

திருமகள் கொழுநாளை ஊர்வெச்வரன், தனக்கு அடிமை செய்து உய்தற்கு இட்டுப்
 பிறந்த ஆதமாக்களைப்பெய்களாம் ஆட்டுகொண்டு உய்க்கும் பொருட்டுப் பரமசிந்துப்பாள்
 (பயிர் செய்பவன் பசித்தனைவிடே குழைசை உருமத்தக்கொண்டு அந்நினை இறுத்தகொண்டு
 அப்பயினைப் பாதுகாப்பதனால்) இந்நிலைவுகளுந் திருக்கோயில் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்
 கிற நிவந்தேசன்னைத் துற்றெட்டினான் முதலாம் தலைமையெற்றதமான திருவாய்மே. பெரிய
 கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கிற அடியவர்க்கெனியான ஊம்பெருமாள் விஷயமாக முதல்
 தூண்டி திருமொழிகள்; திருவேங்கடமுடையான் விஷயமாக ஊர்காவது திருமொழி; மலை
 ஊட்டித் திருவித்தவக்கோட்டம்மான் விஷயமாக ஐந்தாவது திருமொழி; ஆக இப்படி
 அச்சாவதாரங்களிலே ஈடுபட்டு பக்திப்பிரவாகமாக கிண்ணப்பஞ்செய்த குணசேகராவார்;
 அச்சாவதாரங்களிற் போலவே விபவாவதாரங்களானும் சாமாவதாரத்திலும் க்ருஷ்ணாவ
 தாரத்திலும் மிக்க ஈடுபாடுடையாராவான், அவற்றிற் எழுந்ததச்செய்தி, ஐவற்றானும்
 தமக்குச் சிறிதுகாலமே முத்தினதாதலால் சமீபித்ததான க்ருஷ்ணாவதாரத்தை நீண்டது, அதில்
 அப்பெருமானைத் தாம் அதுபவிக்ஷப்பெருமற் போனகமக்கு இரங்கி, அவ்விக்கத்தை அந்நி
 வதாரத்திலே ஆப்சிபர்கள் கண்ணிராலே ஊடல் கொண்டு உணர்ந்த பேச்சுக்களால்
 ஆளுக்திருமொழியையும், கண்ணிராறுடைபு குழந்தைத் திருவிளையாடல்வகை பசோகை
 கண்டு களித்ததற்போகத் தேவவிதானங்கண்டு களிக்கப்பெருமன் இழந்த தேவகிப்பிராட்டி
 யின்பு கண்ணினைக் கண்டபொழுது கழிவிக்கத்தோடு பேசின பேச்சுக்களால் ஏழாந்திரு
 மொழியையும், அதன்பிறகு ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் மனஞ்செய்கப்பெற்றவரால், அவ்வவதாரத்
 தில் கௌகல்யை பெற்ற பேற்றைக்கருதி அவன் அவ்விளையாடலைத் தோட்டிவிட்டுத்
 தாலாட்டுக்கூறின முத்ததால் எட்டாவது திருமொழியையும், தாம் அக்காவத்தில் இராம
 பிரானை அதுபவிக்ஷப்பெருமன் இழந்தது—கமத்தான அப்பெருமானைப் பாடிப்பிராந்ததென
 னாம் அதுபவித்த வெளவப்பருவத்தில் அதுபவிக்ஷப்பெருமே இழந்த தந்தையான தனாக
 சக்காவர்த்தியின் தன்மை போதுதலால், இராமன் வரவானம் புருமனயில் அச்சக்காவர்த்தி
 அப்பிரிவை ஆற்றமாட்டாது புண்பிய புண்பப் மூகமர்க் ஒன்பதாந்திருமொழியையும்,
 செவ்வச்செருக்காலும் அதிகாரத்தாலும் அநாவ்வார மமகாவகை அடைதற் குரிய ராஜகுமர
 திலே பிறந்திருத்தல் பகவானுடைபு க்ருஷ்ணனானும் துசார்போபதேசந்தாலும் அந்தத் தா
 பிமானங்கள் சிறிது மிக்கொழியுப் பகவானிடத்திற் பக்தியையும் அப்பெருமானது அடி
 யார்களிடத்திற் பிரதிபத்தியையுமே விசேஷமாகப் பெற்றவரான இவ்வாழ்வார் “கற்பாசி
 ராமபிரானை பண்ணல் மற்றுக்கற்பிரே” என்றபடி ஸ்ரீராமாவதார வைபவத்தில் மிகவு மீடு
 பட்டு எப்பொழுதும் ஸ்ரீராமாவதாரத்தையே பாராயணஞ் செய்வார பெழுந்தருளியிருத்
 தமைப்பால் அந்த ஸ்ரீராமாவதார கதைகையப் பின்புள்ளாரும் களிதாக உணர்ந்த உய்யுமான
 * என்னிடில் சீர்த் தபரதன்னை மகனாப் தோன்றிற்றது முதலாத் தன்னையகம் புக்கதிராக
 வுள்ள சரித்திரங்களைக் கருக்கமமாக உணர்ந்த வகைய பந்தாச் திருமொழியையும் அருளிச்
 செய்து இத்திவ்யப் பரபந்தத்திற் தலைக்கட்டியருளினார்.

பெருமாள் திருமொழித் தனியன் உரை.

இன்னமுதமுட்டுகேளிகேவாழைபங்கிளியே! தென்னாங்கம்பாடவல்லார்ப்பெருமாள்-பொன்னஞ் சிலைசேந்துதலியல்வேள்சேரலர்கோனெங்கள் துலசேகரனென்றேகறு.

நபக் கிளியே	பகைமதக்கிய கிளியே	பொன் அம் கிளை	கிரும்பத்தக்கதாய்	அழகிய
இன் அமுதம்	(உனக்கு) இனிமையானதோர்	சேர் துதியர்	தான் புருவத்தை	செற்றி
கட்டினேன்	அம்முதம் உண்ணத்தகுமென்ற;	வேள்	கிரை புடைப மாத்கட்டு	மனோதமரான—
இங்கே வர	என்னருகே வருவாயாடி	சேரலர் கோன்	சேரலம்கத்தவர்களுக்கெல்	லாம் ஈரஜா—
தென் அரக்கம்	தென் திருவாக்கத்தாநக்குறித்த	அக்கன் குலசேக	ப்ரபக்கான கம்முடைய குலத்	துக்குச் சிரோபூஷணமான
பாட வல்ல	(இவிய கவிக்கோ) அருளிச்	ரன்	குலசேகராழ்வார்	
	செய்யவல்ல			
சீர்	கல்யாண குணசாவிபாண	கன்றே உறு	என்று இதையே நீ வாய்விதற்ற	யெனும்.
பெருமாள்	மஹாதுபாவர்—			

* * * ஸ்ரீராம பக்தாரா குலசேகரப்பெருமாள் அங்கிராமவிரானது திருவாமங்கலைக் கிளிக்ருக் கற்பித்துவந்த அதன் முகத்தினின்ற அயற்கதை கேட்ட கிரும்புமாபோலே குலசேகர பக்தாராவர்கள் அக்குலசேகரருடைய திருவாமங்கலைக் கிளிக்ருக் கற்பித்து அதன் முகமாகக்கேட்ட கிரும்புகிறபடி. "பொன்னஞ்சிலை சேர்" என்றவிடத்து, கிளை என்ற சொல்—கில் போன்ற புருவத்துக்கு வரசகமாதலால், உவமவாகு பெயர்.

சூரங்கேடப்பரணன்பர்கோள்ளாரென்றவர்களுக்கே *

வாரங்கோடுகுடப்பாம்பிற்றைகயிட்டவன்—மாற்றலரை *

வீரங்கேத்தேத்தெய்கோல்கோல்லிகாவலன் வில்லவர்கோன் *

சேரன்குலசேகரன்முடிவேந்தர்சிகாமனியே

சூரம் கேட	கவரத்தின மானியொன்று	மாற்றலரை	சத்தருக்கலை
	கேட்டுப்போக,	வீரம் கேடுத்த	பரிபயப்படுத்திய செங்கோன்
(அதனை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் களவு செய்ததாகக்		கெட்டுகேள்	மமைய உடையவரும்
கன்ற மந்திரிகள் கூற)		கொல்லி காவ	கொல்லி எந்திர நகுக்கு டீ
அவர்களுக்கே	அத்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் விஷ	என்	வாழ்க்கரும்
வாரம் கொடு	யத்திலே பகையாதம் பூண்டு	கில்லவர் கோன்	ததுர்வித்தைய பரின்றவர்கலில்
பரன் அன்பர்	"பாகவதர்கோள ஸ்ரீவைஷ்ண		தலைவரும்
கொள்ளர்	வர்களை களவு செய்யமாட்	சேரன்	சேரநேசத்தாரரும்
என்று	டர்களை என்று சொல்லி	முடி வேந்தர்	முடியுடை மன்னர்கலிற் சிறக்
குடப்பாம்பில்	பாம்புக்குடத்தில் மகமிட்டரு	கொணர்	தவருமான
கை இட்டவன்	கியவன்—	குலசேகரன்	குலசேகராழ்வாரவர்.

* * * குலசேகராழ்வார்க்குள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவ பகையாதாநிசயத்தைக் கூறுவது இது. 'ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஒருபோதும் கெட்டகாரியஞ்செய்யார்' என்று குடப்பாம்பிற் கவிட்டு சபதம்பண்ணின வரலாறு சரித்திரத்தில் விசதம்.

தனியன் உரை முற்றிற்று.

குலசோகரப் பெருமான் அருளிச்செய்த

பெருமான் திருமொழி.

[பெருமான் கோயில் பிரதிவாதி டயங்கரம் அண்ணக்கராசரீயர்

இயற்றிய உரைமேளஞ் சுருதியது.]

முதல் திருமொழி—இருளிரிய.

அழகிய மனவாளனுடைய மித்யாதுபவமும் அங்மிதத்துக் கைக்கல்பபார்களோடு
மீதவ ஹ்நவானமும் தமக்கு வினாவில் கிடைக்குமாறு எம்பெருமான் அருள்புரிய வேணு
மென்று பார்த்திப்பது இத்திருமொழி.

647

இருளிரியக்கடர்மணிகளினமக்கும்செற்றி இனத்துத்தியனிபணமாயிரங்களார்த்த *
அரவாசப்பெருஞ்சோதியனத்தனென்னும் அணிவிளங்குமுயர்வெள்ளையினையெமேவி *
திருவரங்கப்பெருங்கருள்தென்னரைப்போன்னி நிறைக்கையாவடிவருடப்பள்ளிகொள்ளும் *
கருமணியைக்கோமளத்தைக்கண்டுகொண்டு எங்கண்ணினைகளென்றுகொலோகனிக்ருகாளே. ()

திரு அரங்கம்	முதற்கொண்டி	மேலி	பொருத்தி
பெரு கருள்	பெரிய கருத்தினே	தென் தீ	தென்கீழ் தீத்தந்தையுடைய
திருள் தீய	திருளானது தெளி பொழியும்	பொன்னி	காமிரிபாளைய
கடர் மணிகள்	படி ஒளி விடுகின்ற மணிகள்	நிறை கையால்	அலைகொண்ட கையாலே திரு
சூழமக்கும்	விளங்கா மித்கப்பெற்ற	அடி வருட	அடிக்கலைப்பிடிக்க
செற்றி	செந்தியையும்	பள்ளி கொள்ளும்	திருக்கண் வளர்த்தருளே வின்ற
இனம் துற்றி	தென்த புள்ளியையும்	சுரு மணியை	கீழ்மணி போன்றவாய்
அணி	அடக்க உடைய	கோமளத்தை	செனருமாள்மே டடிவெடுத்த
சூரியம் பணக்	சூரியம் படக்கொ உடையனல்	எங்கண் இளைகள்	எங்கண் கண்களானவை
கண் தூத்த		கண்ட கொண்டு	கேனிகப்பெற்று
அரவு அரவன்	வகைகருக்கும் தலைவனாய்	கவிக்கும் என்	சூகத்தமகடையும் என்
பெரு சோதி	மிக்க தேஜஸ்கையுடையனான	என்று கொல்	கற்பாளே!
அனத்தன் என்றும்	திருவனத்தாழ்வானுந்		
அணி விளங்கும்	அழகுமிக்கு உலர்த்தியை		
உலர் வெள்ளை	யுடைய வெண்ணிறமான		
அணியை	திருப்பருக்கையிலே		

* * * திருவரங்கம் பெரிபகோவிலில் உபயகாலே மத்பத்தின் திருவனத்தாழ்வான்
மீது திருக்கண் வளர்த்தருளாகின்ற அழகிய மனவாளனை அடிபென் கண்ணாக்கண்டு களிக்
கும் பாக்லியம் வந்தறக்கு வாய்க்குமோர் என்ருர். சூரியம் வைத்திய அனத்தனாக
பாள் ஒவ்வொரு தலைதும் ஒவ்வொரு மானிக்கமணி உண்டாகையால் மணிகள் வளப்பட்ட
டது. ஒரு மணியின் கடரே இருளடைந்ததையும் ஒழிக்கவற்றிருக்க, சூரியம் மணிகளின்
கடரால் இருளிரியச் சொன்னவெண்டாலே. இமைத்தல்—கிழித்தல்; அதாவது இங்கு,
கிளக்குதல். துத்தி- படத்தின் மேலுள்ள பொறி. மேலி என்ற கிளைபெச்சம் பள்ளி
கொள்ளும் கிளைபெக்கொண்டு முடியும். பொன்னி—பொன்கடிக் கொழிக்கையாலே
தாமிரகருப் பொன்னியென்ற பெயராயிற்று. கதகதீ என்றும் கெளவாறு என்றும் வட
அனில் வழக்கப் படுவதும் இதவே. "பொன்னி நிறைக்கையாவடிவருட" என்றது—காமிரி
யின் அலைகள் இனிதாக மோதிக் குளிர்த்தி பெற்றதுள்ள கணியிலே பரமண்கமாகக் கண்
வளர்த்தருள்கின்றமையைக் கூறிப்பவாறு. கோமளம்—வடகொல், "கண்ணால் கைக்க
வொண்ணாத செனருமாள்மே டுடையவனை" என்பது விபாக்கிபாளம். (க)

648 வாயேனீரைஞ்ஞறுதுதங்கனாந்த வாயுடம்பிழலாக்கமுமிழ்த்தசேத் *
 வியாதமலர்ச்சேன்னிவிதானமேபேஸ் மேன்மேலும்மிகவெங்கும்பாத்தன்கீழ் *
 காயாம்புமலர்ச்சிறங்கலன்னமாலைக் கடிவங்கத்தாலணைவில்பன்னிகொள்ளும் *
 மாபோனாமணத்தூணைபற்றின்று என்னவாவென்றுகொலேவாழ்த்துகாளே. (உ)

கடி அரங்கத்து	செறுமணம்பித்த கோலினிலே	எங்கும் மேன்மே	மேற்புறமெங்கும் விந்தரித்த
நீர் ஈது தாறு	தூராவிக் காய்கனிலே	தும் பாத்த மிக	வினக்க
வாய்		அதன் கீழ்	(குதிசேஷன் உமிழ்த்த அக்ஷித் வாணையாகிற) அத்தப்புஷ்ப விதா கத்தின் கீழே
ததக்கன் ஆர்ந்த	எந்தோர் வாய்பெய்கன் கிதை		
	த்திருக்கப் பெற்றவனாய்		
வாய் உடம்பின்	வெணுத்த உடம்பை புறடய	அரவு அபேயில்	கோஷபகத்திலே
	வனாய்	பள்ளி கொள்ளும்	கண்வளர்ந்தருளா வித்யவனும்
அழல்	(நாநிலன் வந்த மிட்ட கொண்	காயாம்பு மலர்	காயாவின் அழகை பூக்களாலே
	னாபடி) அழகின் உமிழாதித்ப	தக்கம் அன்ன	தெய்தகப்பட்ட கையாலை போ
	வனான		ன்றவனாய்
நாமம்	குதிசேஷன்	மாலை	பெருமை பொருத்தியவனாய்
உமிழ்த்த	(தன் வாயினின்ற) வெளிக்	மாயோலை	ஆச்சரியமுள ஸ்ரீரங்காரதனை (அடியேன்)
சொந்தி	செவ்விறமான அக்கிழ்வாணியை	மணம் தான் பற்	திருமணத் தூண்களிரண்டையு
	னது	றிவித்து	ம் அணைப்பமாகப் பற்றிக்கொள்
சென்னி	தனவின் மேலே		ன்றி வின்று
வியாத மலர்	அழகின்னாத புஷ்பக்களாத ச	என் வாய் ஆர	என் வாய்த்திரையு நீர ஸ்தாதி
விதானம் போம்	மைத்தொரு மேற்கட்டியோன	வாழ்த்தும் நாக்	செய்புத்தகாலம் என்னைக்கு
		என்று சொல்	வாய்க்குமோ?

*** ஆவிரம் வாய்களையும் ஆவிர காமல்களைச் சொன்னபொருமானத் துதிப்
 பலனும், 'அத்த எத்தவருளமுடையவன்' என்பது என்று கிளக்குமாறு பார்ப்போக் வெணுத்த
 உடம்புமுடையவனுமான குதிசேஷன், எம்பெருமானிடத்தான் பரிசின் மிகுதியாலே அங்
 நாத்திதும் பயத்தை மறப்பவருதலால் கோடிய அக்கரகார்கள் கிபவாவதாய்க்களிற
 போல அச்சகையிலும் வந்த விவரங்களே என்னும் அநிபந்தனையினால் அவர்கள் அநாகரூப
 பாதபடி எப்போதும் அழகின் வாயின் கின்று எக்கிக்கொண்டிருப்பதனால் செவ்விறமான அத்த
 அக்ஷிவாணியானது அவனுடைய தன்களின் மேற் கொண்டு கிசேஷமாகப் பதவி 'செவ்வகம்
 முதலிய செம்மனர்களாலே ஒரு மேற்கட்டி அமைக்கப்பட்டுனதோ' என்று உத்ப்போகத்திக்குத்
 தக்கதாய் விளங்க, அத்தகைய மேற்கட்டியின் கீழே அவனிடையின் மீது பள்ளிக்கொண்டருளா
 கின்ற பெரியபெருமானை நேசித்தமாதிரித்தியேயே "காலமும் கெஞ்சழியும் என்னுடைய" என்
 னுடைய கைதின்மீது பிறந்து தரித்து கிற்கமுடியாத அவன்கை கிணைய்கால் அய்வழியை
 மணவாளனுடைய திருக்கண்ணோக்கத்தினால் கிணையின்ற இரண்டு திருமணத்தூண்களை அவ
 லம்பமாகப் பற்றிக்கொண்டு தரித்துவின்று, வெருளானது இழந்த இழையுநீர் எந்தோதாம் பன்
 னம்படியான பாக்கியம் என்னைக்கு வாய்க்குமோ? என்று. [மணத்தூணை பற்றின்று]
 அழகிய மணவாளன் எக்கிதிலில் மூலப்பறத்தன்மையிலிருக்கும் இரண்டு தூண்களுக்குத்
 "திருமணத்தூண்" என்பது ஸம்பந்தபத திருமாமம். இதனை குறியேனென்பென்று வடமொ
 ழியின் வழக்குவர், குறையம்—மணம். "மணத்தூண்களில் கின்றுகொண்டு" என்றால்
 "பற்றி வின்று" என்றதன் உட்கருத்தை ஸ்ரீரங்காரணத்தவத்தின் பட்டர் வெளியிட்டருளினார்;—

பெருமணவாளனான தவத்தரிசுவாக—வி கருவான தாதா :

குறையவினவொரு மூலப்பறத்தன்மையிலிருந்து—என்று.

மாரினை அளி யேன்து உன்த மடைய	குறிநா வடிவங்கொண்டு வந்த கேளியினுடைய வாயைக் கிழி த்த மழித்த பெருமனாகும்	அம் தழிதின் இன்பம் மாரினை	அழிநா தழிப்பு மாரினைவாசரி ய அருந்தமயமான அருளிச்செ யல் போல் போக்பறுய
வெண் வண்ணனை	கடம்போன்ற வடிவவடிவடைய வறும்	அடைமொழியை	அழுவை எம்மக்குத் தாயைவா யாவிய ஸ்ரீராமபரமுதிகள் போ ல் போக்பறுய
என் கண்ணனை	'என்றுகடையவன்' என்று அளி மாரிக்கக்கூடிய (மார்புறன்) கருவுனாகும்	பற்று அந்நாள் பயில் அக்கத்த	எண்ணா பந்தம் அந்நாள்வாசரி ய விருத்தாள் நித்திய வாகம் செய்து கோவிலினை
அன்று	(இத்திரன் கல் மறை பெய்கித் த) அக்காரத்தினே	அரவு அணையில் பன்னிகொள்ளும்—	
வல் குன்றம் செறி	வலிய (தொலந்தன) மலிவைய (கருகடையா) த ஹகி	கோவிலை	கவையிலான ஸ்ரீ ரங்காரதனை
அளினை உய்யக் கொண்ட	பக்ககிடைக் காப்பாற்றி யருளின	கா உற	காக்குத் தங்கும்படி
அயர் ஏற்றை	இடைவல் தலைவறும்	வழுத்தி	தறித்த
அமரர்கள் தம் கலைவனை	நித்பகாவினிகுக்கு கவையி யாய்	என் தன் கைகள்	என்னுடைய கைகளானவை
		கோல் மலர் துயி	(கோத்திநி) பறிக்கப்பட்ட புஷ் பக்ககிடைப் பணிமாரி
		கூப்பும் காள்	அருளில் பண்ணும் காள் ஏது
		என்று கொல்	கொல்

*** குறிநா வடிவங்கொண்டு தன்னைக் கவனங்கொள்வந்த கேளியென்னு
மாரினைக் கொண்டு தன்னை நித்பகாபாவப்பகுத உபகரித்தருளினவனும், கடலைக் கண்டார்
போலே வடிவைக்கண்டபோதே தாபத்யமும் தீரும்படியிருப்பவனும், அரிவன செய்து
ஆச்சிதனைக் காப்பாற்றினவனும் பரம போக்பறுமான ஸ்ரீரங்காரதனை கரத்தழும்பெழுத்
தறித்து கண்மலர்களைக் கொணர்ந்து கமர்ப்பித்த 'அடிபெனை ஆட்கொள்ளவேணும்' என்னிற
ப்ரார்த்தனை கோற்றக் கைகூப்பி நித்தும்படியான பாக்கியம் எண்ணக்கு வாய்க்குமோ
என்றிருள். எம்பெருமானுடைய ஒப்புயர்வற்ற போக்பறுதக்கு அனுகூலைய தில்ல குணங்
களைப் பரிபாதித்தின்ற திருவாய்மொழி முதலிய தில்ல ப்ரபத்தங்களும் ஸ்ரீராமபரமம் முதலிய
இகிவாச புரணங்களாகத் தவிர வேறென்றும் ஒப்புச்சொல்லத் தராமையாகத் "அத்தமிழினின்
பப்பாரினை அய்வடமொழியை" என்று.

[பற்றுநாள் பயிலரங்கம்.] "செற்றெயிற்று முற்றம் மூங்கில் மூன்று தண்டுகொன்றி
னர், அற்ற பற்றுக் கற்றிலாழு மந்தனீரங்கமே" என்று திருமறிகைப்பிராணம். (5)

651 இரணியில்லாவின்னினைமாழ்கெழுமி இன்பத்தும்புருவநார்தனுமினை ஸ்ரீயேத்த *
குணியில்லாத்நொன்மறைநூல்நோத்திரத்தால் நொன்மலர்க்கணையன்வணங்கியோவாதேத்த*
மலரிமாடமான்னைக்கள்ளமல்குசெல்வ மதிளநங்கத்தரவணியில்பள்ளிகொள்ளும் *
மலரிவண்ணன்மான்னைக்கண்ணுகொண்டு என்மலர்க்கென்னியென்றுகாவோவணங்குளாளே.

இன்பம்	(வினாகாரத்தால்), இன்பத்தரு கின்ற	தொல் மலர்க் கண் அயன்	நித்பமான வாகைமலத்திறுதித்த
தம்புருவும்	தம்புரு மலர்க்குரியும்	வணங்கி	எண்ணுணுவன்
காரதனாக்	காரத முனிவறும்	தவிர இவரை	கமலக்கித்த
இனை குன்றை	ஒப்பற்றதம் போக்பறுமான	தொல்	ஒப்பு இரணத்ததம்
இன் இரை	இரணைய	மறை தால் தோத்	அகாதிமுரன்
வாழ்	வீணையிலே	நிரத்தாம்	நெதகாண்த்தர்க்கொன்றி எந்தோ தற்கணாவ
கெழுமி	கிதைத்த	ஒனாது ஏத்த	இடைவிடாமல் துறிக்கவுய்
(வினாகாரத்தால் ப்ரணயிக்கொண்டு)		மன்னி மாடம்	மணிமயமான மாட மந்தனாக
இறைஞ்சி ஏத்த	(திருவாய்மொழிக்கு) வாய் கித்தித்தித்தி	வாசிக்கை	கவையும்
		மல்கு செலியம்	பூர்ணமான எம்பத்தையுய்

நினை	கற்புப்பாடகரங்கொழுந்தைய	கண்டுகொண்டு	வேலித்த
அரங்கத்த	கொலிவிலே	மன் மலர்	என்றதைய பூமலை பணிந்த
அரவு அலைநிலை பள்ளிகொள்ளும்—		செய்வி	தலைப்பாடது
மாரி யல்லை	கீழ்மணிபோன்ற திருநீர்த்	வணங்கும் கான்	(அவன் திருவடிக்கால்) கங்கை
அம்மாரி	விநயமுடையனாய்ப்பெருமாரி	என்று கொல்	சிப்பது என்னைக்கோர்.

* * *—தும்புது நாரதர் முதலிய முனிவர்கள் பகவத்குணங்களை இய்ய இசையுடன் வினாவினெய்திட்டுப் பாடிக்கொண்டும், கான்முன் கான்கு முகங்களாலும் கான்குநெதங்களை ஒழிக்கொண்டும் வணங்கப் பள்ளிகொண்டருளாவின்ற பெரிபெருமாரி கான் வேலிக்கப் பெறுவதும், அரகாட்கிக்கு ஏற்பப் பூமுடி குடிக்கிடக்கின்ற எந்தலை அவனுடைய திருவடி னை முடிசூடப் பெறுதலும் என்னைக்கு வாய்க்குமோர் என்கிறார். இன் இவை யாழ் தெழுமி— இய்ய இசையுடையுடத்தான வினாவை அப்பணித்து என்னாமம். (6)

652 அனிமலர்மேலவனானித்திரேனே தேவமார்கள்தக்குமுடிமரம்பையதும்மற்றும் *
தெளிமதிசேர்முனிவர்கள்தம்சுமுடிமுதித் திசைநிசையிலமலர்நூலிச்சென்றுசேரும் *
காசிமலர்சேர்பொழிலாகத்தூரகமேறித் கண்டவாளும்படல்வண்ணர்கமலக்கண்ணும் *
முனிமதிசேர்நிசுமுகமும்கண்டுகொண்டு என்னுள்ளிகவென்றுகொலேவருகுளாள். (7)

அனி மலர் மேல்	(மதுபானத்துக்காக) வண்டுகள்	சென்று சேரும்	வந்த சேர்த்து இடமான
அயன்	படித்திருக்கிற தாமரைப்பூவின	கனி மலர் சேர்	தென்மிக்க மலர்கொழுந்தைய
	தேவநிலை மீதமறும்.	பொழில் அரக்க	சொல்லுகை அடைத்தான.
அடல்	சுவைய	த்து	கொலிவிலே
தீநிரசேன	தீநிரசேனையுட மந்தைத்	உரகம் சரி	திருவணத்தாழ்வாய்விது பள்ளி
பலா அமரர்கள்	தேவர்களின் திரளும்	கொண்டு	கொண்டு
தம் குழுவும்		என் யாளும்	திருக்கய வளர்க்கருளா வின்ற
அய்யவையரும்	தம்பை முதலிய தேவமாதரும்	கடல் வண்ணர்	கடல்போன்ற யடிவையுடைய
மற்றும்	மற்றுமுள்ள		கான் பெரிய பெருமாரிமுடைய
தொளி மதி சேர்	தெளிந்த ஞானதையுடைய	கமலம் கண்ணும்	செத்தாமரை போன்ற திருக்க
முனிவர்கள் தம்	(கைகாதி) மறாவின்களின் ஸூ		கண்டிதாயும்
குழுவும்	தாரும்	ஒளி மதி சேர்	ஒளியையுடைய சத்திரன் போ
உத்தி	ஒருவர்க்கொருவர் செருக்கித்	திரு முகமும்	ன்ற திருமுகமடைந்ததையும்
	தன்னி	என்று கொண்டு	வேலிக்கப்பெற்ற
நிசை நிசையி	பார்த்த பார்த்தவிடமேக்கும்	கான் உன்னம்	என்னுடைய மனமாளது
மலர் தவி	புஷ்பக்கொ ளுறைத்தக்	மிட உருகும் கான்	மிகவும் உருகும்காலம் என்னை
	[கொண்டு]	என்று கொல்	க்கோ?

* * * தேவர்களும் தேவமாதர்களும் முனிவர்களும் ஆராதனைபகாணங்களைக் கொண் டெய்த, நான் மிருதியானே ஒருவரைபொருவர் செருக்கித்தன்னிப் புறம்படிப்பான் கொலி விலே கண்வளர்க்கருளாவின்ற பெரிபெருமாரிமுடைய செத்தாமரைக் கண்ணையும் முகசந்தர் மண்டலத்தையும் வேலிக்கப்பெற்று, 'பாவிபேறுக்கும் இப்பேறு வாய்த்த அதியாயம் என் கொள்' என்று கெஞ்சருகும்படிபாண காலும் வாய்ப்பொகிறதா? என்கிறார். (8)

653
மறத்திகழும்மனமொழித்துவஞ்சமாற்றி வண்புலன்களடக்கிவிடப்பாராத்துன்பம்
தூற்து * இருமுப்பொழுதெத்தியெல்லையில்லாததொன்னெறிக்கண் மீதுவின்றதொண்டாடான *
அறத்திகழும்மனத்தவந்தம்கதிவைப்பொன்னி அணியங்கத்தவண்ணிப்பள்ளிகொள்ளும் *
கறத்திகழும்மனமொழித்துவஞ்சமாற்றி வண்புலன்களடக்கிவிடப்பாராத்துன்பம். (9)

மறம் திகழும் மனம் ஒழித்த வஞ்சம் மாந்தி வல் புணர்ச்சு சுடக்கி	கொடுமைபாற் விளக்கவந்த என் மனத்தை ஒழித்த வஞ்சகனைப் போக்கி கொடிய துன்பிடுக்களை அடக்கி	அறம் திகழும் மனத்தவர் தம்	தன்மிகந்தபே விளக்கும் மன முதலான பூதவஞ்சகனாக குக்கு
(பட்டி மேய்த்தல் தடுத்த)		கறியை	மரம்போப்பதும்,
இடர் பாரம் துள் பம் தடுத்த		பொன்வி அணி அக்கத்த	காவிவரம் அழகுபெற்ற கோவிவினே
திருமுப்பொழுது கத்தி		அரவு அணியில் பன்னிகோள்களும்—	
கண்ணு இல்லா தொல் தொல் கண் மிடை மிடை தொண்டி ளுள்		தீதம் திகழும் மாயோடு கன் கன் கன் கண்டு தீர் மகன் தீற்றும் கன் கன்று கொடு	அழகு விளக்கவந்தவன் ஆச்சரியமுள எம்பெருமானை கனது கன்களானவை கேவிகப்பெற்ற ஆகந்த கண்ணீர் தழும்பும்படி கிற்பது எந்தைக்கோ?

* * * முன்னடிக்காரிண்டும் பூதவஞ்சக வஞ்சகனாக வுளவன். “திகழும் மனம் மறம் ஒழித்து” என்று அங்குறித்து, விளக்கவந்த மனத்தின் மீண்டும் கொடுமைபாற் நீக்கி என்னுரைத்ததுமாம். மறம்—கொடுமை, கோபம், கொடுமை. இடர்ப்பாரத் துன்பம் துறந்து—“பாசமாய் பழுவின் பற்றாத்த” என்கை. மறுத்தான துக்கத்தை விடுக்கக்கூடியதும், மனிதனாக் கீழே அழுக்குவதில் தங்குகை போன்றதுமான விழுப்பவியையை வேரோடு கிளக்க என்றபடி.

(இருமுப் பொழுதெத்தி.) இரண்டும் மூன்றும் ஐந்து; பஞ்ச காலபாபவாசன்களால் என்றபடி. இதனைச் சித்தி விவரிப்போம்;—ஒரு தினத்தின் பகற்பொழுதை ப்ராது:காலம், ஸங்கவகாலம், மத்பாற்றுகாலம், அபாற்றுகாலம், ஸாயங்காலம் என்று ஐந்தாகப்பெருந்து. ஸாயங்காலம் முதல் அங்குறா காழிகை இவற்றிற்கு முறையே உரியவை என்று வரை வதுத்த, அபிசமகம், உபாநாசம், இர்பா, ஸங்காத்தபாபம், யோகம் என்ற ஐந்து ஒழுக்கங்களை யும் முறையே அந்த (ப்ராது:காலம் முதலிய) ஐந்து சிறப்பொழுதிலும் அதுங்குக்குப்படி பூஞ்ச ராஜ்யம் முதலிய ஆகமங்கள் உறும். இவின் ஆசரிக்கவேண்டுமெனும் போகாதுஷ்டாசமே; இவற்றின் விவரம் வருமாறு:—முதலான காழிகைபாபம் ப்ராது:காலத்தினே, ஸங்கம் ஸங்கா வந்தனம் ஐய்முதலிய காலிக்கடங்களைச் செப்தமுடித்தத் தாம் ஆசரிக்கவேண்டிய எம் பெருமானை உபபிக்கவேண்டும்; இஃது அபிசமககாலமாம். அதற்கு அடுத்த ஸங்கவ காலத்தினே, உபநாசாதத்தக்கு வேண்டிய கத்திர்த்தம் கந்தனம் புஷ்பம் தாயநிபந்தா வங்கன் முதலியவற்றையும், திருமஞ்சனத்துக்கு வேண்டிய பாக் தயிர் லெய் தேன் முதலிய வற்றையும் எம்பெருமானுக்கு அமுத செப்சிப்பதற்கு வேண்டிய அரிசி பருப்பு கறிபழுது சர்க்கரை லெய் தயிர் பழம் முதலிய போதுகோபகாணங்களையும் ஸம்பாதித்துத் தொருக்கி வித்தஞ்செய்யவேண்டும். இஃது உபநாசகாலமாம். மூன்றாவதான மத்பாற்றுகாலத் தினே, மாத்பாற்றுகாலமும் மாத்பாற்றுகைச் சடங்கும்செய்த விதிமுறை வருவாறு பக வானுக்குத் திருவாராதம் பண்ணிப் பக்குவமான உணவுகளை அமுத செப்சித்த அக்ஷரம் கிவேதித்த உணவுகளை அநிதிகளோடும் ஸம்பாதிஞ்சுகளோடும் புஷிக்கவேண்டும். இஃது இர்பாநாசகாலமாம். அதற்கு அடுத்தான அபாற்றுக காலத்தினே, மோகமாரக்கத்துக்கு உரிய வேத வேதாந்த வேதாங்கங்களையும் இதிறான புராணங்களையும் மந்தும் உரிய நூல் களையும் தாம் கற்றதும் பிறர்க்குக் கற்பித்ததும் வேண்டும். இது ஸங்காத்தபாபகாலமாம்.

சற்றதான கரபங்கரத்தினே, மரணக்கடனாபு: அந்தபாவத்தனத்தைச் செய்பதே தோடங்கி
காலியாந்தமனமான தின்பு கபந்தைப் பூர்த்திசெய்து இரவு போலுதலத்தாம் காலந்தமாக
இருந்த ஐம்பொருள்கள் படக்கி ப்ராணபாமஞ்செய்து மனத்தைப் ப்ரமாத்மாவின்மீடத்தே
விடவிடத்தி பகவத்குணாது கந்தானத்தோடு பள்ளிகொள்ளவேண்டும். இது போககாலிய
மம். இவ்வாறு அதுந்தக்கும் பகவதர் பஞ்சகாலபாரபணர் எனப்படுவர். (எ)

654

கோலார்த்தகேடுசார்ந்தம்குணர்ச்சங்கம் கோலியாழினைநேருகேற்றவொள்வான் *
காலார்த்தகதிக்கருடனென்னும் வென்றிக்கமேபறவைவிவைகின்றும்புறக்குழகாப்ப *
சேலார்த்தகேடுகழனிசோடு துழந்த திருவனக்கத்தாவனைபில்பள்ளிகொள்ளும் *
மாவோனைக்கண்டின்பக்கலவியெயிழி வயலினையெனென்றுகொலையாழாளே. (அ)

கோல் துர்த்த	அம்புகளோடு கூடிய	மெய்தி பறவை	ஐயசிலையான பகி சாறுளும்
கே சார்த்தம்	பெரியதான ஸ்ரீ சார்த்த மென்	நிலை அயோத்தம்	(குறிய) இலையெல்லாம்
கூன் கல் சக்கம்	கூடும் விடும்	புறம் குழ காப்ப	காற்புறமும் குழந்தகொண்ட
கோலை ஆழி	கவிர்த்த விவகலனமான ஸ்ரீ	கோல் துர்த்த	(கேவனத்தால்) மீள்கள் காம்பி
	பாஞ்சகாலபெயர்ந்தும் சக்கமும்	கெய் கழனி	ப விசாலமான கழனிசொல்லும்
	(எதிர்த்தே) கோலிசெய்ய	கோலை குழந்த	கோலிகளாகும் குழப்பட்ட
	வல்ல காத்சொல்லும்	திரு அரக்கத்த அரவு அயோசின்	பள்ளிகொள்ளும்
கோடு தன்ன	(பகவத்குணத்தோடு) கோடுத்	மாவோனை	காவதிகளான எப்பெருமான
	தொழில்புரிவின்ற கௌமோத	வல் விடையென்	மறாபாபியான அடியென்
	கி பெயர்ந்தும் காதையும்	காந்து	கோலிக்கப்பெற்று
கோற்றம்	கெத்திபெற்று ஒளியிக்க கத்த	இன்பம் கலவி	கூலத்தமையான கந்தகெய்த
ஒன் காவர்	கமென்றும் காவும்	சயி	கதையும் பெற்று
கால் துர்த்த	காபுயெகம் போன்ற மிகவும்	வாழும் கான்	காழ்வது கந்தைகயோ ?
கெய் கதி	கிசார்த்த கடைமையபுடைய	கன்று கொல்	
கருடன் களையும்	பெரியதிருக்கடி பென்றும்		
	பெயர்புடைய		

*** பஞ்சகாலத்தனமும், திருவடி கிழங்குளென் முதலிய கித்யன்கிரிவர்க்கம்
களும் 'அறமிய மனவானதுக்கு எந்த கையத்தில் என்னதீக்கு கோடுமோ?' என்று அந்
ஸத்தை பன்னி எப்போதும் காற்புறமும் குழந்த காலவாடுக்குத் திருவனத்தாழ்வான் மீது
திருக்கண் வளர்த்தருளாவின்ற பெரிய பெருமானே, ஸாம்ஸாரிக ஸாஹாரவய்களினையே குளி
சொடிருக்கும்படி மறாபாரபந்தைப் பன்னி கித்ய கைக்கிரிபந்தை இழந்த கிடக்கிற அடி
யென் கந்தைக்கு கோலித்த வாழப்போகிறேன் என்கொள்.

இப்பாசாந்தை அடிபொற்றியே ஆழ்வான் ஸ்ரீவைகுண்ட மந்தத்தில்

தூய்கொலிது தவையுமகாவியாடுகொள்

காவெழுதன வெவததுவத் துதாதுகொழுந்தொள்.

கெவது ஸ்ரீ பாவநா கலாநாணையோமே

காவிய வளம்கொலிசொகாதுதிதாவிவதுவா?

என்ற ச்லோகமருளிச் செய்தாரென்க.

(அ)

655

தூயதமனக்காதந்தோண்டித்தங்கள் குறாய்துழித் திருப்புகழ்கள் பலவும்பாடி *
தூயதமனக்களிப்போடபுதகண்ணீர்மறைசேகா கினைத்துருகியெத்தி * காளும்
சீலார்த்தமுழவொண்பறவைகாட்டும் திருவனக்கத்தாவனைபில்பள்ளிகொள்ளும் *
பெய்நாழியம்மனைக்கண்ணீரென்கிப் பூதலத்திலென்றுகொலையாழாளே. (ஆ)

(ஆ)

நெய்தல்	புனைவண்ணவர்கல	அடியார் தக்கன்	புனைவண்ணவர்கலுடைபு
வாழ	உலுநிலிகையுள்	தீய்பம் மிது பெ	தூய்மை உயர்வு பெ
அன்போடு	திருவுள்ளத்தில் உடப்போடு	குருநிலை	கோஷ்டியை நேசித்த
தென் திமசு	தெற்குக் திக்குக்கு	வாழும்	அடியோடும்
கோக்கி	அபிமுதமாக	இயக்கத்	(அவர்களுள் ஒருவருள்) உயர
பவனி கொள்ளும்-பன்னிகொண்டாடலின்ற		உடனே	பெருந்தி
அயர் அரக்கன்	புரீரக்கவாழையுடைய	இருக்கும் கான்	அவர்களுள் உட
திரு முற்றத்த	கவையுடைய திருமுற்றத்தினே	கன்று கொல்	காழ்த்திருக்குக்கால் ம்
			கப்போது (காப்பக்குமோர்).

* * *—தேவர்களும் மதுஷயர்களும் கிண்புண புனைவண்ணவர்களும் வாழவும், பாவங் கள் நீங்கிப் புண்ணியங்கள் செழிக்கவுமாகக் குடநிசைமுடிவாயவதைத்துக் குணநிசை பாதம் தீட்டி வாழுக அன்புடையத் தென்றிசை இக்கண கோக்கிப் பன்னிகொண்டருளாகின்ற பெரியபெருமான் கவையிற் திருமுற்றத்தினே திறக்கின்ற பாவவதர்களுடைய கோஷ்டியினே சேர்த்து அடியோடும் அவர்களைப்போலே திறத்த வாழ்வை காட்டு! கன்கிருர். (ய)

111

திடர்விளக்குகரைப்பொன்னிவேஷபாட்டுத் திருவகந்தரவணியில்பன்னிகொள்ளும் * கடல்விளங்குகுமெவியம்மாந்தன்னைக் கண்ணாக்கண்டுகெட்கும்வாதத்தன்னால் * குடைவிளங்குவிறக்துணைக்கொற்றவொன்னன் உடலர்கோங்கொடைக்குலசேகரன்னொற்செய்த கடைவிளங்குதழிமாலைபத்தும்வல்லார் கவையிழையாணாடக்கிழ்கண்ணுவாரே. (கக)

திடர் விளக்கு	மனத்தினுட்கள் கிண்கல	கொற்றம் ஓர்	கெத்தியும், முனியும் பொருள்
கலர்	திறத்த கலையாடலுடைய	வான்	திவ வாழை அடையவரும்
பெய்க்கி ஈடுபு	காலிரிவின் கெயித்த	உடலர்கோன்	மதுஷயி துள்ளவர்களுக்குத் தலைவரும்
பாடு	திரு அரக்கத்த அரவு அவிவிக்	கொடை	ஒளநாயத்தையே நுலத்தை வாகையுடையவருமான
	பன்னிகொள்ளும்—	குணசேகரன்	குணசேகரப்பெருமான்
கடல் விளக்கு	கடல்போகி விளக்குவென்ற	சொந்தசெய்த	அருவிச்செய்த
கருமேனி	கரிய திருமேனியையுடைய	கடை விளக்கு	தமிழ் கடைபாடாது கன்கு விளக்காமிற்றி
அய்மார் தன்னை -	பெரிய பெருமாரை	தமிழ் வாழை	தமிழ்ப்பிரபத்தருபமான இப் பத்தியுடையவர்களுடைய
கண் ஓர் கண்டு	கண்ணுள் தருப்பியுடையவரும்	வண்ணர்	ஒளவியவர்கள்
உய்யும் காதல்	கொடுத்த ஆகத்திக்கவேண்டும்	கைம் திகழ	கையாண குணசாயியாள்
கன்னால்	கன்னுடைய கருவிகுறில்	காணவர்	புரிம்காரவாணாதுடைய
குடை விளக்கு	(அரக்கத்திக்கு தப்) கென்	அடி திடு	திருவகந்தி
	கொற்றத்தையுடன் கிண்கல	கண்ணவர்	கோப்பெறுவர்.
	கிப்பவரும்		
விறல் தாளை	பாக்கிரமம் மிக்க கோலாகல		
	புடைவவரும்		

அருவாவர்—இருள் வாயெம்மான் மாகினை மினை அளி மறம் கோல் தார வன் திடர்தேட்டரு.

இரண்டாம் திருமொழி—தேட்டகுந்திறல்.

பகவத்கிஷயத்தோடு கிண்ட தரிக்கமாட்டாமல் பகவத கிஷயத்திலே தாம் இத்தேவிக் கிடக்கின்றமையை கவனிக்கிஞ்சுர் இத்திருமொழியின். பகவத் கிஷயத்திலே மெய்யன்பு பூண்டவர்கள் பகவத கிஷயத்திலே ப்ரவணராகாமலிருக்கமுடியாத. பகவத ப்ரவணன்யம் அநிசயித்தாலன்றி பகவத்கிஷய ப்ரவணன்யம் காந்தத பெறுத. இவ்வாழ்வார்க்கு பகவத்கிஷய

ப்ரவண்பத்திற் காட்டிக் பாகவதரிஷப ப்ரவண்பமே பன்ன மகடபாரிசுக்கும்; சூய்
கெட்ப்பரணன்பர் கொன்னாரென் தவர்களுக்கேவாரங்கொடு குடப்பாம்பிற் கையிட்டவரிதே.

658 தேட்டகுத்திறுத்தேனிகைத் தேன்னாங்கனை * திருமனுவாழ்
வாட்டியில்வனமாநிலமார்க்கின வாழ்த்தியகல்கொள்சிக்நையராப் *
சூட்டமெலியலத்தழைத்து அவர்வெய்தும்மெய்யடிவார்களுநம் *
சுட்டங்கனாடிடக்கடமேல் அதுகாணும்வென்பவனாகுதே. (க)

தேட்டகுதி	{ (தன்முயற்சியாக) தேடிப்பெறு தற்கு அருமைபாணவனும்	மால் கொள்	{ (அவன் திறத்தல்) மோதல கிணதாள் சூப்	{ கொண்ட மனநாடிடை... 72
திறல்	{ (தன்னை முற்ற அதுபணிப்ப தற்கு உதப்பாது) வலிவக கொடுப்பவனும்	சூட்டம் மேல்	{ (அந்த மோதலத்தானே வின்ற விடத்தில கிணதாட்டாள்)	{ ஒடுவதிலே துருப்பிற்
தேனிலை	தேன் போல் பாம்போக்களும்	அவத்த	{ (பாகவதரிஷபனை) காசாவிட அவத்த	{ இக் கதரிக் கூப்பிட்டு
தேன் அங்கனை	{ தேன் திருவாரங்கத்திற் வாழ் பவனும்	அவர்வு அபதா	இரீர்ப்படைவின்ற	
திரு மாத வாழ் வாட்டியில் இல் வனமாநில மார்க்கின பரி	{ பெரிய கதாட்டியால் சிப்பவா னம் சொத்ததெனவ வாய் மல் செவவி பொதரிசுக்கிற வா மாநிலைய அளித்தவா திருமார்தவ அருடபவன மாந ஸ்ரீகங்கைநீர்	மெய் அடியார்	{ உண்மையான அன்புடைப கொள்தம்	{ பாகவதர்களின்
காழத்தி	மங்கவாசனாகம் பரிமாறி	சுட்டம்	கோஷ்டியை	
		கண்ட கடகுநி	{ கோவிந்தப் பெறுவோ மாநில சால்	
		அவ காணும்	கண் படைத்ததற்குப் பயன்	
		கண் பயன்	அவயெய்வற்றே.	

“புனாமாசிபிணப் புன்னாறும் பொன்மணிகைக் காணுதார் கண்ணென்றுங்
கண்ணால் கண்டாமே” என்று எம்பெருமானாக் காண்பதே கண்படைத்ததற்குப் பாயோஜ
கி” என்றெ லித்தாத்தம் அமரம்பமானதென்றும் ‘பாகவதர்களுடைப கோஷ்டியை வேகித்
தாணத்திக் கண்களுக்கு ஸ்பம்பம் கிடைய’ தென்பதே கிணதலித்தாத்தமென்றும் அர
மாநக் கண்டதிற்தவர்களுள் இவவாழ்வார் தலைவர் என்னுமிடந் இப்பாட்டிக் கிளங்கும்.
அடியவர்கட்குப் பாம்போக்களான சரிய:பநிகை வாராத்ததித்த அவனிடத்திலே மிக
மோதலக்கொண்டு அதனும் உடம்பு வின்றவிடத்தில் சிவனாது உத்தாடி, ‘சரிய:பநியே ஸ்ரீமாந
காராயணனே,’ என்றிப்படி பல திருவாய்க்கணக்கூறி புகழ்த்த, அவ்வளவில் எம்பெருமான்
கண்ணெனநீர் வந்து கோவைத்தருளக் காணாமையானே வருத்தி வஞ்சுவின்ற பாரமார்த்திக
பாகவதர்களின் கோஷ்டியை வேகிக்கப்பெறுவதே கண்களுக்குப் பாயோஜமொன்றென்கூர்.

மேலி—மோவுதம்—கிரும்புதம்: “சும்பம் மேலும் ககசவாரும்மே.” “கண்டிடக்கட
மேல்” என்றது — இத்தகைய மெய்படியவர்களை இவ்வெயுக்கத்திற் காணப்பெறுவதின
அருமைபை வினக்கும். (க)

659 தோலோமவளம்வகதோளினதேய்த்ததும் சுடர்வாலியால் *
கீமோமரங்கொற்றதும்விணமேய்த்ததும் இவைபெயர்வென்று *
சூடிப்பாடிவாங்குவெவென்றழைக்கும் தோண்டாடிப்பொடி
யாடாணம்பெறில் * கங்கைகீக்குடைத்தாடும்வெட்டை என்னுவதே. (உ)

தோடி உணர் மணி மயங்க	{ இத்தகை மிகிறுத்தான் தாயைப்பூவிற் தித்த திராட்டினது	தோள் திரை	{ கிருத்தோள்வளோடு அணைய தோள்வதும்.	{ கிருத்திற் கட்டிக்கொண்டதும்
------------------------	--	-----------	--------------------------------------	-------------------------------

தோய்த்த தன் } தோய்த்தம் துளிர்த்த தலை
தவிர் } புழம்
வெண்மெய்யை } வெண்மெய்யையும்
பால் } பாலையும்
உடல் உண்ட } ஒரு காலத்தினே அழுத செய்
தும் } தானையில்
ஆர்த்தி } வசைநீர்த் தாட்டிலானவன்
சொந்த } (-அஞ்சல் அளவுதன்னைப்) பார்த்த
உயர்ந்து } கொடுத்த
ஆர்த்த } (பிரத குடிசையே) விடுத்த
உடல் } உடல்பட்ட
தோள் உடை } தோள்விரையுடை
பயிர்வான் } எய்துத்தவியுடை

என் அரங்குக்கு } என் தக்கதாங்கு
அடிபார்க்கன் ஆப் } ஆட்பட்டவர்களைப்
எ தழும்பு எழ } எக்குத் தகுக்குப்படி
காணு என்று } காண்பது என்று உயர்த்தி
அவழ்த்த }
மெய் தழும்ப } சீர்தம் காப்பெறுதலாக. நே
தொழுது } ளித்து
சத்தி } தொத்திரம் பன்னி
தீய்புறம் } ஆத்தமடைவிற
தொண்டர் } ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய
சே அடி } திருவடினை
என் மெஞ்சம் } என் மனமாவது
சத்தி உழத்தும் } தடுத்த (அவர்களுக்கே) பல்
காலம் பாடு

* * *—சத்திரம் | உரவினோடினாந்திருத்தேக்கிய ஈனியே! "என்ற கம்மாழ்வார் குறுமாதம் மொழித்ததுக்கிடக்கும்படி மயக்கவள்ள "கண்ணினுள் நிறத்தாம்பினும் எட்டுண்ட அபதாத்ததை அதுகத்தித்து, "வெண்டல் வண்ணனைக் கொகலையுப் வெண்மெய்யுண்டவா யன்—அயிர்பாக்கன்" என்றபடி ஸ்ரீரங்கராதிக் அக்கண்ணியர்களுக்கும் பரித்தப் பணிசெய்யும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கும் பகவான் பாடுவதையே தொழுவாகக் கொண்டிருப்பேன் என என்சொல்.

(ச)

662 பெய்சிலைக்குலேற்றெழுத்தறிந்துப் போராவீர்த்தகோன் *
செய்சிலைக்கடக்குமொளித் தின்னாமாமின்றென்னாங்கனும் *
மெய்சிலைக்குமெகமொன்று தங்கெஞ்சில்கின்றதுதவழப்போய் *
மெய்சிலிப்பவந்தம்மைமெய்சிலிக்குமே. (இ)

பெய் } சூருக்கியவாய்
சிலைஞ்சல் } செய்கின்ற வெளியிடுகின்ற
சொல்லுத்த புடைத்தாள்
சொ } (-ஈ) விழுபக்கவின்
சொத்தம் இறுத்த முகப்புகளை முதித்தவனாய்,
போர் அரவு } போர் செய்பவத்த ஈனிய
சத்த கோன் } காதலத்தவிரத்தவர்கையினாய்,
சிலை செய் } கல்லினால் செய்ப்பாடு
சுடர் ஒளி } மிக்க தோள்களையுடைத்தல்
தின்னம் } திருமணிக்குத்தவர்கையையு
முடைத்தாய்
கா } பெரிதான
மதின் குழ் } மதிகளையே குழப்பட்ட

தென் அரக்கன் } தென் அரக்கத்திற் கழுத்தருளி
ஆம் } திருப்பவழகா ககராதல
மெய் சிலை கரு } சீர்த்தில் விவனோடு கூட
மொகம் ஒன்று } ஒரு காலமெகமாவது
தம் கெஞ்சல் } தக்கன் மனநில் சிவந்த விளம்
சென்று தவழப் } எப்பெற்ற
போய் }
மெய் சிலிப்ப } மலிக்கூட செதும் சீர
வந்தம்மைமெய் } முகடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்
கிரியை
என் மனம் } என் கெஞ்சாவது அதுவத்
சிலைத்த } திட்ட
மெய் சிலிக்கும் } மலிக்கூடசெதிலப் பெற்றது.

* * *—அடிபார்க்கன் ஆட்கொள்வதற்காக அருமையான செயல்களைச் செய்தருளின எம்பெருமானாகிற காலமேகத்தை தங்குதலத்தினே கழலிக்கப்பெற்ற எப்போதும் மலிக்கூடச் செதிலும் திருமெளனியபுடைபாட விருக்கின்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அதுகத்தித்து அவர்கள் பாடும் பாட்டை என்னெஞ்சு பாடலின்ற தென்சொல்.

"திகழப்போய்" என்ற கிடத்த, பெய்—கார்த்தகப்பரகு.

"மனம் மெய்சிலிக்கும்" என்றது—மனம் கிளையப்பாடலின்ற தென்றபடி. (இ)

663 குதிகத்தவனத்தம்புதவான வானவந்தம்பிறான் *
பாதமாமண்குழைப்பத்திலொத பாலிகளாகத்தி... *
தீதிகளன்னோறிகாட்டி பெருத்திந்தவங்கனெம்மொழுக்கே *
காதல்செய்தொண்டர்க்கெப்பிரப்பிதும் காதல்செய்துமென்னெஞ்சுமே. (ஊ)

மனிதன் கண்ணினம்	செய்தாயினா மனிதோன்ற திருக்கண்களையுடையவன மன ஸ்ரீரங்ககோன் விஷ பத்தினி	நிரித்த அரக்கன் எம் மாணுக்கனே	[நித்த நேசங்கள்போதும் கூடு சரித்த எமக்கு எவையிலான ஸ்ரீரங்க கோன் விஷபத்தினியே
மாலை உந்து எழுத்து ஆடி	வீரமோதந்தது அடைத்து (இருக்கவிடத்திலிராமம்) எழுத்து உத்தர (வசவரம்) பரக.	மாலை உந்தியும் தொண்டர் வாழ்வுக்கு என் கொஞ்சம் வாலை உத்தர	வித்தேறித் திரிவின்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவ கையிக்கு என் மனம் மயங்கிவிட்டதின் நது

* * *—திருப்பாக்கடிக் பன்னிகொள்பவனும் அதற்கேன் மிக்க செங்கித் தழாய்
காலைவயப்படுத்த பெருத் திருமார்புடையவனும் புண்டரீகாடிதழையுப ஸ்ரீரங்ககோன் விஷ
பத்தினி எமயங்கொண்டு இருந்தவிடத்திலிருக்க கொட்டாமையானே எழுந்த ஆடுவது பாடு
வகைய் கிரகரப்படுகின்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய அத்த ஸ்ரீவைஷ்ணவகையிடுகே என்
கொஞ்ச பித்தேரு கின்ற செங்கிஞர். அப்படிப்பட்ட நிலைமை எமக்கு வாய்க்குமா? என்று
ஆசைகொள்ளா நின்ற தென்றபடி. இரண்டாமடியில் மாத்திரம் மாலை என்பது விரை என்ற
வடகொல் கிரகரம். மற்ற மூன்றடிகளினுள்ள மாலை—மோலம் என்னும் பெருஞ்சொல்
மால் என்றால் சொல் இரண்டாம் வேற்றமை புதுபெற்றது. (அ)

666 கொய்த்துக்கண்பனிரோமெய்கள்கிளிப்ப எக்கிரிணத்துகின்ற *

எய்த்துக்கும்பியேட்டமிட்டெழுத்து ஆடிப்பாடியிறாஞ்சி * என்

அத்தனச்சுனரவகனுக்கடியார்களாசி அவனுக்கே

பித்தநாமலரி * பித்தரல்லர்கள் மறையவாழ்ந்தும்பித்தநே.

(க)

கண் பனி மொய்த்து சேரா மொய்கள் கிளிப்ப எக்கிரிணத்து கின்ற	ஆகத்த பாடிப்பாடினது இடைவிடாமல் சொரியுந் மயிர்க்குச் செறியவும் உடல் கொஞ்ச தளிக்கத் தோற்றப் பெயர்	அச்சன் அரக்கனுக்கு அடியார்க்கு ஆடு அவனுக்கே	க் கயமான ஸ்ரீரங்ககோனுக்கு அடியார்களாய் அத்த ரங்ககோன் விஷபத்தி னையே
எய்த்து குய்தி எட்டம் இட்டு	கிண்து எய்து மறைய கோலாணத்தோடு உடி வ எய்துநாதத்தப் பன்னி நின்றவிடத்து கில்லாமல் (பல வித) ஆட்டங்களாகப் பாடு கன பாடி கணக்கி, எனக்குத் தக்கதாய்	பித்தர் ஆமலர் பித்தர் அல்லர்கள் மறையவர் மூந் தும்	பித்தேறித் திரிவிதங்கள் விபத்தியக்கோர்க்கண்கள் (பித்திராயமான நுக்த வியா பொருளிலுள்ள) மற்றபேர் ககெல்லாம் கபத்தியக்கோர்கள் தான்.

667 அல்லிமாமலர்மகனகோதன் அன்கன்மெய்யடியார்கள்தம் *

எல்லிபிலமணமத்திறத்தினில் என்றுமேவமனத்தனும் *

கோல்லிகாவலனகடல்நாயகன் கோழிக்கோனதுலகேகரன் *

கோல்லிவின்றமிழ்மாலவல்லவன் தொண்டர்நெண்டர்கனாவனே.

(இ)

அல்லி மர மலர் மல்லிகா நாதன்	அகவிது கிரகரமுடைய நிரகி (தாமரை) மலரில் நிறை அரட்டிக்குக் கணவனான ஸ்ரீரங்ககோனுடைய	கோல்லி காவலன்—கோல்கிசுக்கு அரசரும் கடல் நாயகன் மறையாக்கு அரசரும் கோழி கோன் உறையுருக்கு அரசருமான குலசேகரன் குலசேகரனுவருடைய	
அரக்கன் மெய் அடியார் கன் தம்	உய்கையவான பத்திரஞ் கடல்	கோல்கின் ஸ்ரீவைஷ்ணவரோ அமைத்த இவர் தமிழ் மாலை இவிய தமிழ்ப்பாசன்களை வல்லவன் துதவல்லவர்கள்	
எல்லிமலர் குடி மை நிறத்தினில் என்னும் மெய் மனத்தன ஆம்	எல்லிமலர் உய்கை செவ்வருத் நிலிவே எப்போதும் பொருத்திய திரு வய்கைத்த புடையவரும்	தொண்டர் தொண்டர்கள் ஆவர்	தாமரைநாதரைப் பெறுவர்.

* * *—அல்லி கடிவயத்திறமாவது—“அடியா அடியார்தம் மடியா அடியார்தம்க்க
டியா அடியார்தம் அடியா அடியோக்கனே” என்கிற செவ்வகாவுடைய. (இ)

கடிவயவு:—தேட்டு நோடேது நோய்த்த பொய் ஆதி காரினம் மாலை மொய்த்து அல்லி மெய்.

முன்னுத்திருமொழி—மெய்யில்வாழ்க்கை.

காந்தாரிதர் படியில் மிக்க வேதப்பு உண்டாகி, அவர்களைக் காண்பதும் அவர்களைவிட
உதவாங்கு செய்வதும் அமுற்பயமான சிவமொ தமக்குப் பிறந்தபடியை அருளிச்செய்தினார்.
669

மெய்யில்வாழ்க்கையை மெய்யெனக்கொள்ளும் * இவ்வையத்தன்னொடும் உவேதில்லையான் *
ஐயமோ! அங்காவென்றழைக்கின்றேன் * மையல்கொண்டொழிந்தேன் என்றன்மாலுக்கே. (க)

மெய்கில் வாழ்க் கையை	பாக்குதி பாக்குதல்களோடு பொருத்தி பாயுதலையே	அக்கா	'பூரக்கவாதோ!'
மெய் என கொள்ளும்	பாாமாத்திரிகடாகக் கருத கின்ற	என்று அழைக்கி கின்றேன்	என்று (பகவத்காமங்கடிகாச் சொல்லி) அழையா கின்றேன்.
இவ்வையம் தன் ஐயம	இவையுக்கத்தொடரே	என் தன் மாதகன	என்விடத்திற் காத்தாய்க் முடைய எம்பெருமான் பக வதெனவே.
மான் உடுவது இயம	(இவ்) என் சொல்லத்திலே	மையல் கொண் டொழிந்தேன்	ய்யமோதமையடைந்திட்டேன்.
ஐயமே	'ய்யமே'		

மெய்யில் வாழ்க்கையென இவ் என்று மிர்த்த, பொய்யாயிவ் வாழ்வை என்றதுமாய். (க)

670 தூலினைடையார் திறத்தேற்றும் * தூலத்தன்னொடும் உவேதில்லையான் *
தூலியாவழையா அங்காவென்ற * மாய்மறுக்கொழிந்தேன் என்றன்மாலுக்கே. (உ)

தூலிக் கொள் தூலையார் திறத் து திறக்கும்	தூல் போன்று (சாஷ்டமகாசா) இடைவையுடைய போன்ற விஷயத்தினையே பொருத்தி கிடுக்கிற	தூலியா	(சாததக்குப் போக்கு விடாகக் கூத்தாடி)
தூலம் தன்னை ம	(இவ்) பாக்குத மனத்தொடரே	அக்கா என்று அழைய என் தன் மாதகன	'பூரக்கவாதோ!' என்று கூப்பிட்டு என்மேல் மய்யமோதமுடைய முன் எம்பெருமான் திறத்தி னையே
மான் உடுவது இயம—		மாய் மறுக்கொழிந்தேன்—மேய்மறுத்தேன்.	

* * * தூலியா, அழையா = 'செய்யா' என்றும் காப்பாட்டு இறந்தகால வினைபெச்
சம்; தூலித்து அழைத்தது என்றபடி. (உ)

670 மானுள் வரவேஞ்சிலைக்காட்டுமேயும் * பாரிஞ்சொடும் உவேதில்லையான் *
தூலமாவல் அங்காவென்ற * மய் மானுள் காணத்தகன்பித்தனே. (ஈ)

மானுள் வர வேல் விலைக்கு—அழைய கொடிய வித்துக்கு தூன் செய்வும்	மன்மதமுடைய தூப்பட்டு (விஷய பாயண ராய்த்) திரிதே	அக்கா	அனவிடமுடைய என்முபகவ பகவத்காமங்கடிகா...பரைய்
பாரிஞ்சொடும்	(இவ்) முய்கிறான் பாக்குத கொள	என் மானுள் என் அத்தன்	வரவ் கவாயியப் அடியவர்களை காத்ததில் கொ ளைய காத்ததும் பரையுள்
மான் உடுவது இயம—		அக்கா கித்தன்	பூரக்கவாதன் விஷயத்தினே மோதமுடையபுரைய கின்றேன்.

* * * காணத்தன்—காணா...காணக் கொன்றான் என்றமாய். (ஈ)

671 உண்டியே உண்டியே உகந்தோமே * இம் மண்டலத்தொடும் உவேதில்லையான் *
அண்டவணன் அந்தகன்வன்பெய்துமே * உண்டவயன்றன் உண்டத்தன்கண்ணினே (ஊ)

674 எத்திறத்தினுள் யாரோமேடும் * அச்சித்தத்தினைத் தவித்தனன் செங்கண்மால் *
அத்தனை அரங்காவென்றழைத்தேன் * பித்தனாயெழித்தேன் எம்பிராணுக்கே. (எ)

செங்கண்மால்	புண்டரீகாசுரன் எம்பெருமான்	அத்தனை	கண்ணியே
எத்திறத்தினும்	எகர விஷயத்தினும்	அரங்க	சூரக்கொத்தனை
யாரோமும்	என்ட பேர்க்கோடே	என்று அழைத்	யன்று உவகின்றேன்
உறும் அச்சித்தம்	செங்கு செப்போகைதந்த	வின்றேன்	
தவியை	உறுப்பான செஞ்சா		
தவித்தனன்	சீகரியுருக்கன்; (சூதனன்)		எம்மோருக்கே பித்தனாய் ஒழித்தேன்.—

*** ஆழ்வார் அயனாரோடு பொருத்தமக்கடியான் கண்ணம்சமக்கு வந்தபடி. என்? என்ற சொல் கேட்க; இவ் வானே எம்பாதித்தக் கொண்ட தன்; ஈர்வேசுவரனது அருகடியாகக் கிடைத்ததென்றது. 'ஒரு அகவழிவானோடு பேசினும் அகம் புறவார்த்தக் களும் கொள்ளுகொள்ளவாகக் கிடைக்கும்' என்ற ஒரு சூத்தன் சொன்னபோதிலும் அப் போதும் அவர்களைத் தருணமாகக் கருதி, 'சூரக்கொத்த' 'சூரக்கொத்த' என்றே எப்போதும் வாய்வெறுவித் கொள்வதற்குரியது என்பெருமான் எனக்கு அருள்புரித்த பாக்விபம் மற்றது போர்க்குக் கிடைக்குமோ என்கிறார். எம்பெருமான் என்னை ஒருதடவை குளிரக் கடா சித்த மாதிரித்தேனே இந்த பாக்விபம் வாய்த்தது என்பார் "செங்கண்மால்" என்கிறார். (எ)

675 பேயரெனென்கியாவரும் லாணுமோர் பேயனே * எவர்க்குயிரியுயிப்பென்?
ஆயனே! அரங்காவென்றழைக்கின்றேன் * பேயனாயெழித்தேன் எம்பிராணுக்கே. (அ)

யாவரும்	நீய்வுயர்த்து, உட்களும்	பேய	நீய்விஷய, உறக
எனக்கு	என் கவரத்தும்	பேயி	(விசுவாகக்) சொல்வதற்கு
பேயரே	பெத்தியக்காரன் தான்,	என்	என்ன பரமோ துறையின்
யாதும	(அகவழித் தாடகன் விஷய	ஆயனே	ஆழ்வாருமே!
	வாழ்க) லாணும்	அரங்க	சூரக்கொத்தனை!
எவர்க்கும்	எவர்க்குக்கும்	என்று அழைத்	என்று (அகவழித் தாடகன்
யா பேயனே	ஒரு பெத்தியக்காரன் தான்	வின்றேன்	செங்கு, உவகி, உவ, வ;
			எம்மோருக்கே பேயனாய் ஒழித்தேன்.—

*** ஈரிமம்பாத்தெழுவெனவாய் கொய்தவாதா [கோயன் கட்டாத ஈரிச் கோமணம் கட்டுவானெருவன் பெத்தியக்காரன்போல் பரிதாபிக்கத்தக்கவாதான்] என்ற பழமொழியின்படி.—கோவிலுநீயான நீர் பெத்தியக்காரன் என்று என்னாரதும் இவழ்க்கடியவாச நிறுத்தின்தே! என்று ஆழ்வாய் கோக்கிச் சொல் கூற, அங்குக்குக் கிடை கூறுவின்ற பாகவாதிது. (அ)

676 அங்கையாழி தாக்கனடியானே * தங்குச்சிதைத் தவிப்பெரும்பித்தனும் *
கொங்குக்கோன் தலசேகரன்ரொன்னசொல் * இங்குதல்லவாக்கு ஏதமொன்றில்லையே. (க)

அம்மை ஆழி	அருவிப் திருக்கையிலே திரு	குளசேகரன்	குளசேகரனாக
	காழியாழ்வாரின் எத்தி	சொன்ன	அருவிச்செய்த
	யுள்ள	சொல்	இப்பகாரத்தி
அரங்க	சூரக்கொத்தனைய	இக்கு	இயம்புதினே
அக இளை	நிருவாகத்தில்	உறியங்கு	ஒதவல்லவாதற்கு
தவறு கிடைய	பொருத்திய மனமுடையவாய்	ஏதம் ஒன்று	(பகவதபவத்திற்கு) ஒருவித
தவி பெரு சித்	கோக கிஷகனான பெரிய	இயிலி	மான இயல்பும உண்
தன் ஆம்	பேதராய்		பாகவாதிது.
கொங்குக்கோன்	சேதேசத்தனாதற்குத் தனி		
	வாய்		

அடிவரவு:—மெய் தூய மான் உண்ட நீதில் எம்பாத்தர் எத்திறம் பேயர் அங்கை என்.

தான் காத்திருமொழி—ஊனேறு செல்வம்.

நிவேக்டட மலையில் தமக்குள்ள ஆதாரநிசயத்தை வெளிவிடுவார்ப் திருமலியோடு
எம்பத்த மூடையதொரு பிறப்பைத் தாம்வேண்டுஞர் இத்திருமொழியில்.

677 ஊனேறுசெல்வத்து உடற்பிறப்பின்வெண்டேன் *

சூனேறெழுவென்றான் அடிமைத்திறமல்லாக் *

உனேறுசெல்வத்தான் தான்வெண்டேன் *

கோனேர்வாழ்க் குருகாப்பிறப்பேனே.

(க)

ஆன் ஏறு ஏழ் வென்றான்	(எப்போதும் தோட்டக்காரன்) ஏறு ஏறுதனை ஐயித்தவ ருள் எம்பெருமானுக்கு	ஆன் ஏறு ஏழ் வென்றான்	(அன்றியும்) உருக்கிருக்கிற பூபாருகைக் வந்தான்
அடிமை திறம் அகலாக்	கைக்களியல் செல்வமாதலே கைக் கோனேறுவதல்லாமல்	இடத்தான் தன்	இடத்திருக்கவரிசையுள்ள ருள் எம்பெருமானுடைய
கைக் ஏறு செல் வத்த உடல்	(ஏறுக்கு வான்) மாய்சம் வாங்கித் தருப்பதாழி செல் வத்தையுடைய இம்மலித வுடம்பெடுத்தப் பிறத்தலை	கோனேர்	திருக்கோனேர் என்னை வந்த வாழ்க்
வான் வென் டேன்	(எனவேய் பெற்ற) வான் (இனி) விரும்பவாட்டேன்	குருகு ஆன் ஏறு பேன்	காரணமாகவந்த பிறக்க உடவென்.

* * *—திருவேங்கடமலையில் வாழ்க்கி கெடக்கப்பெற்றது, நிவேகமற்றதொரு நிர்
பக்தநிபாகப் பிறப்பதும் அடிமைத்துப் பரமோத்தேசியமாகும். அத்திருமலி வாழ்க்கிக்கு
கிரேநிபாண இம்மலித உடற்பிறவி என்னு ஒருவரும் வேண்டி என்ருர். அடிமைத்
திறமாயது—திருவடி திருவணத்தாழ்வான் இலையபெருமான் மூர்த்தனவர்கன் போவப் பண்படி
பாடும் ஒழிக் காலமென்ற மூடனும் மன்னி வருகிற வடிமைசெய்யும் வகை.

கோன் ஏன்வாயி புக்கரிணி. இப்பெயர் வாகவோக நிர்வாகவொரு எம்பெருமா
னுக்கு மிகவும் பிரியமான தடாகமெனப் பொருள்படும். அன்றி, என்னத் தீர்த்தங்களிலும்
தலைமைபெற்ற தீர்த்தமென்றும் பொருளாகலாம். இந்த வாயி புக்கரிணியின் கிறப்பு,
வாழ்வு புரணம் முதலியவற்றில் பாக்கிக் காணத்தக்கது. திருமலியில் அக்கிதிக்கு அருவி
துள்ள பிரதானமான நிவ்வதீர்த்தம் இது.

“உடல்பிறவி வான் வேண்டேன்” என்ற பிறவினை இவருத்தவந்தாமே “ருருகாய்ப்
பிறப்பேனே” என்ற பிறவினை விரும்பினாயவாக், அங்கே பிறப்பது பிறப்பின்து; அது
கிரேநிபாகப் செத்தவருண்ட திவ்வாழ்வொருமென்ற கருதினர் என்பது கின்கும்.
ஊன், ஆன், கோன் என்பவற்றின், இ—சாரியை, குருகு என்ற சொல்—அன்னம் கொண்டு
சம் என்ற தீர்வாழ்வாகவகைக் குறிப்பதாகவும் பதனவப்பொதுப்பெயராகவும் வழங்கும்.

சூனேறுசெல்வத்து அம்மைபுகள்தற்குழி * வானுருகுசெல்வமும் மண்ணாகம்பான்வெண்டேன் *
தேனாழ்வுசெனத் திருவேங்கடக்கணியில் * மீனாழ்வுக்கும் விதியுண்டேயொருவேனே. (உ)

* * *—எம்பெருமானுக்கு அந்தாங்க கைக்கரியம் செய்பப் பெறுவதன்மூலமாக மதுவிய ஐயம்மேயாவதும் அமைபும் என வேண்டுமென்றார். இம்மையிலும் இத்தான் முதலிய தலைமைத்தேவர்கள் திருவேங்கடமுடையாங்கச் செவித்தலில் கிருப்பத்தால் அங்குலத்து அக்கருத்தினுமேயே மிகுதியாகக் கூடியுள்ள அடியார்களின் பெருங்கட்டத்தின் கருவில் கித்தி நெருக்குண்டு உள்வேங்கடமுடையான் தடுமாறப்பெற்ற அத்திருமலையின் கோயில்வாயிலில் யார் அப்பெருமானுக்கு அந்தாங்க கைக்கரியம் அவன் வாய்க்கிருமிழும் பொற்காணாருநியை எந்திக்கொண்டு செத்துமனையின். “இவர் அந்தாங்க கைக்கரியபார்” என்று அந்நவருத் திவ்ய வாயிலிட, அச்சக பரிசாரகர்களுடனே பாடும் தடையின்றி எந்தில் இவ்விட உள்வேங்கட கர்ப்பக்ருதத்திற் சேர்த்த அருமில் திந்து கைக்கரியம்பண்ணப் பெறுவதுகவென்று பிரார்த்திக்கின்றார்.

பின்னிட்ட—பின்னிய; இடு—தடுக்கிறேன். பின் இட்ட என்ற பிரித்து, பின்னே நொக்கவிட்ட சாடகவாயுடையவன் என்றதுமாம். இங்குமே ‘பின்னிட்ட’ என்றதைச் சாடக்கு விசேஷணமாக்க்காமல் சாடபாறுக்கு விசேஷணமாக்க்கி, தந்தையான வான்முனன் முன்னேயோகப் பின்னே செங்கின்றவன் புத்திரான ருதான் என்ற உரைத்தது முண்டு. பிற “கிருப்பத்திற்கும் கிதிருடையேனுவேன்” என்றவர், மிகுந்த கீர்த்தியைப்பற்றியே உயிர்த்திக்கவேண்டியருமேயென்ற ஒரு கைக்கரியபாறுகப் திறக்கவேண்டுமென்று அபேஷித்தார். அட்டிசு—இங்கே, படிக்கல். உடனே—சீக்கிரமாக என்னுமாம். ‘வரசுக் கடிப்பெறுவேன்’ என்று அன்பம்.

880 ஒன்பதாவது உலகுதன்பாங்குடனும் *

கண்ணுபிழங்குபேனன் கழனினைகள் காண்பதற்கு *

பண்பகமும்வாண்டுகள் பண்பாடும்வேங்கடத்திடு *

செண்பகமாய்க்கிறும் திருவுடையேனுவேன.

(ச)

ஒன்பதாவது உலகம்	ஒன்பது பங்குகொடுத்தோக் ககையிலே சொன்னத்த கொடுத்த (அனைன்) உலக அருள்	காண்பதற்கு பண்பகமும் வந்து துணைகள்	வேங்கடமும்பாங்காக, இசைவையே பேசுகிற வந்து கனிக் கட்டடங்கள்
தன் பாதகடனன் என்ற தீதும்	ருக்கித்த திருப்பாதகடனிலே வேங்கடத்தினர் செய்தருள் தீதும்	பண்பாடும் வேங்கடத்திடு	பண்பாணின் சாடகப்பெற்ற திரு மலையிலே
மாயோன்	ஒக்கரிய சக்தியுத்தருள் எம் பெருமானுடைய	செண்பகம் ஆய் தீங்கும் திரு உடையேன்	செண்பக மாயாய் தீங்கும் பாக்கிய முண்டயேனாகக் கட்ட வேன்.
* கழனி துப்பாசன்	திராண்டு திருவருளே	ஆடுகன்	

* * *—எங்குமாயானதொரு பிரிப்பேவென்று மென்பதிலும்; திருவேங்கடமலையில் கிருப்புகேரும்படியாக அங்கு திற்பதொரு கந்தவரமாகவாயினும் நான் ஆகவேண்டுமென்று அபேஷிக்கின்றார். “வானவர் வானவர்கோடுகொடுத்த கித்த பூமிமீறும் திருவேங்கடம்” என்றபடியாமையத்தினுள்ளார் புற்பவர்களும் வந்திக்கின்ற இடமாதல்பற்றிப் புற்பவாண்டப பெணப்படுகின்ற திருமலையிலே எம்பெருமானுக்குப் புஷ்பகைக்கரியஞ்செய்வது விசேஷபாணிகள் அவ கைக்கரியத்தக்கு உபயோகப்படுவதொரு மரமாதலை வேண்டினவொன்ற. பண்பகமும் புற்பவருள் செண்பகமாய் எம்பெருமானது திருவுள்ளத்துக்கு மிகவும் உகப்பாணியை பெரிவாழ்வார் பூர்த்தி. இம் திருமொழியில் “தேவநிலைய பிரானே! செண்பகப்பூச் சூட்டவாராய்” என்று இவ்வ முத்திக்கடற்பதனும் உரைக்க. கிருப்பாட்டில் கிருப்பின கைக்கரியம் இடைத்தால் அட்டிசுக் கையுசெய்ய ஆகாதோன்றிச் கைதிறுக்க வேண்டும் என கீழ்த்து செண்பகமாயாய் திறக்கவேண்டுமென்று அபேஷித்தபடி.

(ச)

* * *—தம்பலமாய் கிற்குச் சவமுடைபெருவேன்” என்றவர் சிறிது யோசித்த வள வில், அரசாங்கத்தார், மனையினர் செடி செட்டுகளை அடிச்சடி சோதிப்பவராதலால் திரு. சொந்த அவர்கள் தம்பலத்தாரக் களைத்தெறித்திடக் கூடுமெனவும், அதுதானே கிளையில் சிம் தொழிபக்கடுமெனவும் சிந்தித்து, அக்களமன்றி என்.தம் ஒருபடியா கிற்குங்கும்படி அத்திரு மனையில் ஒருபாசமாகக் கடவேனென்று அபேஷிக்கெஞர். முன்னிரண்டி.கணான் தேவ ரோக போகத்தில் தமக்கு என்னையும் கை விலக்காமைய வெளியிட்டார். (க)

553 வாளுளும்மனநீபோல் வெண்துடைக்கீழ் * மயன்வந்தம்

கேளுசிவ்நிறித்து கோண்டமும்செல்வநிபென் *

தேனுப்பூஞ்சோலைத் திருவேங்கடமலைமேல் *

காளுகுய்ப்பாடும் கருத்துடைபெருவேனே.

(க)

வான் அளும் மா மறி போல்	குறையத்தாத் தனக்கு திட மாகக்கொண்டு விளக்கு நின்ற பூரண சந்திரன் போன்ற	செய்ய அறிவேன்	செய்வத்தா (வான் ஒரு பொருளாக) மறி கமரட்டேன்;
வெண் துடை கீழ்	குறைய வெண் தோற்றக் குடைவின் கீழ்	தேன் ஆர் பூ சோலை திருவேங் கடம் மலை மேல்	தேன்மிகக் கண்டதென்ன சோலைவாழ்வுடை திருமலை சின் மேல்
மயன்வந்தம் கோன் ஆடு வித் திரிக்குத்	சாதுவி சாதுகுய்ப்பெருமை தோன்ற மிகுந்து	வான் ஆறு ஆய் பாடி	ஒரு காளுகுய்ப்பொருகுய்படி களை
கோண்டமும்	(அவிவாழ்வு) கோண்டமும் பந்ததத்துக் களையான்	கருத்து உடைவேன் ஆவேன்	அத்ய வணையத்தா உடைவயகுளிக்கேதேன்.

* * *—தீர்ப்பாட்டில், பொற்குடைய வெணுமென்று பாரித்தார்; சிறிது யோசித்த வாதே, அதுதன்னினம் து* அதுபபத்தி தோன்றிற்று; அதாவது—புதிதாகத் தேவையங்கள் காட்டுவவர்கள் விளையாமல் மூலவிரதம் கரியகுளப் பண்ணுவதற்காக மலை முகடுகளி லிங். பெரும் பெரும் பாசைகளை உடைத்துக் கொண்டு போகிற வழக்கமுண்டாதலால் அது வும் வற்றத்தக்க வென்று தேர்ந்திற்று. தோன்றவே, அக்களமன்றி, ஒருபாசைப் பெயர்த் தக்கொண்டு போகக் கூடாததான காளுகுய் பிறக்கவேணுமென்று அபேஷிக்கெஞர் இதில்.

554 முறையெறுடைபாளும் பிறமனுமிதானும் *

முறையாய்பெருவேன்விக் குறைமுடிப்பான்மறைவானான் *

வேழிபாத்தன்சோலைத் திருவேங்கடமலைமேல் *

சேழியபக்கிடக்கும் சீவமுடையெருவேனே.

(உ)

விதர சூறு கடை யாறும்	துளவு சந்திரன் கரியிரா நின்ற துடைகையாறைய விவளும்	மறை ஆளும்	வேதக்களிற் பரிமொருளா கக் கூறப்படுபவனுமான கம்பெருமானுடைய
சீவமுடும்	பாண்டமாயும்	சேவரி ஆர் தன் சோலை	பரிமளம் மிக்க குளிர்ந்த சோலைவாழ்வுடைப
துக்கிரளும்	தேவோத்திரளும்	திரு வேங்கடம் மலை மேல்—	
முறை ஆய்	தம் தமது யோக்கையத்தக்குத் தக்கபடி செல்கின்ற	சேவி ஆர் கிடக்கும்	(போகிற) வழியாய் கிடக்கின்ற
பெரு வேன்வி	பெரிய வளக்களிக் பயகுள (அவர்களை) குறைவையத் நின்ற அவர்கள் கோலிக் கையைத் தரிக்கட்டுவிப்பவ ளும்	சீவி உடைவேன் ஆவேன்	விவைய உடையவகுளக்கேவேன்,

பெருமானார் ஆதரியேன் செல் பவளம் வாயார் எம்பெருமான்	அடைபய் பெரிதும் (அதனை) கிரும்பமாட்டேன் சிவந்த பவழம்போன்ற வாயை புகடபஞ்ச எனது அபுபதுடைய	திருவேங்கடக் என்றும் பொன் மயிலேயே எதேனும் ஆயேன்	திருவேங்கட மென்ற பொன்னா புகடப அழகிய திருமலை யின் மேல் எதேனும்பொரு பதார்த்தமாகப் பிறக்கக்கடவேன்.
---	---	---	---

* * *—மீழ்ப்பாட்டில் படிபாசல் கிடக்கவேண்டுமென்ற பிரார்த்தித்தது எம்பெருமா னுடைய பவளவாய் காண்பதற்காக; அப்புறநார்க்கும் கிடையாதொழியினு மொழியும்; என்ன லிங்; திருமலையின் வந்தித்திருள் கருக்கல்படிவிரும்பது திருவேங்கட முடையா னுடைய செல் வத்திற்குத் தகாத என்ரு மதற பாயுக்கள் வந்து அப்படிவை வர்ணகவசத்தால் ஆயிரக்கக் கூடும். அப்போது எம் அப்பன் திருமுருகமண்டல சோகையை இழந்தோமாவோம்; ஆகா யாக் படிபாசல் கிடப்பதும் பாக்கல் என்ரு அதுநிவிட்டார். சிவனை எந்தப்பிறவிவைப் பிரார்த்திக்கனா மென்ற யோசித்தார்; மீழ் கிழைத்தமாதிரி ஒவ்வொரு பிறப்பினும் ஒவ்வொரு அதுபபத்தி நோன்றிக்கொண்டே யிருத்தது. கடைசியாக ஒரு பிறவியையும் தாமச வேண் டிக்கொண்ட கிரும்பாதவராய் "எம்பெருமான் பொன்மயிலேயே எதேனும் மாயேனே" என்கிறார்.

(10)

087 மன்னியதன்சால் வடவேங்கடத்தான்தன் *
பொன்னியலுஞ்சேவடிக்கள் காண்பான்புரித்திறைஞ்சி *
கொன்னலி லுங்கடவேல் துவசொன்னொன்ன *
மன்னியலுதமிழ்வுல்லவர் பாங்காயுத்தத்தனே.

(11)

கொல் கலிதும் கடவேல் குளசொன்ன மன்னிய தன் சொல் வடவேல் கடத்தான் தன் பொன் இயலும் சே அடிக்கள்	{ (பவளவாய்க்கு) பொன்றதலை ப்பயிற் கடவேலான வேண்டுகத்த புகடப குளசொன்னுக்கள் கிழைபெற்ற குவித்தியுள்ள சொன்னியபுகடப வடவேல் கட மயிலே கழுத்தருளி யிருக்கிற பெருமானது பொன்போற் பிறந்த செவந்த திருவடிக்கள்	காண்பான் புரித்த இறைஞ்சி சொன்ன பன்னிய தன் தமிழ் வல்லவர் பாங்கு ஆய பத் திகள்	கொண்பதற்கு ஆகாப்பட்டு வணக்கி (அருளிச் சொந்த ஆராதன அக்காவிற் கூறிய) இறைக்கணத்தக்கு இறைத்த தமிழ்ப்பதிகத்தன கத்து வல்லவர் (அப்பெருமான் திருவுள்ளத்துக் கு) இனிய பத்தர்க்காகவர்.
---	--	---	---

இத்திருமொழியை அடியொற்றி,

"மூடாக நிறுந்து சேமுமனாகத் தவச்சிறிய
பூடாகத் குறைத்த உறுப்புதலாக வழிப்படுமோ
மோடாகப் பெறுவமெனினுயிர்கான் ! கந்தசிபெறவாம்
வீடாகத் திருநெறிமால் வீற்றிருக்கும் வேங்கடத்தே."

(12)

என்ரு திருவேங்கடக் கணம்பகதறித் கூறியது காண்க.

அடிவாய்—என் ஆளுத பின் ஒன் கம்பம் யின் கான் நிறை சேடி உம்பர் மன்னிய தரு.

பிரீமங்காரவனனை பன்றித் தமக்கு வேறு சாண்டிங்கரவனைய அநேக த்ருத்தாத்த
பூர்வமொகத் திருவித்துவக் கோட்டம்மான் மூன்றினினைக் கிண்ணப்பஞ் செய்கிறார். *

088 தருதுபாந்தடாயேல் உண்ணவல்லாட்சாணிக்லை *
விந்துவக்கோடு கோட்டம்மான் விந்துவக்கோட்டம்மான் ! *
அரிசினத்தாலிந்தாய் அகற்றிடினும் * மற்றவந்தன்
அருங்கிணத்தேயுழகுதுவி அதுவேபோன்றிதுத்தேனே. (க)

விந்துவக்கோடு	பரிமாசு விந்துவ	அகற்றிடினும்	பெற்ற தாயாவவன்
மலர்	புறப்பக்கிணையுடைய	அரிசினத்தால்	மிகக் கோபக்கொண்டு அகறும்
பொழில் குறு	கோல்கொண்ட குறுப்பிட்ட	அகற்றிடினும்	(மனது குறுக்கதைய) வெறுத் துத் தன்விஞ்ஞதும்
விந்துவக்கோடு	திருவித்துவக்கோட்டம் அருத் தருக்கிலுக்கித	மற்று	மீன்பும்
அய்யமான்	வ்வாயியை	அவன் தன்	அத்தாயிதுவடைய அருகினை
தருதுபாந்த	(அய்யை எய்க்குத்) தந்த இத் தாய்ப்புத	அருள் ஏ கிணை	கையே வருகி அழுவின்ற
தடாய் அம்	அய்யை கிணைத்திட்டு விட்டதும்	அ அழும்	
உன் சாண்	உனது திருவடையே பன்றி	குறுக்கதையே	இனக்குறுக்கதையையே
அல்லால் சாண்	(அனக்கு) வேறு புக்கிலினை	பொன்ற திருத்	ஒத்தியா கிண்தேன்.
இக்கிணை		தேன்	

* * * விந்துவக்கோடு என்பதற்கு—வித்துவக்கோடு அடிய இடம் என்று காணப்
பொருள் கூறுவர். இன்னும்பெருமான்மக்கள் அற்றெட்டுத் திருப்பதியத்தாநிலில் "திரு
விந்துவக்கோடு செந்தரர் யோவி கருவித்துவக் கோடுக்கான்" என்றிருப்பதற்கும். விந்துவக்
கோடு அங்க; விந்துவக்கோடு என்பர் கிணை; அங்கிடத்தினும் "திருவித்துவக்கோடு" என்றே
பாடலென்பர் பெரியோர். இங்ஙனவால் எதனையென்பம் குன்றது இத்திருமொழியின்
புறப்பாக்கத்தோம் இங்ஙனமின பாடலாம். இத்திப்பதேசம் மன்கொட்டிக் "திருவிற்றக்
கோடு" யன் வறுக்கப் படுவன்றது. (க)

089 கண்டார்குத்துவனவே காதலன்ருள்செய்திடினும் *
கோண்டாணையல்லால் அறிவாக்குமகன்போல் *
விண்டோபமதின்புணடகுத் வித்துவக்கோட்டம்மான் * க
கோண்டாணையாலிலும் உன்குணாகுலே கூறுவனே. (உ)

விண்டோபமதி	கூறுவதனை அனாவிய மதி	கோண்டாணை	(தாயின) மனதுசெய்த கொ ண்டனான அக்கணவனியே
[கன்		அகணை அறிவா	பன்றி வேடுகுறுகுறுக்கினை ப்பதஞ் செய்வத
புணடகுத்	அப்பதத்தும் குறுப்பெற்ற	குணம் மகன்	உயர்க்கதலுத்தாய் பிறத்த கற்பு
விந்துவக்கோடு	திருவித்துவக்கோட்டம் அருத்த	பேசல்	வடய மகன்போல்
அய்யமான்	குண்கிணைக்கித வ்வாயி	அ கோக்கு	வந்தினை அடமைகொண்டவரு
காண்டா தாய்	கணவனானவன்	கூறாய் குறிதும்	அ கி குறையும் தகிக்கட்டாம க் கூடுவதத்தாய்க்குதும்
கண்டார் குத்துவ	பார்ப்பவர்களைவரும் இவருத்	உன் குண	ஒக்கிணைந்த வித்குறுகியுடை
னவே செய்திடி	தக்க செய்க்கொண்பே செய்த	பேசலே	ப உனது திருவடையினையே
னும்	தும்	கூறுவன்	சாணவக்கிணைக்கொண்டேன்.

(190) மீன்மோக்கும்கீவ்வயத்துந் வித்துவக்கோட்டம்மா! * என்
பாஸ்மோக்காபாமினும் உன்மற்றல்வாய்பற்றிலேன் *
தான்மோக்காதெத்துவாது செய்திடினும் * தான்மோக்கன்
கோல்மோக்கிவாயும் குடிமோன்றிதுக்கேனே. (உ)

மீன் மோக்கும்கீ	மீன்மோக்கும்கீவ்வயத்துந்	தான் மோக்கன்	(குடிமோக்க காப்பதற்கேனே)
மீன் வாய்க்கு	தத்து மீனவுக் தருவியான இட	தான் மோக்காத	(அதற்கு எந்தபடி) தான் வ
வித்துவக்கோடு	மென்று ஆகாமோடு பரக்கி	செய்தவரம் செய்	வித்துப் பாதுகாவாயும்
அம்மா	த [கீவ்வயம் மிகு]	திடினும்	என்பப்பட்ட துன்பங்களைச்
என்பாது	விசுவாசன குறவிகன் குழித்த	கோல் மோக்கி	செய்ததும்
மோக்காய்	திருவித்துவக்கோட்டம் எழுத்த	வாலும்	(அவனாடைய) செல்வோரியே
குறியும்	குறியுள்ள	குடி	எதிர்பார்த்த வாழ்ந்த
உன் பற்ற அம்	பெருமனோ!	மோன்றிது	பாதுகாளை
வால் பற்ற	அடியோல் மீது	தேன்	குடிமோக்கிவ்வயம்
துவோன்	(கீ) அருள் மோக்கம் செய்வா		
	திருத்ததும்		
	உன்மீன் சாணமாய்ப் பற்றாத		
	கீ விட்டு மோக்குவாய்க் சா		
	ணம் புறமட்டேன்		

(191)

வாணலறுத்துக்கடினும் மகுத்துவன்டால் * மாணாதவதல் மோயளான்போல் மாயத்தால் *
மீளாததுவந்தினும் வித்துவக்கோட்டம்மா! * கீ குளாவுனதருண் பார்ப்பனாடியேனே. (அ)

அறுத்த	வித்துவக்கோடு அம்மா—	மாயத்தால்	(உன்) மாயவதிலும்
வாணல்	(வாத்தியன்) எத்திவயக்கோ	கீ மீளாதவ	கீ கீவ்வய துன்பத்தை (கனக்
	ன்டா, அறுத்ததும், (வாணலயி	தினும்	கு) விளைத்ததும்
	சாய்க்கி)	அடியோல்	உனது அடியவனான வான்
கடினும்	குடிமோடுதத்து செய்தாதும்	துன் அ (கீ)	அவ்வகால விததிப்பதற்காக
மகுத்துவன் டால்	அவ்வாத்தியவிடத்த கீவ்வய	உனது அருமை	உன்னுடைய அருளினையே
மாணாதவதல்	அடியுடைய	பார்ப்பான்	மோக்கிவ்வய கீவ்வயம்.
மோயளான் போல்	மோயளாவினவப்போல்		

* * * கீயே எனக்கு அன்பிதாக்கனன் என் தவன் துணிந்த பின்பு, கீ எனக்கு
எவ்வளவு துன்பங்களை இயம்பித்தினிசே தந்தருளினானான் அவருடையவனான். வான் அன்பு
பாடுவே குறி நிக் வன்றியபிடி பாட்டி மென்மேதும் அன்பு செய்த வருவேனெயவன்
உன்மீன் வித்துப் குறைவறமட்டேன் என்பதை உபமாசெதரன் கினக்கினுள். (அ)

(192) வெங்கட்டன்சென்றாத்தாய் வித்துவக்கோட்டம்மானே! *
யாத்தப்போய்யுடுகன் * என்னினைவாயே அனா அயலவன் *
எங்கும்மோடக்கனாநாறுது எறிகடல்வாய்க்கிவ்வயம் *
வங்கத்தினாடும்பெரும் மாடபுறவையேனேனேனே. (இ)

வெங்கடல்	யாத்தப்போய் அனா அயலவன்	எடல் வாய்	எடலின்வடல்கே
நின் கவிது	வாய் (குடிமோட்டிவோடும்)	எங்கும் மோய்	வாத்தி கீவ்வயம் மோய்ப் பா
	பாடுவாய்	வனது வாயுத	த்த எங்கும் வாயாக்கியன
அடத்தால்	கோன்றவனே!		மம்
	தத்துவக்கோடு அம்மனோ—	மீனாடு	திருவியைத்
உன் இயை அடி	உனது உடைய பாடுககியே	வாய்	(வான் துன்பு) மோக்குவிய
வோ அடையல்	(வான்) சாணமாய்வதற்குமாய்	வக்கத்தின்	மோக்கத்தினாடைய
அவ்வக		வாய் அ.யன்	மோயாத்தினித்த கோடு
என்கு போய் உய்	கோது வாடித்தித்திப்போய் உத்	மோ பதவ	மோயிடுவாது பாடுவாய் வந்தி
கோன்	தினிப்போய் ?	மோன்றென்	ய கீவ்வயம்
கறி	அகியெறிந்த		

603 செந்தலைவனது அழைச்செய்தினும் * செங்கமலம்
அத்தன்கேள் வெங்குதிரோற்கல்லால் அலராவால் *
மெய்துயர்விட்டாவிடினும் வித்துவக்கோட்டம்மா! * உன்
அத்தயில்கீர்க்கல்லால் அகம்குழையுமளட்டேனே.

வித்துவக்கோடு அம்மா!—		அரை	(செருப்புக்கு) மலராமட்டா;
செய் நயனே	} செத்திதழைடைய செருப்பு (நா	} மெய் துயர்	} (அதுபலித்தே தீரவேண்டிய
உத்த			
அழைச் செய்திடி	} செய்பதற்குச் செய்ததற்கும்	} விட்டா விடும்	} தீர்த்துணா தொழிந்ததற்கும்
தும்			
செய் கமலம்	} செத்தாமலராகள்	} உன் அத்தம் இம்	} உனது எக்கில்க்கொரு உத்தம
அத்தன்கேள்			
மெய்குதிரோற்கு	} கானத்திலே தோன்றாத மெய்	} தீர்க்கு அண்ணல்	} துணைப்போய் வல்லாமல்
அல்லால்			
	} கிய விலைக்கொண்டாய் அந்	} அகம் குழைய	} (மேனென்றதற்கு வான்) செஞ்ச
	} பிழைக்கு மனகுமே வந்தது.	} மாட்டேன்	} குறைட்டேன்.

604 எத்தனையும் வளர்வதற்கு உயர்வு உயர்வு *
மைந்தெழுந்தமுகுதிரே பந்திக்குக்குமற்றவைபொல் *
மெய்துயர்விட்டாவிடினும் வித்துவக்கோட்டம்மா! * உன்
சித்தயில்குழையுமளட்டேனே.

(எ)

வித்துவக்கோடு அம்மா!—		அவை பொல்	அப்பயிர்வன் பொல்,
வான்	} மெய்யானது	} மெய் துயர் விட்	} தனது அதுபலிக்கொடுதே
எத்தனையும் வளர்			
ந்த உயர்வு	} உயர்வானது உயர்வு பெய்	} டா விடும்	} வன் துன்பங்களை தீ போக்காம
வான் உயர்வு			
மைந்த உயர்வு	} உயர்வு தன்மையுடையது	} அப்பயர்	} உனக்கு தானுமே வான்
மைந்த உயர்வு			
மைந்த உயர்வு	} உயர்வு தன்மையுடையது	} வன் சித்தம் உன்	} வன் மனமையுடையது தன்மையு
மைந்த உயர்வு			
மைந்த உயர்வு	} உயர்வு தன்மையுடையது	} வன் சித்தம் உன்	} வன் மனமையுடையது தன்மையு
மைந்த உயர்வு			
மைந்த உயர்வு	} உயர்வு தன்மையுடையது	} வன் சித்தம் உன்	} வன் மனமையுடையது தன்மையு
மைந்த உயர்வு			

605 தொக்கிலங்கியாரெல்லாம் பந்தெழுந்தோடுவோல் *
புக்கன்றிப்பறங்கிற் றாட்டாதுமற்றவைபொல் *
மிகிலங்குமுதிருந்தாய் வித்துவக்கோட்டம்மா! * உன்
புக்கிலங்குதிரால் வால் புக்கிலங்குதிரால் வாய்ப்புளவியனே!

(உ)

மிகுதி இலங்கு	} மிகுதியாக் வினக்குதே	} தொகு உடனே புக்	} அடுத்த உடனே சென்று செர்
முதிர்			
பெருந்தாய்	} வாய்க்கொண்டோடுவோல்	} கு அன்றி புறம்	} தன்மையுடையது மந்தெழுந்தோ புருத்
	} வாய்க்கொண்டோடுவோல்	} தீர்க்க மாட்டாது	} த தீர்க்கமாட்டாது
	} வித்துவக்கோடு அம்மா!—	} அவை பொல்	} அந்தவதன் பொல்,
புக்கிலங்கு	} புக்கிலங்குதிரால் வாய்ப்புளவியனே!	} புக்கு இலங்கு	} (வன் செஞ்சிதன்கேள்) புருத்
தொகுதி இலங்கு	} (தொகுதி இலங்கு) திராண்டு வினக்	} தீ அண்ணல்	} (உ. என் து) செஞ்சிதன்கேள்
பாது பண்ணம்	} குறை விலைக்கொண்டாய்	} புக்கிலங்கு	} தன்மையுடையது மந்தெழுந்தோ
பாது பண்ணம்	} (வெட்டிவிடமெக்கும்) பாது	}	}
பாது பண்ணம்	} (வெட்டிவிடமெக்கும்) பாது	}	}

606 கிள்ளையெதாவென்றடி. கிள்ளையென்றடிதான்
தன்னையே * தன்னையென்றடி செல்லம்போல், மாயத்தால் *
கிள்ளையென்றடிதான் வித்துவக்கோட்டம்மா! *
கிள்ளையென்றடிதான். சிப்பனாடியெனே.

(க)

ஆளுநர் திருமொழி—ஏம்மலர்ப்பூங்குழல்.

உரையு முடிந்ததொன்ட, கேரிகன் ஊன்வாரினை வெறுத்துரைத்த பதனம்.

608 ஏம்மலாப்புத்தமுலாபகிமாந் எவாப்பலதன்னகில்லுநீர் * உன்றன்
மாள்வதமுவுதற்காணாவின்னம அரித்தறித்தேயுன்றன்போய்யைக்கோட்டு *
கூர்மணுபொக்பனிககூதகோய்திக் கூசிகேசியமுநையாற்றில் *
வார்மணத்தூண்டிப்புவதகின்றேன் கலகதேவனவுன்வரவுபாந்ததே. (க)

காரணமேனா	கண்ணகியேனோ!	(அவத்தார மெய்ப்பென வயப்படு)	
கர்மம் பூ குழல்	அழகிய புழப்பக்கனா அணிந்த	கர்மமழ போல்	மிகை மழபோல் பெய்த
ஆயர் மரம்	பரிமாணமிக்க உத்தமியுடைய	பலிக்கு ஈதல்	பலிசாதுண்டான குன்றிலே
	இடைப்பெயர்வன்	எய்தி	அகப்பட்டி
கடிக பன்	கத்தியோடு பேர்வளிருக்கப்	கூசி	(பார் பார்த்த விடுஞ்செனோ
உன்ன	பெற்ற		சென்ற) உச்சமடைந்த
இ ஈசில்	இத்த நிஞ்ஜயப்பாடியில்	ஐக்கி	ஐக்கிசென்ற
உந்தம் கரைய	உன்னுடைய ஸாரோடு அனை	வழுவா ஆத்தி	வழுவாநிலி
நழுவுதரு	வந்தரு	கார் மனம்	பெரியதொரு மனம்
ஆகா இன்னம்	ஆகா மிகையாமைய கருக	குன்றில்	குன்றினே
அறிந்த அறிந்தே	அறிந்த கவத்தம்	உன் கரைய	உன் கரைய எதிர்பார்த்த
உந்தம்	உன்னுடைய	பார்த்த	சென்ற
பொய்வை	பொய்வான கார்த்தமனை	புற சிந்தை	பொது விஷயமானும் (அக்கே
செய்து	செய்து		யே) காத்த சிந்தை.

* * * கண்ணிரால் துடி பெய்திவ்விடைய கோக்கி 'ஃ பழையவாத்தன் மனத்தான் தனே போய் சித்தா, என் அக்கே வகுநிறை' என்ற சொல்லியிட, அப்படியே அவன் அக் கேபோய் விடியுமளவும் சிந்தி அவன் வாக்ளாஸுமல் வந்ததத்தொடு மின்னுவதல், மற்ருெரு வான் அவனைக்கண்டபோது ப்ரணய கோஷத்தோற்றத் தொன்றுற பாசாமாவிருக்கிறதூ இப் பாட்டு. அபிவாயமால் உன் பொய்கையக்கேட்டு மோசம்போனே வென்கிருன். [வாக் 'நேலா [] கண்கிலும் பொய்ச்சொல்லியற்பாத வன-நேலர் வதிற்றிற் நேந்த நீயும் தக்கவனா? தத்திருப்பாடுவந்து கம்பிக் கேட்டேன்எனன்! என்ற குரப்பு. புலத்தல்—பொழுது விடிதல். ()

699 கேண்டலயொண்டொண்டவாளோடுத்தி கீழையகத்துத்தலிச்செடையக்
கண்டு * ஒகிலையாலுங்கடைவனென்று கள்ளவியிழையவியிழித்திப்பிக்கு *
வண்டமப்புகுழந்தாத்தலாங் வானமுதல்வெப்பச்செவ்வாய்துடிப்ப *
தண்டலிச்செடத்திட்டலண்டாம் தாமோதர ! மெய்யறிவள்ளனே. (உ)

[illegible]

தாழ்த்த உலகம்	அழிந்த அனையும்படியாகவும்	தன் தனி	குனிந்த தாயை
வான் மூகம்	ஒளிபொருந்திய மூகமானது	நீ கடைத்திட்ட	நீ கடைத்தபடியை
மேல்பு	வேர்க்கும்படியாகவும்	வண்டம்	
செம் வாய்	சிவந்த அதாமானது தடிக்கும்	கை மெய் அநி	கை மெய்யை அநிமெய்.
துடிப்பு	படியாகவும்	வன்	

*** வேறொரு ஆய்ச்சியின் வார்த்தை இது. என் அகத்திற்குக் கீழ்க்கடை அகத் திறிசுப்பாளொரு பெண்டின்னைப்பாவன் தனிபேயிருந்து தயிர் கடைபா கிற்றாகியித் அது கண்ட நீ “அழிந்தாமை பெற்றோம்” என உகந்த அவளருகில் ஓடிச்சென்று புருத்து “அம்மா! நீ தனிபாகத் தயிர்கடைத்தால் ஒருகாலம் வெண்ணெய் புறப்படமாட்டாது; கா லும் ஒருதலைபற்றிக் கடைத்தால் தான் கிணரிக் வெண்ணெய் காணும்” என்ற வாயார் சொல்லி, உன்னை வேறது கிணரிக் இருக்கும்படி நோன்றத் திருட்டுகிழி கிழித்த, மயிர்முறு அழிந்த அனையும்படியாகவும், தாமகாரிகே மூத்தப் படித்தாற்போலே ஒளிபொருந்திய மூகம் வேர்க்கும்படியாகவும், அதாம் தடிக்கும்படியாகவும் அவளோடேகடி நீ தயிர்கடைத் த வானது எனக்குத் தெரியுமப்பா! என்ருவர். ‘இன்னமும்’ அங்கேயே தயிர்கடைப்போ; இவகே உணக்கென்னபணி? என்ற கடைக் உத்தராத.

(உ)

700 உருமலர்க்குத்தலொருத்திதன்னைக் கடைகணித்தாக் கேயொருத்திதன்பால் *

மருவிமனம்வைத்துமற்றொருத்திக்குரைந்து ஒருபேதைக்குப்பொய்குறித்து *

புரிமுழம்மக்கையொருத்திதன்னைப்புணர்நி அவளுக்கும்மெய்யல்லலை *

மருதிமுத்தாயுன்வளர்த்தியோடே வளர்கின்றதாளுன்மாயைநானே.

(உ)

மலர் ஒரு கூத்தல்	புதுபக்கரை அணித்தன்ன உறு	புரி முழம் மக்கை	மெட குழந்து ஒருண்ட உ
ஒருத்தி தன்னை	தத மயிர்முருகையபுடைபாளான	ஒருத்தி தன்னை	த்தலைபுடையாள ஒரு இனம்
கடைக் கணித்த	ஒரு பெண்டின்னைவை		பெண்ணொடு
ஆயகே	கடைக்கண்ணால் பார்த்து விட்டு	புணர்நி	கை செப்பாவின்கூப்ப;
ஒருத்திதன் பால்	அப்படியிருக்கச் செய்தே.	அவளுக்கும்	அத்தப் பெண்ணுக்கும்
மனம் மருவி	வேறொரு பெண்டின்னை விடத்	மெய்யன் அந்நி	பொய்யருவிராகின்கூப்ப;
கடைத்து	தில் டனதைப் பொருத்தச் செ	மருதி துத்தாய்	தூட்டை மருதமரக்கை முறி
பந்த ஒருத்திக்கு	யது. (அவளையும் விட்டு)		த்தத்தன்னியமனே!
உரைத்த	வேறொரு பெண்ணிடத்திற்	உன் வளர்த்தி	நீ வளர்வதோடு கடவே
	(‘உடைக்குவன் அடியென்’)	யோடே	
ஒரு பேதைக்கு	என்று சொல்லிவைத்து.	உத்தன் மாயை	உன்னுடைய கன்னக் கவடு
	வேறொரு பெண்ணுக்கு		கரும்
பொய்குறித்து	(ஊம்செய்துத்தக்கைப்) பொய்	வளர்கின்றது	வளர்த்த வாராகின்றன;
	பாகவே (ஒரு கடைத்தந்தைத்	ஆல்	அந்தோ!
	யதக்) குறிப்பிட்டுவைத்து. ஆக		
	இத்தனை பேரையும் ஏமாத்தி		
	விட்டு)		

*** இங்கே “மருதிமுத்தாய்!” என கிணித்ததனால், நீ பருவம் விரம்புவதற்கு முன் னமே நின்றுகொள்க் கொன்றவனுதனால் உன்னைத் தீண்ட கான் அஞ்சா கின்றேன் கான் என்று குறிப்பிட்டவாறு மெகாப.

(உ)

701 தாழ்வு வட்டவல்லிமுறிதுக்கத் தவழ்த்து தளர்க்கையிடச்சென்று *

பேய்முனைவாய்வைத்துருகையுண்டு பீத்தனென்றே பிறகேகின்றாய் *

ஆய்மிதுகைதலையோனிடுப்ப வான்விடவந்த வேண்டாநியோடே *

கிரிதுபேகத்தைதன்குத்தாய் அதுவழங்கோம்புக்கேற்குமன்றே.

(ச)

நாய் குறையிடுத	நாயகிய பரிசோதனப் பிரதிக வினாவுடைய முறைகளில்	விதர்சை கின்றும்	அயனாசைகளாகும் பரிசோதித் தும்படி கின்ற பிராணை
பாயல் அழகு நிறுத்த	பேய்க்கவணை பாயல் நிறுத்த செய்தோயும் (அதனை வினாப்பா யல்)	பாயர் அய் மீது சாந செய்து நிறுப்ப	கவர் யிகவும் அநிகையான ஆகையோ செய்து நிறுப்ப
தவழ்த்த	தவழ்த்துசெய்து	த	த
தவர்தை இட்டு செய்து	தவழ்த்துமையிற் கட்டித் தெய்த செய்து	தவர்தை இட்டு செய்து	தவழ்த்துமையிற் கட்டித் தெய்த செய்து
பேய் முலை வாய் வயத்த	புதுவையிடுவதைய முலைவியே வயத்த	பேய் முலை வாய் வயத்த	புதுவையிடுவதைய முலைவியே வயத்த
தவழ்த்து வந்த	(அதற்குரியத நடவந்ததென்ற) வி தவழ்த்து வந்ததென்ற	தவழ்த்து வந்த	(அதற்குரியத நடவந்ததென்ற) வி தவழ்த்து வந்ததென்ற
வித்தவர் வந்து	(இப்படி செய்து வந்தவரால்) வந்ததென்றவரால் வந்து	வித்தவர் வந்து	(இப்படி செய்து வந்தவரால்) வந்ததென்றவரால் வந்து

702 மின்னொத்ததொன்றினைப்போலத்தொன்றே கிங்கிதொன்றையென்றான் தீயுடே *
 பொன்னொத்ததொன்றினைப்போலத்தொன்றே பொதின்றபொறுதலென்றான் தோன் *
 கண்ணொத்ததொன்றினைப்போலத்தொன்றே கைவினிகின்றதும் கண்டேயின்றோன் *
 என்னுத்ததொன்றினைப்போலத்தொன்றே என்னுத்ததொன்றே என்னுத்ததொன்றே *
 என்னுத்ததொன்றினைப்போலத்தொன்றே என்னுத்ததொன்றே என்னுத்ததொன்றே *
 என்னுத்ததொன்றினைப்போலத்தொன்றே என்னுத்ததொன்றே என்னுத்ததொன்றே *

(c)

பின் முதல் துள்	} மின்னாற்போக்து வரவுகடைய வ இடைவையுடைய தரு பெ வகை அந்நாத்தகொண்டு	வெணுத்தகை	} வண்ணம் தென்படட (வெணு ருத்தியை
இடைவையுடைய கொண்டு		வெணுத் துட்டி	
விஞ்ஞ இருள் வகை	} கருடவகை (மிக்க) இருள்வகை கரு	வகை விவரித்த	} (இவ்வகைத்தே வகைகொண்டு) வகைகொண்டு அகமுத்த வகை வகை பகைவினவகையும்
பொன் முதல் குடை		} குடைபகைத்தகை	
குடைபகைத் துட்டி	} குடைபகைத்தகைகொண்டு		அகவகை விட்டி
வகை வகை விதி வகை		} வகை விதிவகை	விஞ்ஞ
பொருள்வகை பொருள்	} (அகவகை விதிவகை) பொருள் பொருள்		வகைகொண்டு வகை
வகை வகை விதி தென்		} வகை பகைத்தகைகொண்டுகருத் தென்:	வகை
	} (அகவகை விதிவகை) வகை		விஞ்ஞ

• • • வெண்குத்தியின் பாகம் இது. என்னிருளில் ஒருவர்க்குத் தெரியாமல் போக வேண்டுமென்ற போதெனத் திருவள்ளுமாளையே நிரந்தரமாகவே போகாமல்; அங் கத கைத்தொடர் சூடையைப் போர்த்துகொண்டு போகலாம். கீயோ இருளில் அகற்றிப் பளபளவென்ற பாகவிற்கும்படியான தோல்பாத்தை ஸட்டாக்கிட்டுக் கொண்டுபோனாய்; போவதொருமே வேறுவழியாயோ! என் என்று அறிந்தெரிபவேண்டுமென்றே என் தொழுவழி யே போனாய்; என்ற கருத்துக்களை விரித்துக்கொண்ட குக்கடல்—ஸட்டாக்கு. (16)

④

703 மற்பொருதுதலுடனாகதேனா வல்லியையெனதுபிடுகொண்டவாறே *
 இன்றையிவ்வியைமத்தென்றனா இன்னனாமெனிடகன்றுகேயோய் *
 அன்றையவையெனப்பிற்றானாகும் அரிவையொருமெனாதுவந்தாய் *
 எற்றுக்குகேயென்கருகல்வந்தாய் எம்பெருமான் ! கீயெழுந்தருளே.

(b)

மல் மொரு தோன் உடை மொருமொ வல்லியேயென் துவில் கொண்ட லாதே	மல்கோடு போச்செய்ததோன் கொழுண்ட கண்ணிரோனே ! மறப்பாவிடான கான் துக்குவதற்கு ஆய்ந்த வுடனே	அந்தர இரவும் (அகந்துபோன) அன்றிரவும் ஒர் கித்தையாகும்—அதற்கு மறுமையும் அரிவையோடும் (அகலாய்) பெண்ணோடும் அனைத்து } கண்ணிசெய்த கந்தாய்; கந்தாய் }
இந்தை இரவு பிடை ஏயுத இன் அலைமேல் என்றோ துட்டு நீ அகன்று போய்	அன்றிரவு கடுக்கமத்திலே இலிய படுக்கையிலே கண்ணிப் படுக்கைக்கு நீ விவரிப்போய்	நீ இப்படிப்பட்ட நீ, கான் மருங்கில் } என்னாலும் எதுக்காக தற்கு கந்தாய் } கந்தாய் எம்பெருமான் } கான் லபகனே ! நீ எழுந்தான் } நீ (அகல்களிடமே) போகக்கட [வை.

*** வேறொரு பெண்மணியின் பேச்சு இது. மல்கோடு புத்தஞ்செய்யக் கற்றுக்கொண்ட, நீ என்னோடு சேரும்படி காதுபயம் பண்ணக் கற்றிருக்கான் ! என்ற உபாஸப் பம் தோன்றி "மற்பொரு தோற்றுடை வாசதேவர்" என விளக்கின்றான். வல்லியேயென் னீ என்றோ ஒருத்தியையே கிரும்பி மற்றையோரைக் கண்ணெடுத்தப் பாராமகிருப்பதற் குற ப்பான பாக்கியமற்ற கான், மன்பது கருத்த. இரண்டாமடியில், "இந்தையோலிட" என் றே பாடம் கிசுழியும் அந்தை யிரகிட" என்ற பாடமே விவரிக்கப்பாணத்திற்கும் பொருட் சேர்த்திருக்கும் தரும் கண்பர் பெரியோர்.

(க)

704 பையலின்னணைப்பள்ளியினாய் பண்டையோமல்லோம்காம் * கீழ்க்கும்
மைபரிபொண்டகண்ணினாழமல்லோம் வைதியெம்சேரிவரபவாழி *
செப்பவனுடையுத்திரகுழுகும் செங்கனிவாயுத்தமுதுங்கண்ணோ*
பொய்யொருகாள்பட்டதேவமையும் புள்ளுவம்போதேபோதும்பீ !

(எ)

தொ அரவு இன் அலை பகிமி கூர்	படக்கிரையுடை இலிய சேஷ சொன்னதிலே பன்னிகொம்பன மேன்	வரவு ஒழி நீ சொல்லுடையு நிகு முகமும் செய் கவி வரவும்	வருவதை இனி நீ விட்டு அழிய சிதம்பரத்தையும் நிகு முகமும் நிகு முகமும் செய் கவி வரவும்
காம்ப காம்ப	புள்ளுவனாகனே ! காம்ப	குழந்தம் காம்ப பொய்	செய்த வேண்டுகவி போன்ற அதரத்தையும் கந்தரி மூடியையும் பாத்தது (அவற்றில் எழுப்பட்டு) உன் பொய்யுரைத்தவர்களில்
பாம்புமொழி அகலேயும்	உ. மீ மாயவாரிசெய்தவனிலே அகல்கொடுத்த பவழபடி மாயத்தவர்க்கு	ஒரு கான் பட்ட தே அமைபும் புள்ளுவம் போதே பொரு	ஒருவன் பட்டபாடு போதமே கருத்தியமான வார்த்தைகளை (மறுபடியும்) சொல்லாமல் (உன் தேவியைக்கவிடத்தே) பொய்ச்சேர்.
நீ உகரும் மை அரி ஒன் கண்ணினாகும் அகலேயும் மை என் சேரி	நீ எழும்பத்தக்கவர்களை மைவாணித்து கான் போனமுடி கான் பண்டத்தவர்களைப் பென் கருமங்களைப் காணினப்படு செய்த எமது அசத்தகு		

*** வைதி என்றான் கருத்தவாதேனில்;—உக்கிரருப்பிடத்திற்கு மற்றம் எத் தையோ பேர் வருகிறுப்போமே காதுமொருவன் கந்தரென் ? என்னியென் போகச்சொல் றுகிடுப் ? என்ற கண்ணிரோன் கேட்க; 'என்னரும் வரும்பொதிப் பன்னி கான் வாலென் டாலென்று சொல்லுகின்ற; சிறந்தது கதிசக்கை உண்டாய்படி அகலத்திலே வருவதைத் தான் மறுக்கிறேன்' என்கிறான் என். சிறகு கண்ணிரோன் "ககாயி இதற்குமுன் சொல் லாத வார்த்தைகளை இன்று புதிதாகச்சொல்லுகிறேயே" என்ற வேதமணிசொல் கினைத்த கிட்டாயே" என்ன; உன் கண்ணச்செய்க்கையையும் கருத்தியமானவர்க்கையும் முன்பு கம்பிப் பட்டதபோதும்; இனி வேண்டா என்கிறான். புள்ளுவம்—வஞ்சகம்.

(எ)

705 என்னைவருகவேனக்குறித்திட்டு இனமலர்முல்லிலின்பந்தரீழல் *
மன்னியவனைப்புணர்ப்புக்கு மற்றென்னைக்கண்ணோடெழுநுகேற்புத்தாய் *
பொன்னிறவாண்டையக்கைவில்தாங்கிப் பொய்யச்சம் காட்டிப் போதியேனும் *
இன்னமென்னைவகத்தங்கொருநாள் வகுதியேலென்கினும் தீர்வன்னானே. (அ)

என்னை	என்னை	கையில் தாங்கி	கையிலே தாங்கிக்கொண்டு
வருக வன	(இன்னலிடத்திற்கு)வருவென்று	பொய்	பொய்ப்பாக
குறித்திட்டு	கங்கேதம் பண்ணுவதை	அச்சம் காட்டி	தீ எனக்கு அஞ்சினதானான்
	கிட்டு.		பாங்கிலும்படி செய்துகொண்டு
இனம் மலர் முல்	கிறைந்த மலர்க்கொழுந்தாய் முல்	தீ போதி ஏனும்	தீ (என்னைக்கு அடிப்படாமல்)
மலரின் பந்தர்	கூப்பத்தவின் கிழங்கு		நடிப்போன போதியும்
நீழல்		தீர்வன்	தீவி
மன்னியவனை	(பெருமான்மார்பு) பதக்கி	கக்கு	கூக்கோ
	கின்ற ஒருத்தனை	என் கை அகத்த	என்னிடத்தித்து
புணர புக்கு	எம்ச்செல்லிக்கட்டுபொய்	ஒரு நாள் கருதி	ஒருநாளாகிலும் வருவாயாகில்
மற்று என்னை	கிதறு என்னைப்பாத்த	கல்	
கண்ணு			(அப்போது)
உழுநு	கைக்கி		
கெடுதல்தாய்	அப்போது கழுவினாய்;		
பொய் கிறம்	கிதம்பாத்த	என் கை கினம்	என் கைகொபத்தத்தித்து
ஆகைய		தீவன்	கொண்டேன்.

* * * [என்னைநம் தீர்வன்னானே] என்மெயிடத்தைக் கோயிலின் திருவதப்பயோத்
வைத்திக் 'உய்த்த இன்ன என்பாரொரு அகாயர் அகிலேக்கும்போது, கையாரே அடிப்படும்
காலாரே தகைப்பதுமாய் அகிலேத்தார்; அதாவது—மறுபடியும் தீ என்னையின் அடிப்படும்
போது உய்தீர்வான் கான் கையாரடித்தும் காலாக் தகைத்தும் என் கோபத்தைத் தணித்துக்
கொள்வேன் என்பதாகக் கருத்தாகியிருந்தார். அப்போது கோஷ்டியிலேமுந்தருளியிருந்த எம்பார்
இங்கனே அகாயர் காட்டிய அகிலேத்தைக் கட்டாக்கித் த அகாயர்க்கு வகிப்பம் போரா
தென்று திருவெனம்பற்றி, 'கெடுவாய் அப்படி அவன் செய்தாளாகில் யாவர்க்குவினா ந
மொழிவதாயது' என்றிருக்கிற கண்ணாளுக்கு அது வருத்தமோ? கேப்போ! குண்கடையோ?
இது அவனுக்கு கையாறவை பாருமன்றோ ஆகையாக் அவன்கு கருத்தி; முகங்கொடுக்
காமல் முகத்தை மாறவைத்து என் கோபத்தைத் தணித்தகொள்வேன் என்றால் கருத்துக்
தோன்று, கையிட்டு முகத்தை மாறத்துத் திரிபவைத்தருளிக் காட்டவேணுமென்று தாம் அவ்
வாருக அகிலேத்தக்காட்டினார் என்று ப்ரஸித்தம். (அ)

706 மங்கலமல்லவனமாலமாளிலிலங்க மயில்தழைப்பீலிதுடி *
பொக்கிளவாண்ட அறையில்காத்திப் பூக்கொத்துக்காநிலபுணர்ப்பெய்து *
கோங்குதறுங்குழலார்களோடு குழைக்குழலினிதுநிலத்தாய் *
எங்குளுக்கேயொருநாளில்துத் உன்குழலினினினைபோதாநாதே. (க)

மங்கலம்	மங்கலகரமாய்	அறையில் காத்தி	அறையிலே காத்திக்கொண்டும்
கல்	கலிகுடிவனமாள	பூ கொத்து	பூகொத்துக்களை
வனமால	வனமாலமாளவது	காநில	காநிலே
மார்மில்	மார்மிலே	புணர்ப் பெய்து	மிகவும் பொருத்த அணிந்து
இலகை	இலகைக்க.		கொண்டும்
மயில தழைப்பீலி	மயில்தருகளை	கொங்கு குழ குழ	தென்மணம் கமழ்கின்ற கூர்
குடி-	குடிக்கொண்டும்	கார்களோடு	தீய்ப்புடைய பெண்களோடு
பொங்கு இன		குழைத்த	கையிலேவிருது (அத்தாறுவா
ஆகை-			பாடி என்னைகொத்துக்குப்
			போக்குவிடாக)
		குழல்	புக்காங்குழல்

* * *—பன்னிரண்டு மாதம் உன்னை வயிற்றிற் கமத்து பெற்ற நான் உடனே திருவாய்ப்பாடிக்குப் போக்கிவிட்டே குதவாக், உன்னைத் தொட்டிலிலிட்டுத் தாவாட்டென் முதலிய ஆகந்தாதுபலக்களை யசோகாத பெற்றானே பன்றி நான் பெருதொழிந்தேன், பாவிபே விழும்மேன், சிவ்வையப் பெற்ற ஆகந்தாதுபலம் பன்னப்பெருத தாக்குட்டியாகிவினான தாய்மாரிம் அத்தோ! நான் கடைகெட்ட தாவாவிட்டேனே! என்று தேவகி தன் வயிற்றெரிச்சலிற் கண்ணியாகி கோக்கித் கூறுவென்றன வென்ஓ.

"ஆகிலீன் கரும்பன்னவன்" என்று தொடங்கி "நவவாசு குழலென்மகன்" என்றவடிவான நூறு வினிகளும் அண்ணா விளி. குழல்கதவைத் தொட்டிலிலிட்டுத் தாவாட்டென் போது தாய்மார் முதலியோர் பாராட்டிச் சொத்தும் பாகம் இவை. ஆகிலீன்ஓ ஆடத் தரும் கரும்பு என்றது—என்குடி முதல் என்ம கிரம்பிய கரும்பு என்றவாறு; அதனோன்ற வனே! என்றது—"மனவெனவென" என்று உயிசித்திங் ஓடுபுள்ளபடி—இன்னவையே ஒரு வெடுத்த வந்தாற்போதுள்ளவனே! என்றபடி: தாவோக்தாம்—காக்கு; குழல்கதவை உறங்கப் பன்னுவதற்காகப் பென்வன் எனவ அகசத்தச் சொத்தும் சொவடி. (க)

709 வாடிக்கொளத்துவனமுதுசெம்மலர்க்கள்ள மருவிமேலினிதொன்றினைகோக்கி *

முடக்கிச்சேவடிமலர்க்கிசிறுகுத்தான் பெளவியுமீர்முதிருழவியேபோல *

அடக்கிபார்க்கெஞ்சிறுவிலகாத்தும் அங்கையோடின்னந்தானிற்சிடத்த *

கிடக்கைகண்டிடப்பெற்றிலேனாத்தோ கோலாகெடுவேன்கெடுவேனே. (உ)

வடி கோள்	உர்தமைய புடைத்தாய்	கீர் பொலியும்	(உழுத்தவரும் பெருகின்) கீர்
அஞ்சனம் எழுது	காவலிப் பெற்றதாய்	முதிர் குழலியோள்	மேகக்குட்டி போள்.
செம் மலர்	செத்தாமரை மலரை ஒத்ததான	செம் சிறு விரல்	அழகிய சிறுத்த நிறுவிரல்
கண்	கண்ணாரை	அனைத்தும்	சொல்லாபுறமுதாய்
மேல்	மேற்கட்டியுமே தொக்கவிட்ட	அம் கையோடு	உன்னக்கையினே
ஒன்றினை	குக்கும் மேல் முதலியவற்றின்	அடக்கி குர	அடக்கும்படி
	ஒருவந்துவை	அனைத்து	முடக்கிப் பிடித்துக்கொண்டும்
இனிது	இனிதான	ஆகிலீன்	ஆகிலீன் இடக்குமாயோளே பன்னி
மருவி	பொருத்தப்	கிடத்த கிடக்கை	கொண்டகுறுமுதுவை
கோக்கி	பார்த்துக்கொண்டும்;	கண்டிட பெற்றி	கண்டு அடிபித்தல் பெருக
கரு தாய்	கறுத்தபுறத்தான புடைபதயம்	கேள்	பாவிபாளோன்
மலர்	செத்தாமரை மலையொத்த	அத்தோ	நயோ!
சிறு	சிறுத்த	கேசவா	தன்னாடியானே!
சே அடி	சிறுத்த அவிவாலை உடையது	கெடுவேன்	ஒன்று மற்றபிக்கப்பெருத
	மான் திருவடக்கை	கெடுவேன்	பெருமபாவிபாளோன்.
முடக்கி	முடக்கிக்கொண்டும்		

* * * தாவாவிருத்து தாவாட்டென் பார்வியத்தை மாத்திரமேபோ நாளிழந்தழி நீ தொட்டிலிற் சாப்க்கிருக்குழகை ஊர்ப்பென்சென்கொளரும் திரண்டு வந்து கண்டு கனித்துப் போவர்களை; அவர்களின் ஒருத்தியா விருத்தாடிறும் நான் அவ்வழகைக் காணப்பெற்றேனோ? அக்கேடுமிகியே! ஐயோ! என்கினான். குழல்கதவைத் தொட்டிலிற் கிடக்கும்போது இருக் கக்கடிய இப்பக்கைச் சொல்லுன மூலகுகளும். குழல்கதவைத் தொட்டிலிற் அன்னாத்த பார்த்துக்கொண்டு கிடக்குமாதகால் வேறு விவாசின்னி மேலே உற்றகோக்குதற்காகத் தொட்டிலின்மீது கிளிச்சட்டம் தொக்கவிட்டு வைப்பார்கள்; அதிங் மிக அழகான ஒரு வந்துவை உற்றகோக்கிக்கொண்டு கனித்திருத்தல் குழல்கதவையின் இப்படி; அதனைக்கூறவறு முதலடி. தொட்டிலிற் கிடக்கும் கிதம் சொல்லுகிறது மேல். மேல்புறம் கறுத்து உட்புறம்

மாறையும்	திருமார்பும்	தின்று	இப்போது
'தின் தோளும்	வலியைப்போருத்திய	என்றும் என்னும்-என்றுடைய கண்ணோ	என்றும் என்னும்-என்றுடைய கண்ணோ
தளர் மலர்	திருத்தோள்சூழும்	பருகுபெற்று	(என்) அதுபலியாமின்னும்
சுரு குழல்	தாளிதையும் மலையடி மூடத்	இவன் தாய்	“(இவன் என்னுடைய) தாய் என்
	தாய்க் கருத்த திருக்குழல்	என மினைத்த	து நினைப்பதற்குத்தகுதியான
	கற்றறையும்	பின்னோமை	எச்சுவப்பருவத்திலுடைய
கிறை	அவ்வி சக்திரன் போன்ற	அளவு இல்	அளவில்லாத
அறையும்	திருசெற்றியும்,	இன்பத்தை	ஆரக்கத்தை
தடங் கொள்	விசைவான	இழந்த	அதுபலிக்கப் பெறும் இழந்த
நாமரை	தாமரைபோன்ற திருக்கண்	பாவிபென் எனது	பாவிபான என்னுடைய
கண்ணளும்	களும் (சூரிய இயல்)	ஆதி	உயிரானது
பொலிந்த	அழகுபெற்று விளங்குபபு	விவரது	தரித்த கிந்த வழிவிவரிப்பே.
இளைய	யான பொருவனாகவனதை		
இன்பத்தை	யின் போக்கவநதைய		

* * * கண்ணோரோனே செறித்த விசைவையுடைய பூர்ண சுந்தரன் போன்ற திரு முகமும் தின்னிதான திருக்கணையும் திருமார்பும் திருத்தோளும் திருக்குழலும் திருசெற்றியும் திருக்கண்ணுமாகிய இவ்வளவையுடைய பராகபகவான் விளக்கா நின்றான் உனது மெளனப் பருவத்திழங்கு இப்போது என் கண்ணாக் கண்டதுபலியா பின்னோமையிற், தாயாரொருத்தியையேயன்றி வேறொருத்தையு மறிவாத தினப்பருவத்தை அதுபலிக்கப் பெருமற்போனோனே! என்நிற அதுதாயமே என் கெளுசைக் கொன்றி கொன்றிருப்பதனும் இப்போது அதுபலிக்கப் பெற்றது ஒரு பெருளாகத் தோன்றும் கழிவிரக்கமே என்னைப் புண்படுத்தா நின்ற தென்கிருன். (8)

712 மருவின் திருசெற்றியில் கட்டியவனாத மனவிவரிடைமுத்தம்

தருதளும் * உன்றன் தாதையைப்போலும் வடிவகொண்டோனே உள்ளமுள்குளிர் *

விசைக்கெஞ்சிறுவாபிலைச்சேர்த்து வேகுளியாபின் றுணைக்குயில்வனையும் *

திருவிவேகனும் பெற்றிலேன் எல்லாம் தெய்வவந்தையகொண்டபெற்றுகுளே. (9)

நின் திரு செற்	உன்னுடைய திரு செற்றியிலே	விசை செறித்த	விசைகளை வைத்துக்கொண்டு
றியில் மருவும்	பொருத்தியிருக்கிற கட்டி	கொளுசியாய்	(6) சிறந்தோடே சொல்லு
கட்டி அசைந்த	யானது அசையுமபடி	கின்று உரைக்	கிற மழுகிச் சொல்ல
மனவிவரிடை	அழகிய வாயிதண்டான முத்	கும் அ உரைக்கும்	கொன்ன (அழகிய குவற்றிலே)
முத்தம் தருதளும்	தத்ததை கொடுப்ப தென்ன	ஒன்றும்	ஒன்றையும்
உன்றன் தாதை	உன்னுடைய தகப்பருகைப்	திரு இவன்	பாக்கமற்றவனான என்
யை போதும்	போன்ற	பெற்றிலேன்	அதுபலிக்கப் பெறவில்லை;
வடிவு	(உன்) வடிவமுனை	தெய்வ சங்கை	“தெய்வானது” என்று சொல்ல
கொண்டுகொண்டு	(என்) பார்த்து	என்கொண்ட	வைப்புகளான யகொண்டப்
உன்காய் உன்	(என்) மனக்கொண்ட உன்னே	எல்லாம் பெற்	விராட்டி.
குளிர	குளிருப்படி	குளே	(அந்த பாக்கியசேஷர்களின்)
செய் சிறு வாயிலை-விவரித்த கிறிய திருவாயிலே			எல்லாவற்றையும் அதுபலிக்

* * * திருசெற்றியிலே கூடப்பிறந்தார்போல அனாதை விளக்கும் கட்டியவனாத அனையுமபடி 6 முத்தங்கொடுப்பவனாய் இழந்தேன்; “எம் குழந்தையின் முகம் தகப்பருகு ண்டய முகம்போலவே விருக்கிறது!” என்று சொல்லிக்கொண்டு உனது முகத்தைச் சந்தோஷ மாகப் பார்த்த கிற்கும்போது, 7 விரக்கம் வாயிதன்னே வைத்துக்கொண்டு பாய்போகிற மாகச் சேற்றம் தோற்றச்சொல்லும் மழுகிச் சொற்களையும் என் கேட்கப்பெறாமல் இழந் தேன்; இழப்பதற்கு வறெருத்தி ஏற்பட்டார்போலே அதுபலிப்பதற்கு யகொண்டப் பிராட்டி மென்பாணொருத்தி ஏற்பட்டான், உன் விவர எண்களெல்லாவற்றையும் அவனே பெற்றான் என்விரும். “முத்தம் தருதளும், உரைக்கு மவடிவையும் ஒன்றும்

பெற்றிலேன்" என்று அக்ஷயம். வெகுளியாய் விந்து—சிறுபாறென்று பேசுகல் குழத்தைகளின் இயல்வாம். பதோகை ஒருவித கோளும் கோற்காதே யாத்ருச்சிகமரகவே கண்ண பிராணாடைய அடிமாதா ஸ்ரீஸ்குந்த வேஷக்கண்ணாத்தையுக்காணப்பெற்றமை பற்றித் தெய்வக்கதை எனப்பட்டான். (௫)

713 தண்ணீர்தாமரைக்கண்ணனேகண்ணா தவழ்த்தெழுத்துதளர்த்ததோண்டையால் *
மண்ணில்செம்பொடியாடிவந்து எந்தன்மார்விலுமன்னிடப்பெற்றிலேன்கேதோ! *
வண்ணச்செஞ்சிறுகைவிரலினதும் வாரிவாய்க்கொண்டவடிவிலின்மிச்சல் *
உண்ணப்பெற்றிலேன் து! கொடுவினையென் என்னையென்செய்யப்பெற்றதெம்மோயே. (௬)

தன் ஆம் தாமரை கண்ணனே	குளிர்ந்த அழகிய தாமரை பொன்ற திருக்கண்களை புடைபவரே	கண்ணம் செம் சிறு	அழகுபெற்றுச் சிலந்த சிறிதான
கண்ணா	கண்ணகிராரே!	கை விரல்	கைவிரல்கொல்லாவற்றதும்
தவழ்த்து	(தீ) தவழ்த்துகொண்டு	அனாதம்	
எழுத்து	எழுத்திருந்து	வாரி	வாரிக்கொண்டு
தளர்த்து ஒர் கடையால்	தட்டுத்தடுமாறி கடப்பதாதே ஒரு கடையிலும்	வாய்க்கொண்ட	அழுது செய்த
செம் கண் பொருளில்	செய்த புழுதி மண்ணினே	அகிலின்	பாணாதத்தினுடைய
சூது	விளைபாடி	மிச்சல்	செஷத்தை
வந்து	(அக்கோலத்தோடே) வந்து	உண்ண பெற்றி கேள்	(என்) உண்ணப் பெறவிடில்!
என் தன் மார்விலு	என்றாடைய மார்விலே	கொடு வினா யென்	(இவற்றை பெய்களாம் என் இழக்கும்படியாக) மறை பாபத்தைப் பண்ணினேன்!
மண்ணிட பெற்றிலேன்	தீ அனையும்படியான பாகம் பத்தைப் பெற்றினேன்!	ஒ	ஐயோ!
அதோ	திருந்த என்ன தெனல் பாசியேயா!	எம் மேல்	என் தாயானவன்
		என்னை	என்னை
		என் செய்	எதுக்காக
		பெற்றது	பெற்றினேன்!

*** குளிர்ந்த அழகிய தாமரைப்பூப்போலே அவர்த்த திருக்கண்களையுடைய கண்ணகிராரே! தீ செம்மண்ணினே புழுதியொத்த விளைபாடும்போது தவழ்த்து செல்வதனும் தட்டுத் தடுமாறித் தகையில் காதுன்றியு முன்னுதும் கடப்பதனதும் புழுதி மண்ணை அனாத அக்கோலத்தோடே வந்து என் மார்விலே கட்டிக்கொண்டு மிடக்கப்பெற்றினேனே!; எல்லாத் திருவிடங்களதும் பாணாதத்தை வாரி அழுது செய்யும்போது வரபத கையதாக மிருத்த பாணாததையு முன்னாப் பெற்றினேனே!; ஆட்டின் கழுத்தில் முனி (அதர்) போலே என்னை என் தாய் வினாவுலையன்றே பெற்றுகொண்டிருள். "செம்மண் பொடியில் தவழ்த்து ஆடி, எழுந்த தளர்த்ததோர் கடையால் வந்து என் தன் மார்விலு மண்ணிடப் பெற்றிலேன்" என்று அக்ஷயித்தப் பெணுள் கொள்ளாத சாஸ்சிறக்கும். இப்பாட்டின் முன்னடிசட்டு

"மக்கள் மேய்தீண்டலுடற்றின்பம்" என்றுக் குறையும், பின்னடிசட்டு

"அபிநிதியு மாற்ற வினாதே தம் மக்கள் சிறுகை யளாவிய கழி"

என்றுக் குறையும் சினைக்க.

(௭)

714 குழகனையெந்தன்கொமளப்பின்னாய் கொலித்தாவென்துடக்கையிலுமன்னி *
ஒழுதுபெரெழிலினஞ்சிறுதனிபேயல் ஒருகையாலொகுமுதுகைமுக்கங்கேருடா *
மழலைமென்னகையிலையுடையதுள வாரிலெழுதுகைகலென்முதத்தே *
எழிட்கொவரிந்திருக்கண்ணினேகேக்கத்தன்னையும் இழத்தேனிறுத்தேனே. (௮)

குருமோ	எனனோடும் கைஞல் ஸ்வ பாவமுடையவனே	செருடா	செருடகொண்டு
என் தன் ரோம	என் வலிதறித் திறத் அழிய எம் மனையர்	முனி வாரியை	மற்றொரு முனிபாராத (உன்)
மோகித்தா	மோகித்தோர்	இருக்க	வாயில் இருக்க
என் குடங்கள்	என்னுடைய குடங்களிலே	இரு. இருட	எது எதுமே
யில் மன்னி	பொருத்தி விடுத்த	என் குருத்தே	என் முருத்தை கோக்க
குழகு போ	செவ்வாயிப்புகின்ற பிச்சு	முழில் மெல்	முன்னிப்பைச் சொத்த
தின சிறு நளி	அழகையுடையதாயும்	என அருளா	கொண்டு
போக	பிச்சும் இவ்வாறு நளி	எழில் கொள்	அழிய உன் இரண்டு கை
ஒரு மனையர்	பொன் தாமரை	கின் திரு என்	கண்ணம் பரித்த பரிவை
ஒரு முனி மூகம்	ஒரு திருக்கையாரே	துணி கோக்கல்	வையுள்
	(என்னுடைய) ஒரு முகம்	நன்மொழி	
	எம்மை	இழத்தோர்	துயோர் இழத்தோர்

உ-உ-உ-“ஒரு முனியை வாய்க்கொண்ட ஒரு முனியை செருடகொண்டு, திருமுனியும் முறை முறைபா பேய்க்கி பேய்க்கி பிறுத்தானே” (பெரிபாழுவார் திருமொழி, உ-உ-உ-உ) என்ற பரிசுரை கண்ணன் கோண்டுகொண்டு அவ்வாறே பெற்றான் என்பாள் அந்த நேரம், அப்பாக்கியம் தனக்கு ரோமம் போனதபற்றி வருத்தமென்றான். “என் குடங் கையில் சாத்தகொண்டு ஒருகையாரே (எனது) ஒரு முனிக்கையைய செருடகொண்டும் மற்றொரு முனியைத் திருப்பவதற்றி வருத்தக்கொண்டும் உன்னை இனிதான் கோக் கும் கோக்கத்தை அபேகையால் இழத்தொழித்தேனே” என்றிருள்.

முதலன்—எனனோடும் கைத் தயிர்தவதையே இயர்வாடி வுடையவன். மோகனம்—மோகமாயம். குடங்கள் என்பதற்கு “உள்ளங்கள்” என்ற சொல் பொருள் உதயர்; அப் பொருள் உண்டாவதும் இங்கிடத்திற்கு அது பொருளாக; பெய்க்கிவோர் குழந்தைகளுக்கு முனி கொடுக்கும்போது தமது முறங்கையிலே குழந்தையை வைத்தற்கொண்டு முனி கொடுப் பது வழக்கமாதலால் இங்குக் குடங்கள் என்பதற்கு “முறங்கை” என்ற பொருள் கொள்ளுந் தல் நகுந்; “எட்டுகொண்டபோது என் குடங்களிலுக்கு மிக்கான்” இப்பாடி இடங்களில் குடங் கால் என்பதற்கு “முறங்கை” என்ற பொருள் கொள்ளவேண்டுமாதற்கு; “குடங்களில் மய்க்கொண்டான்” இப்பாடி கந்தங்களில் “உள்ளங்கள்” என்ற பொருளுக்குப் பாதகமில்லை பென். செருடா, அருளா—செய்யா என்றும் வாய்பாட்டு கிண்பெச்சல்; செருடா, அருள் என்றபடி. (எ)

715 முழுமுவெண்ணெயிற்றுதொட்டெண்ணெய் ஸகிழிளஞ்சிறுத்தமணைக்கையாய் *
எழில் கொன்றதம்புகொண்டடிப்பதற்கு எள்குமியும் வெண்ணெய்தொய்க்கவேவாயும் *
அழகையுமஞ்சிரோக்கும்கொக்கும் அணிகொண்டெஞ்சிறுமையினைப்பதாயும் *
தொழுகையினைவகண்டவனோதை தொய்வின் பத்திறுதிக்கண்டானே. (அ)

வெண்ணெய்	வெண்ணெயைக் குடத்திலுள்	என்ன கிண்பு	அஞ்சுகிண்பு கிண்பு.
முழுதம்	எவ்வாறு (கையாவிட்டு)	வெண் தயிர்	வெண்தயிர் தயிர்முடிவிலே
அணிகு	அணிகு	தொய்க்க சொல்	வாயும்.
தொட்ட உண்ணம்—செத்த உண்ணம்		வாயும்	
இவ முழி	இவ்வாறுதான் தாமதமாய்	அருளையும்	அருளையும்.
தாமதமாய்	எல்லை போன்ற தெரிய திருத்	அஞ்சி கொக்கும்	பயித்த பரிசுத்த அபாயமாய்
வாயும்	கையையும்	அ கொக்கும்	யும்
எழில் கொள்	அழகிய தாயாரே அருள்	அணிகொள்	அழகிய தெய்வ தெய்வமாய்
தாமது கொண்டு	(அருள்)	சொல் ம.ய. வாய்	தாய்ப்பதம்
அடிப்பதற்கு		கொப்பதையும்	

தொழுதையும்	அஞ்ஞலி பங்குனையும் (சூதர்)	அசோதை	பசோதைபானவன்
திருவன	திருவந்தையெல்லம்	தொண்டி இன்	பாமான், தந்திறுடை
கண்ட	பேரில் கண்டதற்கும் அது	பத்து	
	பலித்த	இறுதி	கம்பிவை
		கண்டான்	கணப்பெருஞ்.

* * * — "தாரர் தடத்தோங்க ஞன்னவன் கடைத்தி, ஞாத வெண்ணெய்க்கிழங்கி" என்றபடி—வெண்ணெய்க்கிழங்கி ஞாதாசியபத்தானை கடைமுதும் வெண்ணெய்க் குடத் திலே புகவிட்டு அரிவகுதலால் "ஆழவழுங்கி முகக்கிது மாழ்கடக்கிச், ஞாழிமுகவா. த ஞாழி" என்கிற ஞாமரம்பமான செய்திலையும் அறிவாதே அறிவேகத்தோற்றச் செய்த காரியங்களைக் காணப் பெறநிலேன், என்கிறான் முதலடியில். "அடிப்பதற்கு" = அடிப்ப, அதற்கு எனப்பிரித் துணைத்தொழாய்ச்; தொகுத்தல்.

கண்ணன் திரைக் கணவாடி உண்ணும்போது பசோதை கண்டு தடியும் தாம்பு மெடுத்தவாறே "காவெடுத்த நிற கோதுக் குகைத்தோடித், தயிருண்டவாய் தடைத்த வாய் தன்" என்றபடி அந்தத் தயின் மறைப்பதாகத் தடைத்துக்கொள்ள ஆய்வித்த வாய் கிறையச் சுற்றிலும் பூசிக்கொள்வன்; பிறகு பசோதைவாய் அடிபட்டு அழுவன், அஞ்சினான் போல் கோதுவாய், வாய் தடிக்கும்படி கிக்கிக்கி அழுவன், கடைபிளா அஞ்ஞலிபண்ணு வன்; ஆக இக்கோவக்கிழம்பெல்லாம் கண்டு ஆகத்தின் கக்கியிரே கிற்கும்படியான பாக்வி பம்பசோதைக்கும் கடைத்ததேயன்றிச் சுமத்தபெற்ற வனக்குக்கடைக்காமற் போவிறறே! என்று வருத்தமிகுஞன். [தொல்லியன்பத்திறுதி கண்டானே.] "ஆதவொழுங்குதிவதவா. தா. தி" என்ற உபசுத்தின்படி—தொல்காணியைப் பன்றாம்பெருமாளுகிய கண்ணனியே கொல் றிற்குய், அபரிச்சிதானா அவனை பசோதை பரிச்சிதனாகக் கிட்டானே! என்றுகாப்பது மொன்று. அஞ்ஞலையும் தொழுதையும் பரிச்சிதனாகாடைய க்ருதவயிறே. [பரிச்சிதன்— ஞானடி பட்டவர்.] (அ)

716 குன்றினுக்குடைகனித்ததும் கோலக்குடைவகைத்ததும் குடமாட்டும் *
கன்றினர் விளவெறிநதும் காலாகாலின்தயெயித்ததும் முதலா *
வென்றிசேவின்காவல் காவாட்டமகாத்திலும் அங்கெண்ணுவினமுன் குளிர் *
ஒன்றுக்கண்டபெற்றிலெனடியென் காணுமறினியுண்டெனிலுருளே. (க)

குன்றினர் குடை	கோலத்தன பரிசுவக குடை	கல் கிள்ளி விளை	கிண்குணமான பால்வ செஷ்ட
கனித்ததும்	வாகத் தாக்கி கின்றதும்	பாட்டம் அனைத்	தக்க கொல்ல வந்தினுன்
கோலம் குடை	அருகாக காண்கிடை	திலும்	தும்
கோத்ததும்	செய்ததும்	தன் தும்	ஒரு செஷ்டத்தையும்
குடம் ஆட்டம்	குடக்கத்தாடினதும்	என் உணனம்	என் செஷ்ட குளிரும்படி
கன்றினுள் விள	என்றவி துத்த ஒரு அகரணைக்	உன் குளிர்	
வந்ததும்	கொண்டு (அவ்வாறே) கு	அடியென்	கான்
	கடைய) விளக்கெய்க்கி	அக்கு கண்ட	அச்செஷ்டக்கிளை சி செய்த
	உதித்ததும்	பெற்றினேன்	கிடத்தித் கண்ணாக்கெண்டு
காணல் காவியன்	திருவடிகளாலே காணி	இனி	இப்போது
பெய் மிதித்ததும்	நீன் தலைமைய மரத்தித்ததும்	காணும் து	(அவற்றை கான்) காணத்தக்க
முதலா	(ஆவெ யுமன) முதலாக	உண்டு கனித்	உபாயம்
	அன்ன	அருள்	இருக்குமகி
வென்றி சேர்	வெற்றி பொருந்திய		கிருவைசெய்தருளவேணும்.

* * * உளது செஷ்டகலை பசோதைக்குக் காட்டினபேயன்றிப் பாக்பேன் கண்ணுக்கு சி ஒன்றையு கட்டிக்கினை; சிறு கட்டவற்றைபெல்லாம் எனக்கோ மறுபடி யும் ஒருதடவை செய்த காட்டக்கடுமோ என் அப்பனே! என்கிறான். (க)

717 வஞ்சமேலியஞ்சுதனட்பேய்க்கி வணங்கோர்மம்பெழக் கரிக்குக *
 கஞ்சமாநகுழிமுலைவந்தோ கனவந்துய்யதன்செய்துவனர்க்கநாய் *
 கஞ்சன்வள்கவங்குழிசெய்தாய் கனட்பேய்க்கென்றேமுலைகயத்து *
 தஞ்சமேலொன்றிலேனுத்திருத்தேன் தக்கதெய்வநாயைப்பெற்றுவே. (ஐ)

வஞ்சம் மேலிய செஞ்சு உடை பேய்க்கி	வஞ்சமா பொருத்திய செஞ்சு புடைபளரான பூதநாயகன் வன்	கஞ்சன் வன் கவன் கரு முலை	கவனனுடைப ஆயுக்களை அப கரித்த கானமேகம் போன்ற காயினோ
வாண்டு	உடம்பு சோஷித்த (உயர்த்துள்ள தத்தமாய்க்கவன்)	கந்தாய் முலை வெறிதே கயக்கு	(வன்) முலைவை கிவர்த்தமாகச் சொகுது
வாழ	சொலிவித் கொழிக்குப்படி காணவும்	கனடப் பட்டேன் தஞ்சம் ஒன்று இருவன்	கெட்டகரிதும் கனடபேய்க்கவனமோன் (கவனமேயுழிய வேறு) புனை நறிசெய்தோன்
வாள் கரம்பு கரித்து உக்க	வாள்வோன்ற சாய்புகன் கருவி உறிகும்படிவாய்க்கும் (அனஞ கடைய)	உய்த்திருத்தேன்	(கவனமேயுழிய முன்றிக் கவனமேயுழிய கவனமேயுழிய) கவனமேயுழிய கவனமேயுழிய கவனமேயுழிய கவனமேயுழிய
வஞ்சம் ஆர்த்து சுழி முலை கீ கனவந்து அருள்சொகுது வனர்க்கநாய் அந்தோ	கீகரித்திய கவன் முலைவை கீ தவ்வகைமம் பவ்வகைமம் (கவனமேயுழிய) கருவியுழிய உயிரிடை வனர்க்கநாய்க் கருவியுழிய	தக்கது கவன் தவ்வகை பெற்றாய்	உனக்குத் தருவியுழிய கவன் தவ்வகை கவனமேயுழிய கவனமேயுழிய

* * * [கனட்பேய்க்கென்றே முலைகயத்து.] முலை செறித்தபொருள் பரதவன்
 தற்கு உன்னைப் பிள்ளையாகப் பெற்றதவந்தும் கீ வேறு முலைகயத்தேடி ஓடினவையாக் கன்
 முலை பயனற்றெழுகவையானே இம்முலை எவர்க்கும் புனாருமுல் போனே வினாவு கனமவாயிற்
 நென்ருள். [தஞ்சமேல் இப்பாதி.] கவன் முன்னமே உயித்தவந்திருக்க வேண்டுமாயினும்
 எப்போதாயினும் உன்னைக்கவனப்பெறவேண்டுமென்றுமாயவாக் கிரவனை வளியப்பிடித்த
 கவந்துகவனமேயுழியுக்குக்கிடுகென்று கருத்த. [தக்கதே இப்பாதி.] உனக்கு முலைப்பாக்
 வேண்டுமேயுழிய என்னையும் கிட்டு வகைகவனமேயுழிய கிட்டுப் பூதநாயகப்பெற்றுவே
 இதனோ தருவி கவனவாது. (ஐ)

718 மலையாளமாரிக்கிறையவன்தன்னை வணங்கெனத்திவந்தீர்க்கணமாயத்து *
 எர் காவிரியிளநாசெய்வவகாணுத் தெய்வத்தெவலிபுலம்பியபுலம்பல *
 கோல்லிவாவலன்மாலடிமுடிமேல் கோலமாம்குலசெகரன்சொன்ன *
 கல்லினைத்தமிழ்மலையவல்லவாகள் கண்ணுவாரோல்விலாநாணுலகே. (கக)

மலையாள மாரிக்கு	மலையாள மலையாள மலையாள மலையாள மலையாள மலையாள	மலையாள மலையாள	மலையாள மலையாள
இதனாவன தன்னை	தன்னை தன்னை தன்னை	தன்னை தன்னை தன்னை	தன்னை தன்னை தன்னை
வாள் கொடுத்தி செஞ்சு வந்து அனை	வாள் கொடுத்தி செஞ்சு வந்து அனை	வாள் கொடுத்தி செஞ்சு வந்து அனை	வாள் கொடுத்தி செஞ்சு வந்து அனை
மலையாள மலையாள	மலையாள மலையாள மலையாள	மலையாள மலையாள மலையாள	மலையாள மலையாள மலையாள
மலையாள மலையாள	மலையாள மலையாள மலையாள	மலையாள மலையாள மலையாள	மலையாள மலையாள மலையாள
மலையாள மலையாள	மலையாள மலையாள மலையாள	மலையாள மலையாள மலையாள	மலையாள மலையாள மலையாள
மலையாள மலையாள	மலையாள மலையாள மலையாள	மலையாள மலையாள மலையாள	மலையாள மலையாள மலையாள
மலையாள மலையாள	மலையாள மலையாள மலையாள	மலையாள மலையாள மலையாள	மலையாள மலையாள மலையாள
மலையாள மலையாள	மலையாள மலையாள மலையாள	மலையாள மலையாள மலையாள	மலையாள மலையாள மலையாள
மலையாள மலையாள	மலையாள மலையாள மலையாள	மலையாள மலையாள மலையாள	மலையாள மலையாள மலையாள

அடிவரவு:—தூண் வடி முக்கை கவி மருது தவ்வகைம் குழகன் முழுது குன்று வஞ்சம்
 மலையாள மலையாள.

புரமாவதாரத்தின் கௌகங்கை பெற்ற பேந்தைக்கருவி, அவன் அவ்விராம பிரபேத தொட்டிவிட்டுத் தானாட்டுக் கூறின முகத்தாய் இத்திருமொழி அருளிச்செய்திருள். இவ்வறுபகம் இவர்க்குத் திருக்கண்ணபுரத்தெம்பெருமான் விஷயத்தினே சொல்லுகிறது.

719 மன்னுபுகழ்க்கௌகங்கைதன் மணிவீரனுலபத்தவனே! *
நென்னிலங்கைக்கோன்முடிசன் சிவதுவித்தாப்பெம்பொன்றோர் *
கண்ணின்மாமதீர்புடைசூழ் கணபுரத்தென்குமணியே! *
என்னுடைபவினனமுதே தூரகவனே! தாலேவோ.

(க)

மன்னுபுகழ் கௌகங்கைதன் மணிவீரன் மாய்த்தவனே	கௌகங்கை புடைசூழ் கௌகங்கையினுடைப அழகிய காரைத்தீரே பிரபேதத்தே திருவகாசித் தவனே!	கண் மா மணி புடைசூழ் கணபுரத்தே	கண்ணின்மாய் பெரிதான திருமணியானே சாற்புறமும் குழப்பப் திருக்கண்ணபுரத்தினெழுத் தருளியிருக்கிற
தென் திருக்கை கோன்	தென்னிலங்கைக்கு இதைவ கூன ராவணமுடைப	மன் கு மணியே	கிராமம் போன்ற எம்பெரு மனோ!
முடிசன் சிவதுவித்தாய் செம்பெரு கோர்	பத்துத் திரைவிளையு சிவதுப் பாவனையாவனோ! செய்திய பொய்க்குறையே செய் பப்பட்டதாய்	என்புடைப தூர் அழகு தூரகவனோ! தாலேவோ	எனக்கு போக்பவான அங்கு தவனிருப்பவனோ! புரமனோ! (உனக்குத்) தாயாட்டு.
கண்ணி	அழகியகாரைதாய்		

* * *—இதில், முதலடியால் அவதாரமும், இரண்டாம்டியால் அவதாரப் பிரயோஜனமும் சொல்லப்பட்டன. கௌகங்கை. கணபுரம்—கண்ணபுரம் என்பதன் தொகுத்தல்; திருக்கண்ணபுரம் என்பதன் இத் திவ்யதேசம் கோழாட்டுத் திருப்புகைச் சாற்புறம் ஒன்று; இத்தலத்தின் கௌகங்கைப்பெருமான் யிஷை வாய்நாடி என்பது பிரசித்தம். கம்மாற்றுவார், திருமங்கையாற்றுவார், பெரிவாழ்வார், ஆகாடார், குகைசொழுவார்-ஆகிய ஐவர்களால் மங்களகாரணஞ் செய்ப்பெற்ற சிறந்த திவ்யதேசம் இது. தாலேவோவனாய்க்கௌகங்கைத் தொட்டிவிடல் களர்த்திட பன்மையப் பன்னுகைக்காகச் சோட்டித் தானாட்டுதல்; தாய்—சாக்கு; தயிழில் நோய்நூற் குறையைப் பிரகடனஞ் ஒன்றாகிய கிங்கைத்தமிழில் இத்தானாட்டை வட்டாரம் மாதந்தித் கூறுவது கவிவாய்.

(க)

720 புண்டரீகமலாதன்மேல் புகலியெய்க்கவன்படைத்தவனே! *
தினமுறையாண்டுகைதன் உருகுவச்சிலையினத்தாய் *
கண்டவந்தம்மம்மழங்கும் கணபுரத்தென்குமணியே! *
என்னுடைபுடைசூழ் தூரகவனே! தாலேவோ.

(உ)

புண்டரீகம் மலர் அதன் மேல்	திருவாரூரில் (அனந்த) தாமரைப் பூவின்மேல் (பிரபலித்) கோத் துவிரது அவன் முகமாக)	கண்டவர் தம் மனம் வழங்கும்	கைத்தீர்தவர்கன் தங்கன் மனத்தைத் தங்கனோ திருக்கை வொடுப்பதற்குத் தருத்த
புகலியெய்க்க படைத்தவனோ	உகைக்கமென்கவந்தையும் கங்கைத்தவனோ!		கணபுரத்தான் குமணியே!—
தின நிறகான் தாடகைதன்	தருமகன் பனத்தை அருடைய காண தாடகையினுடைப	என் நிறையும் தூர் உடைபாய்	எட்டித் திகிலுண்டாகலையும் அருமைகொண்டருளுபவனோ!
உரம் உருவ கினை	மாதவத் துணைக்கும்புகலாத கினை	தூரகவனோ! தாலேவோ—	
வனத்தாய்	என்பதனோ!		

721 கோங்குமலிகஞ்சுமுழலாள் கோலிலைதன் குலமதலாய் *
தங்குபெரும்புகழ்ச்சனகன் திருமருகா ! தாசாதி *
கங்கைவிலும் தீர்த்தமலி கணபுத்தென்குமணிபே *
எங்கள் குலத்தினனமுதே இளகவனே ! தாவேலோ.

(ந.)

கொங்கு மலி கஞ்சுமுழலாள்	பரிமளம் மிகுந்த கறுத்த உக	மலி தீர்த்தம்	சிறப்பு மிக்க தீர்த்தக்கலையுடைய
கோலிலை தன் குலம் மதலாய்	தரிசுபுடையானாள்	கணபுத்த	திருக்கண்ணு புரத்திலெழும்
தங்கு பெரு புகழ் சனகன்	கொணங்கையினுடைய		தருளி மிகுக்கிற
திரு மருகா தாசாதி	சிறந்த வித்தியாபாளையினே!	எக்கன் குலம்	என் குலமணிபே—
கங்கைவிலும்	பொருத்திய மணாதீர்த்தியை		எக்கன் சாதுவந்ததற்கு செல்வம்
	புடைய தூசை மதலாசாதுவந்த	இக் அமுதே	போய்யமான அமுதம் போன்றவனே!
	மாற்றிவிட்டா யானையினே!		இளகவனே! தாவேலோ—
	சகலவந்தி திருமகனே!		
	சக்கலவிதித் தாட்டிலும்		

எங்கள் குலத்து இன் அமுதே—சூரமன் சாதுவந்தத் திற்புறந்தாற்போல இக்குல சோழாவாரும் சாதுவந்தத்திற் சிறந்தவராதலால் இவ்வனமுனிச் செல்தரான்க.

(ந.)

722 தாமரைமேலவனையினைப் படைத்தவனே ! * தயாதன்றன்
மாமதலாய் எமதிவிதன்மனவனா ! * வண்டினங்கள்
காமரங்கைவிலையும் கணபுத்தென்குமணிபே *
எமகுலத்திலாவனா ! இளகவனே ! தாவேலோ.

(ச)

தாமரைமேல	(திருவாரூர்) உடைத்திறை	காமரங்கை,	காமர மேன்றும் இலகவியப்
அயன் அவனா	பிரமண உடைத்திறையினே!	திருவாரூர்	பாட்டுப்பெற்ற
படைத்தவனே		கணபுத்த	திருக்கண்ணு புரத்தி மெழும்
தயாதன் தன் மா	தாசாதுவடைய முத்த		தருளி மிகுக்கிற
மதலாய்	குறையினே!	என் குலமணிபே—	
எமதிவிதன்	பிராட்டிக்கு உடையனே!	எ மருகும் சிறி	அம்புகன் பொருத்திய முதி
மனவனா		வனவா	சாக்கமென்றால்) விடிக
வண்டினங்கள்	வண்டினங்கள் உட்படிகள்		குணவல்லவனே!
			இளகவனே! தாவேலோ—

* * * “தாமரைமேல் அயனவனாய் படைத்தவனே!” என்று சொல்லி, “தயாதன்றன் மாமதலாய்!” என்று சொன்னவிற—கண கிழிவிக்கும் பிரவாரமிய ி இவ்விழிநியின் ஒரு பிரிவினர்ப்பாபஞா தாசாதினாய் பிரவாரகக்கொண்டு ‘அவனுடைய பிள்ளை’ என்றும் படியாகப் பிறந்த அநிசயம் என்கொல்! என வியந்தவாரும்.

“எமகுலத்திலே” என—எங்கையினே, மருகும்—மூட்டாவின்ற, சிறி—விடிக, என்றாய் பொருளாசனாய்—சூரனும் பிடிக்கிறும் எங்கையினே மூட்டும் கிள் என்பது கருத்து; வெகு சாதுரியமாய் அடக்கி ஆளத்தக்க கிள்—என்றவாறு இக்கருத்தத் தோன்றவே பெரிவாழ்வாரும் “சாக்கமென்றும் கிள் துண்டாய் நன்னை” என்றருளிச் செய்தாரென்க.

(ச)

723 பாளையம்பட்டச்சேல்வம் பாதலப்பிக்கேயருளி *
குளவன்பிளையவனேகுடி அதுக்கனமடைத்தவனே ! *
சோளும்வனவனா! திருக்கண்ணுபுத்தாசை ! *
தாளும்பிளமுடி என்னாசாதி தாவேலோ.

(ஊ)

என்று உறுதிமொழி கூறிய இராமபிரான் அந்தப் பிரதிஷ்டையை சிறைவேற்றத்தற்பொருட்டு தண்டகாரனியத்திற்குப் புறப்படுங்கால் பிராட்டி பெருமான் சொல்லி, “ஆகியதே! தாபனங்குத் திறை அமைச்சித்துவந்து செர்த்தகிடத்திற் சுதர்ப்பங்குத்திறைப் பாராட்டக் கருதுவது உமக்குத் தகுதியில்லை; உமது விஷயத்திற் ஒரு குற்றமுக்கு செய்ப்பாத பிராணிகளை நீர் கொல்ல முயல்வது அபிபராயமாகும்” என்று பணவாறுக உணர்த்தி; அது கேட்ட இராமபிரான், “என்தே! என் பிராணனை விட்டாலும் விடுவேன்; கைம்மணனையும் உன்மையும் விட்டாலும் விடுவேன்; யாருக் காவது பிரதிஷ்டை செய்துகொடுத்த அதிதும் பிரமணானிகளுக்குப் பிரதிஷ்டைசெய்து கொடுத்த அததமாத்நியம் சிறைவேற்றது விடவேமாட்டேன்; சிஷிகன் தாம என்னிடம் வந்து முகநாவிடமற் போகாதுங்கூட அவர்களை அங்கிப்பது எனதுகடனாக; பிரதிஷ்டையும் பண்ணிக் கொடுத்தவிட்ட பின்னர் இனி கான் தவறக்கூடுமோ?” என்று சரக்கற வார்த்தை சொல்லி அம்முனியர்களைக் காத்தருளினவாறு உதும் “அருமருக்தே!” என்னும் விரி. (க)

725 ஆலினியப்பாலகனாய் அன்றுலகமுண்டலனே! *

வாலினியக்கொன்றாக இனியவாணரத்துக்களித்தவனே! *

காலின்மணிகளையலைக்கும் கணபுரத்தெனகடமணியே! *

ஆலிகைக்கறிபதிபெ அலோத்திமனே! தாலேலோ.

(எ)

அன்று	முன்பு மகாபாசையம் வந்தபோது	காலிக் மணி	கால்காப்பகரிதுரை சத்தக்கரை
ஆலின் இனிய	ஒர் ஆலக்களிரினே	கரை	கரையினே கொண்டு கொழிக்
பாலகன் ஆய்	குழக்கை வகலாய்க்கொண்டு	அலைக்கும்	வப்பெற்ற
உலகம்	கொலக்களிர்பெய்க்கும் திருவ	கணபுரத்த	திருக்கண்ணபுரத்திற் கருக்கருகிற்
உண்டலனே	பிறநிலை வந்தது கோக்கினவனே!		என் கரு மணியே!—
வாலினிய கொன்று-வாலினியக் கொண்டுசெய்த		ஆலிகைக்கு	திருவாலி திருவாசிரிசு
இனிய	அவனது தம்மொன்ற கூர்ந்த	அலிபதியே	தந்தனனே!
வாணரத்துக்கு	மூக்கு	அலோத்தி மனே	அலோத்தி கைக்கு அலோ
அரக அபிநத வனே	வாழ்ப்பதனைக் கொடுத்த வனே!		தாலேலோ—

“காலின்மணி களையலைக்கும்” = உன்னுக்கிட்டேற்ற தந்தவகளைக் கறறுமுனே கலையிற் கொழிக்கு மென்றதல், அன்றி, கால் என்று கால்காப்பகளைச் சொன்னதும், காலகாரிகை! என்ன மணிகளைக் கொண்டுவந்த கரையினே ஏறிடுமென்றதல். “ஆலிகைக் கறிபதிபெ” என்றவிடத்திற், “ஒரு வாலினியக்கொன்று ஒரு வாலி தன்னைத் துணையாகக்கொள்ளப்பெற்றதே!” என்று சாருக்கி அருளிச் செய்வர் பெரியவாச்சான் இவ்வீ.

(ஏ)

726 மலையதனுலகைகட்டி மலினிலங்கையழித்தவனே! *

அலைகடலைக்கடைத்து அமரர்க்குமுதருளிக்கொய்தவனே! *

கலைவலவந்தாம்வாழும் கணபுரத்தென் கருமணியே! *

சிலைவலவா! சேவகனே சீராமா! தாலேலோ.

(ஐ)

மலை அதனல்	மலையின்கொண்டு வேறுபடும்	அலை உலகம்	அலை சரத்தகலையையும் அழிக்
அலைகட்டி	தளும் பண்ணி	தாம்வாழும் கண	துவர்களை வாழ்விந் திருக்
மலின் இலக்கை	அரணையுடைத்தான கங்கையி	புரத்த	கண்ணபுரத்திற் கருக்கருகிற்
அழித்தவனே	வாய் பாழ்படுத்தினவனே		யிருக்கிற
அலைகடலை	அலைபெறின்குந்த திருப்பாத		என் கரு மணியே!—
கடைத்து	கடலைக்கடைத்து	சிலைவலவா	{ (புதி சரக்கமென்றால்) அலை
அமரர்க்கு	தேவர்களுக்கு		கைச் செலுத்த வல்லவனே!
அமுது	அம்ருத்தை	சேவகனே	கிரமே!
அருளிச் செய்த வனே	கொடுத்தருளினவனே!		சீராமா! தாலேலோ—

சேவகனே ! = சேவகம் என்ற பரக்கிரமத்துக்குப் பெயராதலால், மறையினே ! என்றபடி. "இனியவனா ! சேவகனே !" என்ற சேர்த்திபால், சார்ச்சமும் மிகை என்றும் படியான வீரப்பாடுடைபலன் என்பது போதும். (அ)

737 தீயாவலியும்சுறுக்குஞ்சித் தவாதந்தன்குலமதலாய் ! *
விரியவெஞ்சிறைபதனாய் மறியவன்செய்தவனே ! *
கனாகழகீர்மருங்கலதும் கணபுரத்தென்கருமணியே ! *
இனியவன்கட்குஞ்ஞடையன் இராகவனேதானேனே. (க)

தீய அவிழும் சுறுக்கு	எட்டி அவிழும்படியான சுறு சுறுக்குடைய மறியவனாய் புடைபதனாய்	மருங்கு அலதும் கணபுரத்து	சத்திதும் மறாய் பெற்றதிரு கணபுரத்தி னெழுந்தருள் யிருக்கிற
தவாதந்தன்	தவாதந்தன்குலமதலாய்		என் கரு மணியே—
குலம் மதலாய்	சிறந்த திருக்குமாரனே!	இனியவன்கட்கு	இனியவன்கள் விஷயத்தினே
சுறு மறிய விரிய	முயற்சி செய்து விரிய	அருள் உடையான்	அருள் பெருந்தவனே!
அதனும்	அதன் விசுவனே	இராகவனே!	தானேனே—
மறிய இனியவன்கட்கு	இனியவன்கட்கு அறிந்தவனே—		
கனாகழகீர்	கனாகழகீர் பறிக்கப்பட்ட செங்கழகீர்கள்		

* * * — இனியவன்கட்கு அருளுடையான் கவனிப்ப வதைத்த இனியவனான வாய்
வதற்கு அருள்புரிந்தான்; இராகவனான வதைத்த இனியவனான கிரீஷ்ணனுக்கு அருள்புரி
ந்தான் என்றே பெருமானுக்குப் பணித்தி. தர்ப்பன்களாய் இனித்திருப்பவர்கள் நிறத்தில்
அருள் செய்பவன் ஈன் தமாய். (க)

728 தேவனாயுமகணையும் திசைகனையும்படைத்தவனே ! *
வாவதும்வந்தடிவனங்க அங்கவந்திடுவீன்றவனே ! *
காவிரியன்னதிபாயும் கணபுரத்தென்கருமணியே ! *
ஏவியெஞ்சிறைவலவா இராகவனே ! தானேனே. (ஐ)

தேவனாயும் அகரணாயும் திசைகனையும்	தேவர்கனையும் அகரண்கனையும் திசைகனையும் [அதாவது— என்ற பரதேசக்கனையும்] என்றவருந்தவனே!	பாயும் கணபுரத்து	பரகவந்திடுவீன்ற திருக்கணபுரத்தில் எழுந் தருளியிருக்கிற
படைத்தவனே	வாவதும் வந்த	என் கரு மணியே—	
வாவதும் வந்த	வாவதும் வந்த திருவரு	ஏவியென்னை	அப்புகள் தொழுகப் பெற்று அழகியதாய்ச் சத்தருக் களுக்குக் கொடுத்திருக்க தான் விசுவ ஐயவனான வனே!
அங்கவந்த	அங்கவந்தவனே	இராகவனே!	தானேனே—
அங்கவந்த	அங்கவந்தவனே		
காவிரிய என் கதி	காவிரிய என் கதி		

729 கன்னியன்மாமதின்புடைதும் கணபுரத்தென்கருத்தன்
தன்னடிமேல் * தானேனேவென்றுரைத்த தழிழ்மாரியை *
கோன்னலிதும்வேல்வலவன் குடைக்குவசேகரன்சொன்ன
பன்னியுட்பத்தும்வலவன் பாய்காபுரத்தனே. (கக)

என் கருத்தின் நன் அடிமேல்	என் கண்ணியான இராம மீதான் விஷயமாக	என்வி வன் மா மதின் புடைசூழ் கொழந்த	சாச்சுதமான சிறந்த அழகிய புதின்கள் காற்புறமுள் சூழப் பெற்ற திருக்கண்ணபுரத்தினே
தாமையோ என்று உரைத்த	(கொண்கைய) தாண்டுகச் சொன்ன பாசாக்களை, (உட்கொண்டு)	சொன்ன பன்னிய தாக் தயிற் றாவி பத்தம்	அருவிச்செய்த பன்னியதாய் கண்ணுமாய்த் நயிழ்ப்பாமாக்கியபொ இப்பந் துப்பாசாக்கியோடும்
கொல் கவிதும் மேல் வல்லன் குடை குவசேச ரன்	கொலைத்தொழில் புரிமென்ற வேலாபுரத்தைச் செலுத்த வன் வரும் குடைவையுடைய மன குவசேசராய்குயர்	வண்ண பாக்கு ஆய பத்தன்	அகிலிக்க வல்லவர்கள் அமைத்த பக்திமாண்களாகப் பெறுவர்.

***—பாங்காய பத்தர்கள் = கொண்கைய திருத்தாயாராயிருத்து அதுபவித்தாற்போன
வும், இவ்வாழ்வார் பத்தராயிருந்த அதுபவித்தாற்போனவும் பவததுபவத்தைப் பெறுவார்க
கொண்ட. (கஉ)

அடிவரவு:—மன்று புண்டிக கொக்கு தாமரை பர? சுற்றம் ஆனின் மலை தனை தேவர்
கன்னி வந்தான்.

ஒன்பதாத் திருமொழி—வள்ளுவரின் இராம.

சக்கரவர்த்தி இராமனைப் பிரிந்தவனாகியே இரங்கிப் பேசின பேச்சுக்களின் வடிவமாக
அருளிச் செய்வது, இத்திருமொழி.

730 வள்ளுவரின் வணங்கி வாகடாம்தொழுதேத்தமன்னகுலான்
நின்றான் * அரியணமேலிருந்தான் கெடுக்காணம்படர்போகு *
என்னுளையிளாமாலோ உணர்ப்பயந்ததைக்கேசிதன்சொற்கேட்டு *
கன்னுளையிலந்தையான்வித்தேன் கன்மகனேயுண்ணானே. (க)

எம் இராமாலோ	ஒ அமது இராமனே!	அரி அரிய மேல்	செய்காணம்படர்போகு
வாய் வாரம்	அழகிய அபேரத்தியாககரத்துப் கிணறுகையினவரும்	இருத்தான்	க கரித்தாயிருக்கையான உண்ண
என் தாயின் இராமனைக்கி தொழுது கத்த	(சொண்கைய) என் பொழுதும் விடாமற்புற க்கும்) வலிமையையுடைய (உரை) இரண்டு திருவடி களிலும் (விழுந்த) கமககரித் தொழுது) கைகூப்பி யின்று துதிக்க:	கெடுக்காணம் படர்போகு என்னுள்	பெரியகாட்டில் கொஞ்சுதது (இராமனைக்கி) க. 730) இராம என்று (கொண்கைய) கூறினான்;
மன்னன் ஆளான் கின்றான்	அரசனாய் பட்டாபேசுகேடு செய்த கொள்ளுதற்கு விந் ததாய் கிந்தவனாய்	கக் மகனே கான்	கக் க் குமாரனே! கான்
		உரை பவத்த கைக்கேசித் சொல் கேட்டு கன்னுள் உண்ண கன்னித்தேன்	உண்ணப் பெற்ற கன்னித்த தாமரை கைக்கேசியின் வாத்தியத்தையக்கேட்டு கன்னுள் உண்ண நிற வுணைந் தது ஆனும்படி செய்கேன்.

*** "கன்னுள் உண்ண கன்னித்தேன்" என்றது—கன்னிக்கடிக்க
கன்னுய்த் கமகத்தாய் என்பது போன்ற கிபீதையாகிய. இப்படி கான் உன் பக்கம்
பெருந்திரு செய்தவிடத்திலும் கீ கிரிதும் குணம் குணத்தாய்க்கி; உன் குணம் மேல்மேல்
மிக்கு கிணக்கப்பெற்றது; கானே குணக்கேடுகையுய் கின்றேன் என்பான் "கன்மகனே!"
என்று கிணத்தான் புத்தககணக்கைப் பூர்த்தியாகையுடையவன் என்றபடி; தன் சொல்
தவருது கடக்குமவனாக மககென்க. மற்றடி இரக்கத்தை கன்னு கிணக்கும். போகு-என்
ருள்=போகென்னுள் என்று புணர்த்தக்கது, கிறபாண்கம உயிர்வாக் குற்றியநாகம்

கொடகு பொது நிதிபாற் கவரவுடம்படு மெய் சந்த, போருமெய்துத் தந்து சிந்தை:
 இங்மிட்டிந இது சொய்யோகசை கோக்கெது. இளமாவோ:—தகாரம் மிக்கது, புறம்பம்
 மிமிவாகலீன்; "புறம்பம் புறம்பம்" என்று வந்தாலும், "உவ்வை காவிரித்தொ
 துக்கித்தென்"—இவ்ந்து சொய்யப்படு பொருள் வந்த மிதி; தீவகவதனிப்பொது மெய்ப்
 வட்டாளர். (க)

* * * இன்னனும் தாந்தமாய் ஸுருமாஸபஸ்களினே ஸுருமே டெட்ட கன்
வளர்த்த உனக்கு இனி * கொடுக்கிறோன் தன்ன வெயிங்குத்த வெம்பாய்மேல் படுக்க
சேர்த்தேன் இன்னென்ன கொடுமை! என்ற வயிறெறிபறபடி. வல்லியேன் என்றது—
"ருடையுஞ்செருப்புங் கொடாதே தாமோதரின் சான், உடையுங்கடியவனுன்ற வெம்பாத்
தருகடக், கடய வெங்காலிகடக் காலடிவோங்கக் கந்தந்தின், கொடியே னென்பின்னை
பைப் போக்கினேன் என்பே பாவமே" என்குற்போன, பெருமானுடைய திருமேனி
னெனருமாற்பத்தர சேர்க்காமல் வெங்கியகாட்டிக் அகலிப் போக்கிட்ட கொடுமைவை
புடைய தன்னைத்தானே வெகுத்துக் கூறிவது. மனமுக்குக்கும் என்றவிடத்து, மனம் முருங்
கும் என்றும் பதம்பிரிக்கலாம்; முருக்குதல்—அழித்தல், முருக்கு என்பதன் பிறவியை
வியன்—உரிச்சொல்; கியல் என்பதன் கியாஸமாய். சிறு—சிறு என்பதன் கிட்டல். (௩)

733 ஸாபோருவாய்ச்சுனம்வந்தோருகால்களையோ மலரான்குதல் *
வெய்யொழுமெழித்தோளிதற்கெழுட்டா விடைபொன்றன்விலிவந்தென்றும் *
மாபோருவெய்யொழுமவல்லியேன் மனமுருக்கும்கனோ * இன்ன
கோபவென்னென்குதல் இதுபாவாய்ப்போகாதேசித்தமலரே. (௪)

ஸா போரு	{சந்து இக்கோ) ஸா இனிச்செய்வாய்;	விடைபொன் தன் கிட்டல்	{விடைபொன் கிட்டல்
ஸா	மதுபகாபம் இக்குகா;	செந்தாய்	{செந்தாய்
இன்னம்	{போம்போது) சந்தையும குரு	வல் விடையேன்	{மதுபகாபம் ஸாரு
வந்த குருகால்	{தாம் வந்த வந்தாய் பாத	மனம் உருக்கும்	{மனம் உருக்கச் செய்தே
கொடு போ	{த விட்டுப்போ;	மனோ	{மனத்தோ
மார், துன் கூர்	{பூக்கினை எப்பொழுதும் தரிசு	இந்து	{இப்பொழுது
தரி	{தே மனிக்முதைய புடைய	கீ	{கீ
	வனும்	மா போரு கொடுக்க	{மாபொரு கொடுக்க
வெய்யொழும	{மூக்கிப்போன்ற அழகிய	கனம் போக	{கனம் போக
எழில் தோளி	{தோன்கடையுடைய அழகான	என் கொடுமை	{என் கொடுமை
தன் பொருட்டு	{மீராட்டியை மனமுருக்கு	குரு வினாடி ஆய்	{குரு வினாடி ஆய்
	கொன்னுதற்காக	போகாதே கிற்	{போகாதே கிற்
		கும் துறே	{கும் துறே

* * *—தாரதன் ஸ்ரீராமனை சஞ்சகாஸன் காணுகிட்டல் உடனே காண்கைக்காக
ஸுமக்த்தாவிட்டு வரும்படி அழைப்பிப்பன்; பின்பு அக்ரியாமனது பின்னழகையும், கடை
பழகையும் காண்கைக்காக 'போ' என்பன்; இன்னையும் காண்கையப் போவாரென ஆந்து
மைபால் 'வா' என்பன்; மீண்டுங் வந்தவாரென 'இன்னம் போம்போது குருகால் கொடுபோ'
என்பன்; இப்படி மகனிடத்து அன்பினுதல் அவனது பரிமை ஆறறமா; கையபாக்கிய
மனத்தழறியாதான் பழமுறை 'வா' என்றும் 'போ' என்றும் மாறிமாறச் சொல்லி வந்தான்
னென்க. [மாபோரு] மா என்ற கிளக்கின் பொருப்பெயர், நெய்யாய் இங்கு பாவினைவக்
குறித்தது. "வா போரு" வா இன்னம் வந்தோருகால் கண்டுபோ" என்பது—தாரதன்
அறிவுகொட்டுப் புறப்புகிற சமயத்திற் வார்த்தையாதலால் அக்கிதமாய் கிற்றென்ற தென்ப. (௪)

734 பொருத்தான்கலெவ்ந்திப்போவாய்ப்பாய் மெல்லுக்கன்குருதிசோர் *
விதும்பாதகாண்விலும்பெய்வினாறப்ப வெம்பய்யோகட * இன்ன
பெரும்பாலியென்மகனோ! போகின்றாய் கெவன்கொன்மகனாய்ப்பெற்ற *
அதும்பாலிசோற்கெட்டவகுவினைபென் என்செய்கெனத்தோ! பாணே. (௫)

பொருத்தான்கல	{பகலாகக் கடைகொடுத்தல்	பாண்	{பருக்கைக் கந்தன்
வெல் துதி போல்	{கூர்மையான கொடியுதல்	பாய	{தாவித் தடுத்த அருத்தமும்
	நின் துதி போன்ற		

மெல் அடிவண் குருதி சோர்	மென்மையான (உவமை) பாதம் களினின்று எழும் பெருமையும்	விரும்பாத வான் விரும்பி போகின் து	(விரும்பும்) விரும்பாத காட்டை (வான் போகச் சொன்னோ மென்மையான) விரும்பி (அவ்விடத்துக்குச் செங்குழம்; கேவலானுள் பெற்ற மகனான கோவல பாலியலியை கா கேயிலிசூதைய
மென் பதி போய் கூர்	(மென்மையானது உவமை கூடையாமே) வெய்திய பலியலியை போய் மிகவும்.	கேவலோரை மகன் சூப்பெற்ற அரும்பாவி சொல் கேட்ட அரு விடையேன்	கேவலானுள் பெற்ற மகனான கோவல பாலியலியை கா கேயிலிசூதைய வார்த்தையைக் கேட்ட கோவ லேயுலியை வான்
பெரும் பாவி போய் மகனே	மதனாவலியான வனது கைம் தனோ!	அப்போ! வான் செய்கென்	குயோ! வான் செய்கென்.
இன்று	இப்பொழுது		

* * *—சுப்படிப்பட்ட கண்ணெனும் செய்வமாட்டாத ஒருமதன பாயத்தைச்
செய்பவனான ஒரு பரமபூர்த்தியைக் கேவலானுள் பெருமையும் பெற்றான்; அவன் வார்த்தை
வினே அகப்பட்டுக்கொண்டு வான் பரிதாபிக்காததொரு செய்கைச் செய்தவிட்டான்; இனி
இதற்கு வான் செய்பக்கடியை பரிதாபம் ஒன்றையினியே! என்ற பச்சைத்தாபத்தோடு உறு
திறபடி. மதனபாலியலான வனக்கு மகனும் பிறந்தவையானவரு ஞானுமாரான இ இவ்
ளம் மதன வார்த்தைக்குச் செவ்வ கேர்த்தவ என்பான் "பெரும்பாவினேன் மகனே!" என்றான்.
கேம்பி விளைய உவமைகூட—விருதுகூர்ந்தும் உரி என்ற உரிச்சொற்பெயரினடியைப் பெற்ற
செய்கெனெனச்சம். கேவலன்—கேவல தேசத்தினன்னவர்கள். (இ)

735 அம்மாவென்றவகத்தாழக்கும் சூர்வச்செய்கெனாதேவனிரோம்மாவம் *

என்மாவத்தினையழித்த தழுவாதேமுழுவாதேமெனவத்சி*

வைகம்பலிவகையையன்னமென்னையம் கமலம்பொழுகும்குள்களானது *

எம்மாவென்றவகத்தாழக்கும் சூர்வச்செய்கெனாதேவனிரோம்மாவம் *

(க)

அம்மாவென்ற உகந்த அழகு ருக	அழகு! வந்து மிகுந்த கொண்ட (வந்த) அழகு கொண்ட	கைம்பலிவ கை அழகு கொண்டதும்	பாலியலியை கைம்பலிவ (அம்மாவான அம்மாவானது) மென்மையான கைம்பலிவ அழகையும்
அகந்த செயல் கொண்டே	பரிதி விளங்குகும்கொண்டே (வான்) கேட்டல் பெருமதம்	கைம்பலிவ கைம்பலிவ கைம்பலிவ	தாயக மலிபோன்ற (அவ னது) குழப்பொய்கையையும்
அகந்த செயல் கொண்டே	தாயக மலிபோன்ற பெருமதம் (என் மகனது) மலிபு	கைம்பலிவ கைம்பலிவ கைம்பலிவ	தாயக மலிபோன்ற (அவ னது) குழப்பொய்கையையும்
என் மலிவத் தெய்த அழகு தழுவாதே	என் மலிவத்தே அழகுதாய்படி (வான் அவனை துறவ அகந்த தழுவாததாயதும்	கைம்பலிவ கைம்பலிவ கைம்பலிவ	தாயக மலிபோன்ற (அவ னது) குழப்பொய்கையையும்
தழுவாதே	(அகந்த அழகுதாய்படி போகக் கை யில்) குழப்பொய்கையையும்	கைம்பலிவ கைம்பலிவ கைம்பலிவ	தாயக மலிபோன்ற (அவ னது) குழப்பொய்கையையும்
உகந்தமொன்ற	உகந்தமொன்ற மொன்றிடமதம்	கைம்பலிவ கைம்பலிவ கைம்பலிவ	தாயக மலிபோன்ற (அவ னது) குழப்பொய்கையையும்

* * * பரிதிவார்த்தை நோன்ற ஐயா என்ற அழகுக்கும் மகனது இன்னொன்றைக்
கேட்டல்பெருமதம் இவற்றையெழுகொடு செயற்கையெழுகு செய்யும் ஆயனானவன் அகந்த
விளங்குகின்ற அவனது மலிவத்தாழகிக் கொள்ளல் பெருமதம், துறவதவார்த்தை அழகு
தப்பெருமதம், உகந்தமொன்ற பெருமதம் கையெழுகு காணல்பெருமதம், மொன்றித்தந்தை
அதவகையல் பெருமதம் என் கைம்பலிவக் காட்டுக்குத்தாத்தின படுபாலியலியை வான்
அப்போதே சாயகம் இன்னும் கைமுத்திருக்கவும் கேதுமார் என்ற பரிதெகிறபடி.
அம்மாவென்றவகத்தாழக்கும் அம்மாவென்ற அழகுதந்தல், உவம்புப்பற்றிய பாக வழுக்கமதி:
"உவம்புது முயர்விறகு தெய்விறகு செந்நிறம், இழிப்பிறம் பாகத்தின இழுகிற
யிவப்பே." என்பது கன்னம். (பொதலியல்-உரு)

(க)

736 பூமகுலாநகரத்திடுசிபுன்சையாபுரினைத் து பூதகில்சேரங்குல் *
கமரெழில்விழுவதேநதக் கவனவியாதங்கங்களுகுளறி *
மெகுதொளென்புதல்வன் யானின் னுச்சலந்தக்கவனத்தான்கேர்தல் *
நாமறையீதுதகவென்கமத்திரனெவரிட்டனெ! சொல்லிக் கேரே. (எ)

தாமதமே	கீதப கீததொழாமன வேதத் தத ஒதிடுகுகிற போமனா கமே!	காமத் எழில் கிழல் உடுத்த	கான்ககக்கு ஆசைப்படத்த க அழகிப கிச்சாமித்தத்தைக் கேரிகு மூலகிச் சேத்தி
கமத்திரனே	சாதுதம்மத்தத என் சேத்த சுடத்திப் போக்த காமத்தானே!	கான் அனல் பாது	திருவாபரணங்கன அனலிபா மன்
கவிட்டனே	சாதுதம்மக்கினை உபதேசித்தப் போருகிற) கவிஷ்ப. மறக் ஷிபே!	அக்கககன் அழகு மாத்	இயாதக பழகுக்கு மேல் திரு வடபரணங்கனாள் உகிடா கக் கூடிய செவதகை பழ கின்றியிகே.
(உகிடனை ஒரு கிஷபம் கேட்டுநேன்)		கமகு தோன் கன் புதல்வன்	காசகிஷயான தோக்கினை புகடபகன காத குமா னகன்
பு மருஷம் கத குதி	புதல்பங்குதே கிருப்பதாய் மகன் கமழான்த திருக் குதி	கான் இன்று செக தக்க வகம்	கான் இப்போத போகவேண் கப காட்டுக்குத் தான் போகது
புன் சடை. ந புரியத்த	கிசாமன ஐடைபகத் நித்த	தகனோ கேச சொக்கி	தருதிதானே! (தம்மஞ்சான) கீக்கனே (கூசய்க்து) சொல்குகன்.
பு குடில் சேர் அக்குள்	கலை பட்டுப் கிதம்பாக்கன் சேத்தவேண்டிய திருவகை கமே		

* * * கன் புதல்பக்கினைத் குடிப் பரிமளம் விஞ்சக்கடவதான திருக்குழைச் சடை
பாகத் திரித்தம், கான் அறபதினாமிமாண்டு அசாண்டு கம்பாதித்த கவத்திருக்குள் பட்டுப்
கிதம்பாக்கனின் கவனத்தரைச் சேத்தக்கடவதான திருவகையில் கிச்சாமித்தத்தைக் கவிஞா
முதல்கிச் சேத்தியும், இயற்கையான அழகுக்கு மேலே செவதகையழகுக்கான ஆபரணங்
களைச் சேத்தவேண்டிய அவலவகனின் அவதானத் சேத்திக்கொன்றாயதும் அக்நோ | என்
காமத்தன் காட்டுக்குச் சென்றானே! ஐயே! இக்காடு இத்தவதின் அயதாக்குச் செவ்வக்
கூடியதா! அறபதினாமிமாண்டு போகக்கினை புதித்தப் பங்கிழந்த தகைகாத்தல் உக கினைந்து
உடை குகிப்பிட்ட கான் இன்று போகக்கூடியதான காட்டுக்கு வனது காமத்தன் செவ்விகு
னே! இது என்ன அகியாலம்! தம்மக்கினை அறிந்தல் அதுக்கித்தம் உபதேசித்தம் போருகிற
மறாதுபாவக்கனே! இது கிபாபத்தானே! கீக்கன் சந்த ஆசய்க்து சொல்குகன்! கான் கிருவன்

737 போண்டெற்றொழில்வேதப்புதல்வகையும் துப்பியையும் ஐவையோலும் *
மின்பற்றாநுளம்மகுக்குல் மெல்லிபலென்மகுதினையும்வனத்திற் போக்கி *
கிண்டற்றுகிள்ககல்மெல்பழிவினாத்திட்டே என்னையும் கிளவானில் போக்க *
என்பெற்றுகிள்ககல் இகுரிவத்திலினிதகலிக்குக்கின்றியே. (அ)

கைகேசி பொன் பிறந்து	கைகேசிபே கல்லிச் செவ்வதகைப் பெத்த வர்க்கான உபத்தியாபகின் கி மேடுகுக்த அழகிப வேதக்கினை ஒதிடுகுகிற பூத்த ம க கு ன இராமனையும்	மின் பற்று தன் மகுக்குல் மெல்	மின் வ தும் சபாசமாட்டாத துன்னலிப துடைகையாக். மென் இலகன் மகுதி
புதல்வகையும்		கையுள்	மைவகை தன் மைவையு முடை மைவகை கன் மகுமகையெ கிதைவையுள்.
தம்பியையும்	(கைகை) தம்பியான கையும் கினைபும்	கவத்திப் போகதி கின் பற்று தும்	காட்டுக்குப் போகச்செவ்து உக த அன்புக்கு இடமான
பூவை போலும்	(போக்கினை இனிமையிற் கொஞ் ககிற) கிளி போக்தவனும்	கின் மகன் மேல் பழி கினைத்திட்டு	உன் மகனான பாதன்மேற பழி புண்டாய்ப்பு. செவ்து

என்னைவும் கீழ்	(புத்தாங்குதலாம்) என்னையும்	(இவ்வளவு செல்வத்திட்டு வி)
வானில் போக	தூரத்தினால் மேலாகத்தெரு	திருவித்திற் பெரிய இவ்வளவுதெரு
என் பெற்றும்	சென்றதெருவின்	திருவித்த ஆக
	சென்ற பயனாகத்தெரு	சென்ற
		திருவித்தெரு

* * *—“சென்ற திருவித்தெருவின் கீழ் ஒருவருக்கு, மாடம் மந்தையவை” என்றபடி. உயிர் அழிந்ததொரு பெரும்புதல செல்வமாதலால் அக்கவையினைப் பூர்வமாகப் பெற்ற வனிடம் உயிர் மந்தைய உயரதெருவாய்க்கலாம் போல் பெற்றார் என்று. பாதன் அக்காட்டிலுள்ளமால் மாதாமதலால் காணும்பொழுட்டு மாதாமதலால் செல்வ தேசத்தெருச் சென்றிருக்கவையின் இவ்வளவு தானேயே சென்ற முயற்சி பாதனக்குத் தெரியாததும் தெரிந்தவனின் மிக்க வருத்தம் வகம் தருவதாயினும் கையே தன் மகனாகக்காட்சென்ற முயற்சியில் அவன் மகனும் கைப் படுத்தப் பட்டவனென்று உணர்த்தார் கையேதெருவித்த விளம்பதற்கு இடங்கொடுத்ததால் “கீழ் பற்று கீழ்மகன் மேல் பழி கிடைத்திட்டு” எனப்பட்டது. உன் மகனுக்கு அதுகையாக கீ சென்ற கையினால் அந்த உன் காதல்மகனாகக்காட்சென்றமாதல் பெரும்புதியை விளக்குத் தீமை யாய் முடித்ததே! என்று எடுத்துக்காட்டியபடி. தாதன் இவ்வளவு தனக்கும் தன் அருமை மகனான இராமனுக்கும் பெருங்கீழ் சென்ற கையேயின் கீழ்நிறிற் பிறந்தவனென்ற காரணத்தாலே பாதனிடத்தில்கொண்ட உபேகையினால் அவன் கீழ்மகன் என்று.

மருதி—மகன் மகனே, (இதன் ஆண்பாடு—மருதன்.) என் பெற்றும்—இவ்வளவு கொடுமைகளை ஒருவருக்கு செய்தற்கு கீ என்ன நிறைவுபெற்றும்! என்றுமாம். [இரு வித்திற் இனிதான் இருக்கின்றபடி.] “எம்மாவா—கையேதெரு, புத்தாங்கோடும் பத்தாவோடும் உயிர்க்கு கையாய்த் து; உனக்குப் புத்தாவா பெருமாவைக் காட்டினேபோகி என்னையும் கீவர்க்கத் தீனே போக்குகையாவே எம்மாவாவும் அதுதொக அதுபயிர்க்கக்கடையதே” என்ற விபரக்கியானவாய்க்கி காரண. புத்தாவாங்குதலாம் உயர்க்கென்றும் வருத்திவிடக்கடையின் கீ ஒருத்திமாதலாம் மனமெழும்பிடுகின்றபடியே, இது என்ன அழகு! என்க. (டி)

733 முக்குருகவளமுலாவளிசிலுவாங்கி அவந்தவந்ததழ்ந்துச்செற்றும் *
உன்னையுமுன்னதுமையுமுருமேலியிலுத்தழும் ஒக்குகக்கொள்ளாத *
என்னையுமேய்மெய்யுறையுமெய்யாகக்கொண்டே வனம்புக்கவெந்தாய் *
கீழ்நையெமகனாகப்பெறப்பெறவேன் எழுவும்பெருந்தோள்வெந்தே. (க)

முன் ஒரு வன்	முன்பு ஒரு வனினே	என்னையும்	என்னையும்
மற்ற ஆள் கீழ்	பாதாமகனிடத்திலிருந்து அன்	என்மேல் உரை	உரை கையவாக்கையும்
யாவே	ன் மகனிடத்திலுள்ள	யும்	
அவன் தவத்தை	அவையற்றிய தயக்கின் பய	மேல் ஆக	பொருளாகக் கருதி
முற்றும் செற்றும்	லா முழுதும் (அப்புகு இவ்	கொண்டு	
	கைவி) அழித்திட்டபேர்		
உன்னையும்	உயரதெரு மேல்மகனையும	வனம் புக்க என்	காடெதர் சென்ற எமது
என் அருமை	(என் பெருமையைச் செயல்) உ	தாய்	லுபினே!
யும்	ன்னை அருமை மகனாகப்பெற்ற	கொடுதோள்	பெரியதோள்கையேதெரு
	தயக்கமையும	மேலே	அரசோ!
உன் மேலின்	உரை பெற்ற தாயை என்	எழுவும்பும்	இவ் அருமை ஐயம்கன் தீ
வருத்தழும்	சென்றவர்க்கெய்க்கி கீழ்நிறி		தெரு தீர்த்த ஐயம்கதோறும்
	யென் கன்று உன் கீழ் தொ		
	டக்கைக்குத்ததததததத		
ஒன்று அ	ஒரு பொருளாகக் கொள்ள	கீழ்நையெ மகன்	சென்றும் பின்னையாய்ப் தீ
வென்றத	கன்	ஆக பெற பெறு	கருமபு. பெறுபெறக்கடையென்.
		வென்	

* * *—மறு ஆள்—மருதன் (ஆபதமாக) ஆண்பவன்; இ—கருத்தாப்பொருள் கிருதி. அன்றியே, மற்ற வான்—மருதனையே ஆபதத்தை புலப்படவன்; இ—பெயர் கிருதி. மறு வான்—இரு பெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை. மறு—கோடாவி.

என் னுபனே! உன்மீது நான் வைத்திருக்கும் அன்பின் தன்மைவை மெய்ப்பாடு அறி
பாமல் என்னை வெறுத்ததை பென்றே வினைத்து அப்பிதாவின் வாக்பெத்தைப் பரிபாணம்
பண்ணவேண்டுமென்றும், செஞ்சாணாக வாய்ப்பே சொல்லிவருகிற தன்மைவை நாம் நோன்றி
அனாதாவாதியாக ஆகவொண்ணாதென்று என் வாய்ப்பை வாய்ப்பாக வேணுமென்றாய்
சென்றினை கொண்டு வணத்திற்புருத்த என் அருமைமகனே! என்பது மூன்றாமடியின் கருத்து.
தந்தை, மகனை எத்தாய் என்றது, அன்புபற்றிய வழுவுமைதி. செற்குய்=செறுபகுதி. (க)

739 தேனதுமாமலங்கம்புநல் கௌகலையும்கமித்திறையுஞ்சிந்தைநோவ *

கூறுருவின் கோகேதோ முத்தெழெழேட்ட கோடியவன்தன்சொற்கொண்டு* இன்று
கானகமெய்கவியும்பி கீறுந்தகைகளைகொத்தற்கு * நானும்

வளைகமெய்கவியும்குப்பிப்போகின்றேன் மனுதலத்தார்தங்கன்கோலே! (உ)

மனுதலத்தார்த ங்கன்கோலே தென் கரு மா மனக் கூத்தல்	மனுதலத்திற் திறத்த அரசர் களிற் திறத்தவனே! தேனைப் புறப்பட விடுகிற திறத்த மனக்கொள்குடிய கூத்தலையுடைய	கானகமே மிக விரும்பி இன்று கீ தறத்த	காட்டையே மிகவும் விரும்பி இப்பொழுது கீ கைவிட்ட
கௌகலையும் கமித்திறையும் கிறதை நோவ கூர் உருவின் கொடும் தொழத் தை சொல்லேட்ட கொடியவன் தன் சொல் கொண்டு	கௌகலையும் காமித்திறையும் மனம் வகுத்த வாய்ப்பான வாய்ப்பு பேசுவே மனமூக் கோளவாகப் பெற்ற வேலைக்காரியான கூலியினத வார்த்தையைக் கேட்ட கொடி யவளான கைகெயிலின் சொல்லி வந்துகொண்டு	வளம் வகை காலும் தறத்த கானகமே மிக விரும்பி போகின் தென்	(உன் பட்டாசிலேகதலின் பொருட்டு) அனக்கெரிக்கப்பட்ட குக்கிற இக்கவாதை காலும் விட்டது மேதுங்கதையே மிகவும் விரு ம்கி (அகவிடத்திற்குச்) சென் இன்றேன்.

* * *—மூன்று தாய்மார்களில் இரண்டுபேர் வருத்தலம் ஒருத்தி மெழுவும் கீ அபோத்
திலைத் தறத்த கானகஞ் சென்றபாதின், காலும் இவ்வயோததிலைத் தறத்த மேதுங்கை
கோக்கிச் சென்றுகின்றேன் என்கிறான். கூறுருவின்=இன்-ஐத்தனாய், ஒப்புப்பொருள்.
கொடுமை—நிலையேயன்றி வலியுமாதலை 'கொடுங்கோல்,' 'கொடுமாய்' என்ற இடங்களி
லுள் காண்க. தொழுத்தை-தொழும்பன் என்பதன் பெண்பால். மது-ஸூர்ப்பனது குமாரன்
வைவல்வதமது. (இ)

740 வார்த்தைகளுமோவிராமனாய் வணம்புக்கவதனுக்காற்றா *

தாராந்ததடவரைத்தோள் தயாதன்நான் புலம்பியவப்புலம்பல் தன்னை *

கூரார்த்தவேல்வலவன்கொழியர்கோன் குடைக்குலசேகரன்சொற்செய்த *

கீரார்த்ததமிழ்நாடுவிலைவாசுவாரி நீகெழிக்கண்செல்லார்தாமே. (ஊ)

வர் ஆத்த கரு கொடு மால் இராமன் ஆய் வணம் புக்க அரண்கு ஆற்ற தார் ஆத்த தட வரை தோள் தயாதன் புலம்	அருகு விதறத்த கரு கிறமுடைய மதார விஷ்ணு புதி சாமனாகத் திருவவதரித்த காட்டுக்குச் சென்றதான் அச்செய்தி பொதுக்கமாட்டாமல் பெற்றியாலை பொருத்திட பெரி யமாலைபோன்ற தோள்கண் புடைய தசரத சக்கரவர்த்தி கதறின	வேல் வலவன் கொழியர் கேள் குடை குலசேகர் சொல் செய்த கீர் ஆத்த தமிழ் மாலை	வேற்படைபின் தொழிலில் வல்லவரும் உ.தாழ்விதுன்னார்க்குத் தலை வரும் கொற்றத்தருடையை உடைய வருமான குலசேகரன் சொற்செய்த கிறப்பு மிகை தமிழ்ப் செபத்தருபமான இவை இப்பத்தப் பாகவர்களைமும் கந்தவல்லவர்கள் கொடியவழி பென்றிதும் செவது சேமமாட்டார்கள்.
அப்புலம்பல் தன்னை வர் ஆத்த	அக்கததலிகனை, கூர்மை மிக்க	வலவன் நீ கெழிக்கண் செல்லார்	(தான், தாம்—அனைகள்)

அடிவரவு:—வன்ருள் வெய்வாய் கொங்கை வாயோரு பொருத்தார் அம்மாய்வுப் பொன்
றான் நென் வார அங்கன்.

பத்தாந்திருமொழி—அங்கனெடுமதின்.

ஸ்ரீராம சரித்திரத்தை ஸ்ரீ வால்மீகிபகவான் பேபெதுபயித்தாற்போலத் தாரும் பேபெ
அதுபயித்திரு—இத்திருமொழியின். இத்திருமொழி ஸ்ரீராமபண ஸங்காஹ மொனப்படும.
741

அங்கனெடுமதீன்புடைகுழயோததியென்னும். அணிநேரத்துலகனைத்தும்விளக்குகுசோதி *
வெங்கத்தோன் குலத்துக்கோவிளக்காய்த்தோன்றி விண்முழுதுயக்கொண்டஸ்ரீராமன்னை *
செங்கனெடுக்கருமுசியேயராமன்னைத் தீர்வியகர்த்திருச்சித்ரகூடத்தன்னுள் *
எங்கள் தனிமுதல்வனையெடுபெருமன் தன்னுள் என்றகொலோகன்குனிசக்காணுமாரே. (உ.)

அம் கண்	அழகிய இடத்தையுடையதும்	வீரன் தன்னை	மறாவீரனும்.
கொடி மதின்	உயர்ந்த மதில்களினால்	செம் கண்	சிவந்த திருக்கண்களையுடைய
புடை குழ	வாயுநிலம் சூழப்பட்டதும்	நேரி கரு முகினை	பெரிய சாங்கமேகமே போன்ற
அயோத்தி	} 'அயோத்தி' என்று ப்ரஸித்த	தூரமன் தன்னை	} ஸ்ரீராமனென்னும் நிறுதாமமு.
என்றும்			
அணி நேரத்த	அழகிய நேரத்தினால்,	நிலநில கரத் திரு	நிலநில கரத்தினாலான நிறுச்சி,
உலகு அனைத்தும்	எல்லா லோகங்களையும்	சித்த கூடம் தன்	நிர கூடத்தின் (எழுந்தருளியிரு
விளக்கும் சோதி	} விளக்கச் செய்து தளர்த்து ஒளி	} கடும	} கடும
கொடி கதிரோன்	} வலிய வந்ததற்கு (விளக்க	வாலா நன்	வாலா நன்
குலத்துக்கு		முதலவரை	முதலவரை
நூர் விளக்கு சூழி	} ஒப்பற்றதொரு விளக்குபோல	எம் பெருமான்	எமக்குத் தலைவனுமான
தோன்றி		தன்னை	பரமனை
யின் முழுதும்	தேவர்களெல்லாநாயும்	கண் குளிர்	கண்ணின் முகிரும்படி நோயிக்கு
உயர் கொலிட	தன்படுத்தித்து யாழ்ச்செய்த	கண்ணுள்	ம கண்
		என்று கொலி	என்றபோல

742 வந்தெதிர்க்கந்தாடகைதன்னுந் தைக்கேறி வருகுருதிபோழிதாவன்கணையொன்றேவி *
மந்திரங்கொளமறைமுனிவன்வேள்விகாத்து வல்லாக்கருவிருண்டமைத்தன்னுனமின் *
செத்தனீர்வாய்மலர்க்கைசேர்செழுத்தன்னசோலைத் தீர்வியகர்த்திருச்சித்ரகூடத்தன்னுள் *
அந்தமன்களோருழவாழ்வசேத்த அணிமணியாசனத்திருத்தவம்மன்தானே. (உ.)

வந்த எதிர்க்க	} செருக்கியெல்லா எதிரிட்ட	செம் தனிவாய்	சிவந்த தனிவாயின் ஓடுவே
தாடகை தன்		மணி	மண்க்க புஷ்பங்களையுடைய
உரத்ததேறி	மாலைப் பணை	கணை சேர்	(கணைபவர்) மணியும்படியான
பரு கருதி	} சத்தம் வெளிவந்து சொரியும்	செழு	} அழகு பொருத்தினதும்
பொழிநா			
வலி வளை ஒன்று	} வலிய ஒப்பற்றதோர் அம்மைச்	செழு	செழுமையை யுடையதுமான
ஏவி		தன்னை	குனிசத்த
மந்திரம் சொன்	} எல்லா மந்திரங்களையும் தன்	சோலை	சோலைகளையுடைய
மறை முனிவன்		நிலநில கரத் திருச் சித்தகூடம் தன்னுள்—;	
வேள்வி.காத்த	} மிடத்தினால் கொண்ட வெதக்	அந்தமன்கள்	} ப்ரஹ்மணர் ஸ்வரூபமே பேர்
		ஒரு ஸ்வரூபவர்	
	} களின் வழியே விசுவாமித்ர	ஏதன்	(நிரண்டு குதிக்க)
		அணி மணி சூச	} அழகிய சத்தமீழ்மறானைத்
	} மறாமுனி செய்த யாகததைப்	வந்த திருத்த	
		அம்மான் தானே	கர்வேசுவரனே யாவன்,
வலி அரக்கர்	} (அந்த யாகததற்கு இடை சூச	காண்மின்	அதிகுயக்கம்.
உயிர் உயிர்	} செய்யுடையாறும் முதலிய)		
மமத்தன்	} வலிய சாக்ஸாக்ஸுடைய		
	} உயிரைக் கொன்றகொண்ட		
	} மிகுக்கையுடையவன் (பாடியன்		
	} விடும்.)		

***—சிவவாயிற் றுணியன் னனது வேங்கியைப் காக்கும்பொருட்டுத் தசாத சக்கர வர்த்தி னிடம் அனுமிதிபெற்ற இராமபிரான் இவையெருமானுடன் அழைத்துக்கொண்டு போனபொழுது அம்முணிய னுச்சமத்திற்குச் சென்றும் வழியிடைப்பை மிக்க செருக்குடன் வந்து எதிர்த்த தட்டைகளைப் பீராமன முணியனது கட்டியப்படி பெண்ணென்று பாசாமற் போச்செய்து கொன்றது மன்றி, பின்பு முணியன் செய்த பாசத்தில் நீங்குவிடுக்கவந்த ஸம்பாஷா முதலிய பல அரக்கர்களையும் கொன்று மாரீசனை வாயவாள்விரதநிலை கட்டினே தன்னிவிட்டுப் பாசத்திற் கிறையேற்றியுத்தனன் என வரலாறு அறிவ.

[அந்தணர்கள் ஒரு முலாவிரவர்.] “செய்கை . காலாயிரம், நிக்கி முலாயிரம்” என்ற பா னித்தி காண்க; “முலாயிர கால்முறையாகச் சாரும் முறையால் வணங்க அணங்காயசோதித், தேவாநி தேவன் திருமென்ற நிக்கித் திருச்சிந்தாகடற் சென்ற சோநிவ்களே” என்று நிரு மல்கையாழ்வாரும்; (2)

749 தேவ்விரிந்தருளெடுக்கண்கிதைக்காகச் சினலிண்டயோன்சிலையிறுத்தும் முலாளேந்தி *
 வெவ்விரிந்தசிலவாங்கியினற்கொண்டு வெவ்வெவந்தர்புகைநடித்தவீரந்தன்னை *
 தேவ்வாருகனெடும்புரிசையுரித்தபாங்கர் தில்லைகூர்த்திஞ்சித்தாகடத்தனனுள் *
 எவ்வாருவெஞ்சிலைத்தடக்கையிராமன்றன்னை இறைஞ்சுவாரினையடிவெயிறைஞ்சினேனே. (3)

செவ்விரி நன் கரு கெடு கண்	{ உத்தம கண்ணமாவர் வெவ்ந்த சேவகன் படிக்த அழகிய கருமைவான கிண்ட கண்களை புடைப	வீரன் தன்னை தெய்வ	முறையிரும், புகைவர்க்க
சிறைக்கு ஆக	{ வலிமைவாய் மெய்ப்புரிதற் பொருட்டு	அஞ்ச	{ கண்டமாதிரித்திறை, கடக்க கொள்ளுதென்று) அஞ்சும் புகையாள்
சினம் விடை யோன்	{ கோரத்தையுடைய சிறுபத்தை காந்தவாக அடைபதான சிலவிராஜுடைய	கெடு புரிசை	வாங்கித் திறிசையும்
நிலை இறுத்த	{ கிண்டி முறித்த (மெய்ப்புரிசை புரிவினின்ற மீளும் வழியில்)	உயர்க்த பாக்கர்	{ ஒக்கிய (அட்டாவி பென்றும்) மறித்தக்கத் திடத்தையு முடைய
மறு வான் சந்தி	{ மோடாவிபாசிய ஆபுரத்தைய கிழிப்பதான பாசாமனதுடைய	நிக்கி கை திருச் சிந்தாகடம் தன்னுள்— (எழுத்தருளியிருக்கிற)	
வெவ் வரி நன் சிறை	{ பவக்காமாள் கட்டையுடைய சிறை விவரி	செவ்வரு வெம் சிறை நட கை	{ (வேடுகுருவாள்) அடக்கியாளு தந்து அரிபதம் (புகைவர்க்கு ப்) பவக்காமாள் கைவி சந்திய பெரிய கையை புடைப இராமபிரான்
வாங்கி	கையெற்கொண்டு (விரித்த)	இராமன் தன்னை	
வென்றி கொண்டு	(அவனை) வென்று	இறைஞ்சுவார்	வணங்குகிற அடியார்களுடைய
வெவ் வெவந்தர் புகை நடித்த	{ தாள் அவதரித்த னு நிமித்தம் த) வெத்படையையுடைய கூர் சிறைக்குப் புகையைத்தீர்த்த	இளை அடியே	இரண்டு நிருவகுகியே
		இறைஞ்சினேன்	வணங்கினேன்.

***—சாங்காமடியில் எவ்வரி என்றே காடெங்கும் ஓதுவர்; அப்பாடத்தக்கு எவரி என் பது எவ்வரி பென்ற கிரையப்பட்டதெனக்கொண்டு, ஏ-அம்பு தொடுப்பதற்கு உரிய வரி-கிண்ட என்ன கட்டப்பட்டும் பொருள்கொள்ளாமலானிடம், “வேடுகுருத்தநாய் அடக்கியாள் கொண் னாதே காணவே ப்ரதிபகும் முடியும்படியான பூரிதாங்கம்” என்ற பாக்கியானத்திற்கு அப் பாடம் சேராத. எவ்வரு என்பது தவிரென்றதென்கும். எவ்வரு என்பது தவிரே காக்கி, எவ்வரு’ எனக் குறத்ததும் கிரித்ததாயினிய கிரையக்கி பகடத்தது. ஏவ்வருதல், அடக்கியாளுதல்; (முதலியிற் தொழிற்பெயர்.) அது-ஒன்னுதல்; எனவே, அடக்கியாள் முடியாத என்றதாயிற்று. [இறைஞ்சுவா ரினையடியே இறைஞ்சினேனே.] இராமனுக்கு அடியவருள பாசனுக்கு அடி மை பூண்டொழுதின சத்ருக்கள் போலப் பாசனத தாகளுகவேண்டுமென அவரவரின்மூர். (3)

744 தொத்தவாழ்ஞ்சரிதுழல்வகசேசிசொல்லால் தொன்னகல்துறக்கு. துறைக்கயங்கதன்னை *
பத்தியுடைத்தொன்றைத் தவளையிப்பாய்ப்புக்குப் பரதனுக்குப்பாதுகுமாமரமீத்து *
சித்திரகூடத்திருத்தொன்றை யின்னுதிர்வகைத்திருத்திரகூடத்தன்னுள் *
எத்திரையுங்கண்ருளிக் கண்ணப்பெற்ற திருவிவந்தன் கிணையவண்ணொல்லாந்தாமே. (ச)

தொத்து அலர்	தொத்துக் கொத்துக் கணத்த	பரதனுக்கும் அர	(தொத்து) மரமகையையும் காழ்
கூ அரி குழல்	புறப்பக்கைக் குழல் துவி	கம் ஈத்து	பத்தியுடன் கொடுத்த
கண்ணை	கண்ணைக்கொடுத்த	சித்திர கூடத்து	சித்திரகூட பர்வதத்திற் கொழுந்
கொல்லால்	கொல்லின்படி	இருத்தார்	தருவிருத்த மீராமலிசைக்க
தொல் கதரம்	தொல்லு கொட்டுப் பாய்ப்பதர	தன்னை	இப்பொழுது [சித்திரகூடத்திற்]
துறத்து	மரம் பருவதர சித்திரகூடத்	தன்னை	தன்னைத் திருத்திரகூடம் தன்னுள்;
துறை கயங்க	கயங்கலின் துறையை	கண் குளிர	கண் குளிரையடி கொண்கெய்
தன்னை		காண பெற்ற	பெற்ற
பத்தி உடை	பத்திரபத்திரை குறப்பெறு	திரு விவந்தனக்கு	பெரிய [சித்திர] பூதொகத்தி
துவன் கடைத்த	மரம் பூதொ மரத்திப்பதர		துவன் கயங்குக்கு
	(கூடத்து)	இரையவர்	சித்திரகூடத்தினும்
கண்மேயால்	கண்டித்தமேயால் கொடுத்த	எத்திரையும் மே	சித்திரம் கண்ணையுடையவன்
புகு		துவ்வார்	(தான், ச-எத்திரைகள், தெத்தமுயாய்.)
பரதனுக்கு	(அத்துகத்த) பரதனுக்கு		

* * *—பிரமாவதாரத்தினே சித்திரகூட பர்வதத்திற் கழுத்தருளியிருத்த இருப்பையப் பிற்பட்டார் கொட்டு அதுபகிச்சப் பெறுவதேபன்றித் தாமதன்கு அதுபகிச்சப் பெறுவாய் கண்ணிடாய்த்து சித்திரகுறந்திரை எக்கைத்திது முன்னர் அதுபகிச்சக்கொக அங்ஙனமே திவ்வைத் திருத்திரகூடத்திற் கித்திருக்கின்றனன் எப்பது கிவ்வையின் கட்டிகொள். (ச)

745 கலிவணக்குவணகெடுநோன்விரைதக்கொன்று வணதமிழ்மாமுனிநொடுத் தவிரிவிலவார்க் *
கலிவணக்குவோக்ககக் கிழக்ககக்கிற் கடுகுளுடவன்தன் னுபிணையார். *
கலிவணக்கிமான்மறியவெய்தான் தன்னனைத் திவ்வியைத்திருத்திரகூடத்தன்னுள் *
தலிவணக்கினைககட்டியெத்தவலவார் திவ்வையுதவழுவைத் துந்தரணிதாமே. (சு)

கலி வணக்கு	(கலிவெழுமடல்) கலிவையவத்	கலிவ	கலிவெழுமடல் மாவய்க்குமையானது
வரை கொடு	தொத்திடுகின்ற	மறிய	அழியும்படி
தொன்	மலை தொன்ற பெரிய தொன்	கலிவ வணக்கி	தொது கிவ்வை கலிவத் து அக்பு
கிரைவத	கிரையுடைய	கய்தார் தன்னை	கலிவ கய்தவனான திராம
கொன்று	கிரைவ தொன்றும் திரைகொன்ற		கிரைவ
கண் தமிழ் மா	கொன்று.		திவ்வையார் திருத்திரகூடம் தன்னுள்;
முனி கொடுத்த	சித்திரகுறந்திரை பரதனுக்கு	தலிவ வணக்கி	தலிவ வணக்கி அதுவாய் பண்
	கலிவகொன்று அகந்திய பூதி	கக கூட்டி சத்த	கலிவ. திவ்வையின் அகபார்
கலி கிவ்	கலிவ கொடுத்த	கண்ணர்	கண்
கண்ணி	கட்டகமகத்த கிவ்வை	திவ்வைய	(தன்னிது) அதுகலிவய் பெறுத
	பெற்று.		கண்
கலி வணக்கு	கலிவின் பரதவையவத் தொத்	தலிவ	பூதியவனது
கொடு அரக்கி	மிகும்கலிவகொன்று பரதவ	தலிவ கூடத்து	பரதவியுடையது
முக்கை ககி	பழுவை புறப்பவனாய் கத்த		(தான், ச-எத்திரைகள், தெத்தமுயாய்.)
	குப்புவனாக வெய்தும் காவு		
தலிவெழு துட	கலிவின் முக்கை அதுத்த		
கண் தன்	கண் துறையின் கண்ணும்		
புவிவர வரங்கி	அரக்கன்கலின் கலிவார் (அவர்		
	கலிவின் கலிவின்) கலிவார்.		

* * *—இராமரின் பரமமணிபிரகந்த விஷ்ணுதனங்கைப் பெற்ற அவன் வெள்ளைபோது அங்கு வந்து தன்னைக் கொண்டாடிய தேவர்களுள் வருணனிடத்திலே அய்யிப்பிக் கொடுத்து அதனை கண்ணுட்ப பாதுகாத்தவனத்திருந்த ஓரிய கையத்தில் தன்னிடம் கொணர்ந்து கொடுத்திருந்த சொங்க, அங்கையமே அதனை வாங்கிச்சென்ற கண்ணு பாதுகாத்தவனத்திருந்த வருணன் சின்பு ஸ்ரீராமன் வசவரணம்புகுத் தண்டாரணியத்தில் அகந்தியாச்:மத்திற்கு வழுத்தருளினபொழுது அதனை அம்பகுத்தானியுடனும் வானுடனும் அம்ருணியர் தர, பெருமான் பெற்றுக் கொண்டான் என்பது இங்கு அறியத்தக்கது.

சூர்ப்பணகையை அகம்புகுச் செய்தது இவைய பெருமானின் செய்கையாவிதம் அதனைப் பெருமான் மேல் ஏற்றிக் கொண்டது, இராமனது கருத்துக்கு ஏற்ப அவன் கட்டளை விட்டபடி இவன் செய்தானாதலின் பாயோர்ப்பு கர்த்தாவின் விளைவாதல்பற்றி பெயர். அன்றியும் வரலாறு கூறினோ வாகை—” என்றபடி. இராமரோடு ஒரு சைம்மணன் வந்திருக்கை யெனப்படுதலால் அக்கனையும் கையாற சைம்மணனுடைய செயல் இராமன்மேல் ஒத்தமை யல்பற்றி ஏற்றிக் கொண்டதால் தருதியே. சூர்ப்பணகை ராமசக்திமணர்களிடம் வரும்போது அழகிய வடிவமெடுத்து வந்தனவாதலால் “கலைவணக்கு கோக்கரந்தி” என்றார். “மானின் விழிப்பெற்று மயிக் வந்ததெனவந்தால்” என்றார் அம்பரும். இங்கே மூக்கு என்றது—மற்றும் அறியப்பட்ட அவயவங்களுக்கும் உபசகமானம்.

746 தனமருவுவைதேசிபீரவனுற்றுத் தளர்வெய்திக் கடாயுவைவைத்துத்தேற்றி *

வனமருவுகலிவரன்காநல்வென்றோ வானியங்கொன்றிலக்கைகொள்க்கர்கோமான் *

சீனமடங்குமாதிரியால்வெய்தநாளைத் தில்லைககத்திருச்சிநாகடத்தன்னுள் *

—இனிதமர்க்கதலம்மனைவிரமன்றான் வந்துவரீனையடிபெயேத்தினோனே... (க)

தனம் மருவு	{ தளர் விரும்புகு) செர்வையல். பெருக்கிய	தென்கை கை	இலக்காபுரியை
வைதேசி	{ திராட்சு மிளப்பெத்து	அரக்கர்	{ (அதற்குத் தலைவருடைய) காது
சிறியல் உற்று	{	கோமான்	{
தளர்வு எய்தி	{ (அதற்கு) வருத்தமடைத்த	சினம் அடக்க	{ செருக்கு குழியும்படி
கடாயுவை	{ இடாயுவென்றும் கருகரை	மாருதியால்	{ அனுமனைக் கொண்டு எரிப்பித்
வைத்துத்தது ஏற்றி-பரமபதத்தித் செலுத்தி	{	கொடுத்தான்	{ தவறாம
வரை மருவு	{ (வாங்கித் தருகிக்) காட்டும்	தில்லை கை திருச் செருகடம் தன்னுள்—	
கலி அரசன்	{ மனதில் வசிக்கிற	இனிது அமர்ந்த	{ இனிமையால் எழுந்தருளி
காதுக் கொண்டு	{ வாசலாதுகூட கைவந்துடன்	அம்மனை	{ விருக்கிற
மரமென	{ கண்ணுச் செய்தவென்றோ	இராமன் தன்னை	{ கழிவெகவரணமான
கொன்று	{ (அவனது விருப்பத்தின்படி	சத்தவார்	{ இராமரோனே
	{ அவன் தலைமையான) வானியை	இனை அடியே	{ திடுக்கிற்ற அடியார்களுடைய
	வந்தது.	சத்தினோன்	{ உபயோகத்தையோ
			{ துதிக்குத் தன்மையோன் (உயர்.)

* * *—“தனமருவு வைதேசி” என்றவிடத்து, தனம் என்பதை ஓசை மென்ற வட சொல்லின் விகாரமாகக்கொண்டு வேறுவகையாகவும் பொருள்களையொழியும் “விதேசி” என்றபடி பெருமானுக்கு உதமென்ற வடசொல் விகாரம். (க)

747 குரைகடலையடலம்பால்மறுகவேய்து குலைகட்டிமறுகவையையதனுலேறி *

ளிகேடுவேலரக்கொடுமிகைகவேத்தன் இன்னுயர்கொண்டவன்மப்பிக்காயித்து *

திருமகனோடினிதமர்க்கதெல்வன் தன்னாத தில்லைககத்திருச்சிநாகடத்தன்னுள் *

அரசமர்க்கதனதுகுமோலையல்லால் அனாகவேண்ணென்றமற்றாதனோ. (எ)

குறா கட்டை	கொடிக்கின்ற கடலை	அரங்கு தீர்து	சாஜியத்தாகக் கொடுத்த
அடல் அம்பால்	நிஷங்கமான அம்பைக் கொண்டு	திருமகனோடு	லக்ஷியியின் அவதாரமான
மறுக எய்து	கலங்குந் துடி எய்தத் தொடங்கி,		பிராட்டியுடனே
நான் தட்டி	(அதில்) அநீனகட்டி	இனிது அமர்ந்த	இனிமைபுகழ்ச்சேர்ந்த
அதனால்	அந்த அநியாயநியாச	செல்வன்	எல்லாவதையும் செல்வன்களுமு
மறு கையைய	(அடல் கடந்து) அக்கரை	தன்னை	தடையுறும்
ஏறி	சேர்ந்த	நிலை கை திருச் சிந்தாட்டம் தன்னுள்—;	
எரி கொடு யேல்	(சக்துருக்கோ) வரிகின்ற கி	அரசு	தன்னு முன்மை யோன்ற எழு
அரங்கொடும்	வட்ட வேற்பலையையுடைய	அமர்ந்தவர்	ந்தருளியிருப்பயனுமான
	இராகத்தன்களும்		இராமயோனது
இலங்கை	திலக்கங்கு அரசனா இராவ	அந் குடும்	திருவடிக்கீழ் தலைமேற்
வேந்தன்	னாலும் ஆரிய அநீனவர்களு	அரசு அன்றல்	கொன்னுதலாமி
	கடைய		அரசாட்சியைப்பெற விரும்பு
இன் உயிர்	இவிய உயிரைக் கவர்ந்து	மந்து அரசு	அதற்கு மாறுக வ்வாதத்திரியந்
கொண்ட	[கொண்ட]		பாட்டுற அரசாட்சியை
அயன் நம்பிக்கு	அய்விராவனது நம்பியான	அரசு சூக	ஒரு பொருளாக மதிக்கமாட்
	யிடுவதென்குக்கு	எண்ணென்	டேன்.

* * *—இப்படி வாத பரிதாபனமும் தட்டி கொள்ளும் செய்தருளி உலகத்தை உயித்தருளிய இராமயோனது திருவடிகளைச் சிரோமூலமானக் கொள்வதே தமக்குப் பெருந்த னாமாஜ்யமென்பதை இப்பாட்டால் வெளிவிட்டார். (அ)

748 அம்பொனெமெனியை வயோத்தியெய்தி அரசெய்தியகத்தியன்வாய்த்தான்முன்கொள்ளுன் தன் * பெருந்தோல்கதைகேட்டுமிதிக்கச்சேர்வி உலகுய்யத்திருவயிறுவாய்த்தமக்கள் * சேம்பவளத்திரள்வளய்த்தன்சரிதைகேட்டான் நினைக்கத்திருச்சிந்தாகடத்தன்னுள் * எம்பெருமான் தன்சரிதைசேவியால்வண்ணுல்பருகுலோம் இன்னமுதம்மதியோமன்றே. (அ)

அம் கொடு கொள்	அமுதிய உயர்ந்த பொன்னையும்	சேம் பகனாம்	செய்த பவமுத்துண்டு போன்ற
மயி மாடம்	இரத்தினக்கடிகளும்கொண்டு	நின் னாய்	வாடினான்
	அவமக்கப்பாட்ட உபரிவை	நன் சரிதை	தன்னு சரித்திரமான ஸ்ரீ சாயி
	யிடுவதென்கு		யனத்ததை
அவோத்தி	அவோத்தி கைத்தடுத்த	கேட்டான்	கேட்டருளியவனான
எய்தி	மீண்டுவெகு	நிலை கை திருச் சிந்தாட்டம் தன்னுள்—;	
அரசு எய்தி	அரசாட்சியை அடைந்து	(எழுந்தருளியிருக்கிற)	
தன் முன்	தன்னு முன்பு கோல்செய்த	எம் பெருமான் தன்-எமது தன்வனுடைய	
கொள்ளுன் தன்	டவனான இராவனதுகடைய	சரிதை	சரித்திரத்தை
பெரு தொல்	பெரிய பூர்வ விரும்பத்தக்ககளை	செவியார்	காதினர்கேட்டு (அப்பெருமா
எதை	பெல்லாம்	என்னுக்குப் பருகு	னாக) கண்ணால் நேயிக்கப்
அத்தியன் மாய்	அகத்திய மகாமூலியன்	வோம்	பெறுவேசம்பாய்—
கேட்டு	வாயாந் சொல்லக்கேட்டு.		(அதிகையன்றி.)
மதிக்கெய்வி	மதிக்கெதாத்தின் தோன்றிய	இன் அமுதம்	இவிய தேவாமருதத்தையும்
	பிராட்டி	மதியோம்	(ஒரு பொருளாக கங்கு மயிக்க
உலகு உயர்	உலகமுழுவதும் வாய்ந் துடி		மாட்டோம்
திருவயிறு வாய்த்தபெற்ற		அன்றே	அன்னை (அந்தமசு, தோற்ற
மக்கள்	தன்செய்திகளான குசையர்		முனம்.)
	களுகடைய		

* * *—அராவமுதமாகவுள்ள எம்பெருமானுடைய வேண்டியின் மிக்க இனிமைக்கும், அய்வனமேயுள்ள அப்பிராணாடைய சரித்திரத்தின் மிக்க இனிமைக்கும், தேவாமருதத்தின் இனிமை சிறிதும் ஈடாகாதென்னுங் கருத்தால், இன்னமுதமதியோம் என்றொரு. "இன்ன முதமதியோ மொன்றே" என்றும் பாட்டுமுண்டாம். அமுதம்—அமுதத்தை, ஒன்று—ஒரு பொரு ளாக, மதியோம் என்றவாறு.

குசகந் இராமபுன ப்ரவசஞ்செய்த அதனும் உகைத்தை என்னெதில் உய்த் தாம், இராமபுன்காணத்திற்குப்பின் அப்பெருமான்போலவே நீதி முறை தவறாத உகைத்த இனித ஆறாததும் தோன்ற “உகருப்பத் திருவயித வாய்த்த மக்கள்” என்று.

749 செறிதவச்சம்புகந்தன்னிச்சென்றுகொன்று செழுமறைபோனாயிற்றீட்டுத்தவத்தோனீத்த *
கிறைமணிப்பூணணிபுக்கொண்டலவணத்தன்னித்த தம்பியால்வானேற்றிமுனிவன்வேண்டி *
நிறல்விளங்குயிலக்குமனைப்பிச்சிதான் தன்னித்த தில்லைகாத்திருச்சித்தாகட்டத்தன்னுள் *
உறைவானைமறவாதவுள்ளத்தன்னியுண்டயோம் மற்றுறுதுபாமடைபோமன்றே. (க)

செறி தவம்	யித்த தபங்கையுடைபறவ	வான் ஏற்றி	யிதவங்கைத்திற் குடியேற்று யித்த
சம்புகம் தன்னி	(குதர்காதிபறவ) சம்புகனை	முனிவன் வேண்டி	துள்ளாணமுனிவனது சாபத்தால்
சென்று	(அவனிக்கு மிடத்தேடிச்)	நிறல் விளங்கும்	பலபாக்கிரமம் விளங்
கொன்று	சென்று தடுவதுத்த	இலக்குமனை யி	பெற்ற ஸக்யனானைத் துறந்த
செழு மறை	நிறத்த ப்ராக்மண குமாரது	த்தான் தன்னி	வனும்
யோன் உயிர்	டைப உயிரை மீட்டித்	தில்லை கைத் திருச் சித்தாகட்டம் தன்னுள்—	
மீட்டு	கொடுத்த,	உறைவானை	யித்பவானை பண்டாஸிதவறு
தவத்தோன் எத்த	அகங்கியமாமுனிவன்	மான் இராமபுனனை	மான் இராமபுனனை
	கொடுத்த	மறவாத உண்டம்	மறவாயல் சப்பொழுதும்
கிறை மணி பூண்	பெருவிழிப்புள்ள ரத்த னார	தன்னி உடை	நிபாணித்த மனத்தையுடைய
அணிபூம்	மான ஆபரணத்தையும் சாத்தி	யோம்	சாம்
கொண்டு	யருளி	மத்து உறு தவ	இனி (சம்பெருமானை அறு
இலவணம்	லவணனாரனை	தம் அடைபோம்	பயிச்சப் பெற்றினைமேன்று)
தன்னி			வருத்துன்பத்தை அடையமாட்
தம்பியால்	சத்துக்கொண்டுகொண்டு		டோம்.

(அன்று, எ—சந்தனச.)

* * *—தன்னி அக்காலத்திற் காணப்பெறாத குறைதீர்ப் பிற்காலத்தார் காணும்படி தில்லைத் திருச்சித்தாகட்டத்தில் அப்படிப்பட்ட தில்லிய மக்கள் விக்ரஹத்தோடு நித்யவாஸம் செய்தருள்கின்ற எம்பெருமானை இறையும்மறவாத எப்பொழுதும் நிரவரிப்போமாகில், 'அக்காலத்தில் எம்பெருமானை அறுபயிச்சப் பெற்றினைமே' என்றுவருந் தன்பத்தை அடை யமாட்டோம் என்றவாறு. (க)

750 அன்றுசாரங்கனைவைத்துத்தேற்றி அடவரவப்படைபெறியகார்தம்மை வேன்று* இலக்குமனினேடுநோள்காங்கும்தோன்ற விண்முழுதுமேநிர்வரத்தன் தாமம்மேவி* சென்றினிதுயீற்றிருத்தவம்மாந்தன்னித்த-தில்லைகாத்திருச்சித்தாகட்டத்தன்னுள் * என்றும்நின்றுவனிவனென்றேத்தி காணுமிறைஞ்சுமினோவெப்பொழுதும்தோண்டாரீரே. (ஈ)

அன்று	(தன்னகச்சோதிக்கு எழுத்த குன்றி) அக்காலில்	இலக்கும் அணி	(அத்த ஜயகஷ்யி) விளக்கப் பெற்ற அழகிய சிண்ட (தனது)
சார அசரங்கனை	(அயோத்யாபுரியிதுள்ள) ஜக்க மழும் தாவரமூலான எண்ண றயிக்கணையும்	காங்கும் தோன்	திருக்கைகை காங்கும்
வைத்துத்த	பாமபத்தத்திக்குப் போகச்	யின் முழுதும்	பாமபத்தத்தினுள்ளாகின்றும்
ஏற்றி	செய்து,	சதிர் வர	சதிர்கொண்டு உபசரிக்கும்படி
அடல் அரவம்	வலிகமையுடைப பாம்பு	தன் தாமம் மேவி	தமது ஸ்தாகமான அப்பரம்
உகை ஏறி	கருக்குப் பகையான கருடன்	சென்று	பத்திரினை போப்புகு
அசரத் தம்மை	மேல் சதிக்கொண்டு	இனித வித்திருத்	தன் மேன்மைபெயர்ணம்
வென்று	அகாரகனை ஜயித்த	த	தோன்றும்படி) இனிமைவாசத்
			தில்லியனில்வாசத்திற்) எழுத்
			தருகியிருத்த

* * *—திங்கள் திருச்சிந்தைத் தெம்பெருமாள் கிஷயமாக ஸ்ரீகுலசேகராவார் அருளிச்செய்த பாம்போகம்பமான இத்திருமொழியை ஒதவன்வர்கள் எம்பெருமானருளற் பாம்பதமடைவரென்று பயனுரைத்தத் தங்கக்கட்டினாராயிற்று. பாய்வத்தில் ப்ரஹ்மா அளித்த வரத்தினால் சிவஞ்ஞீகியாவரும், தாயுழைவனா ததும் எவ்வாறில்லாநாவாவதென பழுவாலகம் தனி த உத்தம உதையாது வெளெடுவதென உதையாது உதையா விடாது எவ்வாறாவதென தனிதே தவ வெளெடுவதென” [அதிமாதவந்தவம்.]

என்றபடி—ஸ்ரீராமகதை உலகத்தினுள்ளவனவும் தாம் ஜீவித்திருக்குமாறு ஸ்ரீராமனி டம் வரம்பேண்டிப் பெற்றவருமான் திருவடி, இராமபிரான் தன்னடிச் சொதிக்கு எழுந்தரு ளிய பொழுது அவனைவிட்டுப் பிரியமாட்டாது மனமிரங்க, அந்த உத்தம பத்த கிராமணிபத் தானும் விடமாட்டாமல் ஸ்ரீராமன் அவருடனே சிந்தைத்தித் வந்து விற்றிருக்கின்றனாம்.

அடிவரவு:—அக்கண் வந்து செவ்வரி நொத்த வரி தன்ம குற அம்பொன் செறி அன்று திங்கள் பூசின

குலசேகரப்பெருமாள் திருவடிகளே சாணம்.

பெருமான்கோயில் பிரதிவாதிபங்கரம்
அண்ணங்காசாரியர் தீபந்நிய,
பெருமாள் திருமொழி உரை
முற்றுப்பெற்றது.